

JEDINSTVO U HRISTU

POUKA ZA MLADE

Oktobar, novembar, decembar 2018.

Sadržaj:

1. Stvaranje i pad	4
2. Uzroci nejedinstva	13
3. »Da svi jedno budu...«	22
4. Ključ jedinstva	31
5. Iskustvo jedinstva u Ranoj crkvi	40
6. Slike o jedinstvu	49
7. Kada nastupi sukob	58
8. Jedinstvo u veri	67
9. Najuverljiviji dokaz	76
10. Jedinstvo i narušeni odnosi	85
11. Jedinstvo u službi Bogu	94
12. Crkvena organizacija i jedinstvo	103
13. Konačno obnavljanje jedinstva	112

SPASENJE VEROM: POSLANICA RIMLJANIMA

Broj 4/2018.

Naslov originala:

Oneness in Christ

Priprema:

Glavni odbor Hrišćanske adventističke crkve, Odeljenje za subotnu školu

Prevod sa engleskog:

Tamara Babić

Za izdavača:

Dorđe Trajkovski, 11000 Beograd, Radoslava Grujića 4

Tehnički urednik:

Saša Todoran

Lektura:

Mirjana Đerić

Prelom:

Gordana Ardeljan

Izdaje:

»Preporod«, Beograd

Štampa:

EURO DREAM, Nova Pazova

Tiraž:

130 primeraka

Kako najviše dobiti iz biblijske pouke za mlade

Činjenice koje treba znati:

Ove pouke zasnovane su na osvedočenju da Božja reč ima silu da preobrazi, i da je zajedničko, grupno proučavanje bitan način upoznavanja s tom silom. Svrha ovih pouka je da se mladim adventističkim hrišćanima stavi na raspolaganje materijal za samostalno proučavanje o kome se, potom, može raspravljati svake sedmice u razredima subotne škole. Mnogi koji se inače služe biblijskim poukama za odrasle kažu da je ovaj materijal, pošto se bavi istim temama, vrlo koristan kao pomoćni materijal za proučavanje i razgovor u razredu.

Oko četiri stotine mladih adventista doprinosi svake godine oblikovanju ovog materijala. Ogromna raznovrsnost i povremeno ponavljanje sadržaja odražavaju veliku spremnost različitih autora i saradnika iz celog sveta, koji su stvaralački i pojedinačno doprinosili razradi pojedinih tema.

Uputstva za proučavanje:

1. Uz molitvu, otvori svoj um za vođstvo Svetoga Duha tokom proučavanja.
2. Biblijski tekstovi na kojima se temelji biblijska pouka za svaku sedmicu pojavljuju se štampani masnim slovima u delu svake pouke pod nazivom »Logos«. Čitaj te tekstove u celini.
3. Biblijski tekstovi za svaku sedmicu obično su podeljeni u delove na stranicama pod nazivom »Logos«. Dok budeš proučavao te delove pouke, pažljivo pročitaj i biblijske tekstove na koje ukazuju masno štampani naslovi pre nego što pročitáš komentare ispod naslova.
4. Čitaj ostale delove pouke za tu sedmicu iz perspektive koju si stekao na osnovu proučavanja biblijskih tekstova.
5. Imaj na umu svrhu svakog dela biblijske pouke:
 - **Uvod** je zamišljen da pobudi interesovanje i usredsredi tvoje razmišljanje na sedmičnu temu pouke.
 - **Logos** je vodič za neposredno proučavanje biblijskih tekstova, koji se odnose na sedmičnu tematiku.
 - **Svedočanstvo** objavljuje perspektivu Duha proroštva na temu sedmične pouke.
 - **Dokaz** pristupa pitanjima koja je pokrenula pouka, iz istorijske, naučne, filozofske ili teološke perspektive.
 - **Primena** raspravlja o tome šta apstraktno u pouci znači u svakodnevnom životu.
 - **Mišljenje** je lično stanovište o pouci, koje treba da pokrene na dalje razmišljanje i razgovor.
 - **Istraživanje** stavlja čitaocu na raspolaganje kreativne načine da istražuje tematiku sedmične pouke.

Biblijska pouka za mlade i Crkva

Biblijska pouka za mlade pripremljena je u Generalnoj konferenciji u Odeljenju za mlade vernike Crkve i objašnjava verovanja Hrišćanske adventističke crkve.

Pouka 1

Od 29. septembra do 5. oktobra 2018.

Stvaranje i pad

*»Pa ga izvede napolje (Bog Avrama) i reče mu:
pogledaj na nebo i prebroj zvijezde, ako ih možeš prebrojiti.
I reče mu: tako će biti sjeme tvoje. I povjerova Avram Bogu,
a on mu primi to u pravdu.«*

(1. Mojsijeva 15,5.6)

Na samom početku svega Bog je preko subote uveo pristavsku službu, uspostavljajući na taj način pravo jedinstvo. Božanstvo je bilo jedinствeno u trenutku kad su, prema Svetom pismu, izgovorene reči: „Da načinimo čovjeka po svojemu obličju...” (1. Mojsijeva 1,26). Bilo je jedinствeno u načinu stvaranja sveta. Kao rezultat toga, otpočela je priča o Adamu i Evi. Bog je njih dvoje sjedinio u jednu porodicu. Čak su i životinje stvorene u parovima da bi mogle da se udružuju sa onima iste vrste.

Jedinstvo crkve nije samo predlog; ono je imperativ.

Sve to bilo je udruženo na dobro. Međutim, može li se jedinstvo iskoristiti i na zlo? Nakon pada, grešni ljudi počeli su zajedno da grade veoma visoku kulu, Vavilonsku kulu, da bi dovoljno osilili kako neki novi potop ne bi mogao da ih uništi (nakon onog velikog potopa koji je Bog poslao). Bog je video da je to jedinstvo veoma čvrsto. Rekao je: „Gle, narod jedan, i jedan jezik u svijeh, i to počēše raditi, i neće im smetati ništa da ne urade što su naumili” (1. Mojsijeva 11,6). Tako je On sišao na zemlju da pomeša njihove jezike, kako ne bi nastavili sa zidanjem Vavilona. Dakle, bilo na dobro ili na zlo, u jedinstvu ima snage.

Premda se jedinstvo može upotrebiti i u zle svrhe, ova pouka se usredsređuje na primere istinskog, biblijskog jedinstva. Na kraju krajeva, vidimo da je Bog od samog početka stvorio ljude s namerom da ih sjedini. Jedinstvo Adama i Eve bilo je ilustracija jedinstva koje se može naći u Hristu. Isus kaže: „Muževi, volite svoje žene kao što je i Hristos zavoleo Crkvu i samoga sebe predao za nju” (Efescima 5,25, Savremeni srpski prevod). I tako: „Hristos (je) Glava Crkvi, svome telu, čiji je Spasitelj” (Efescima 5,23, SSP). Jedinstvo crkve nije samo predlog; ono je imperativ od temeljnog značaja za hrišćanski život.

Crkva je stvorena sa svrhom. Tekst u 1. Petrova 2,9 glasi: „A vi ste izabrani rod, carsko sveštenstvo, sveti narod, stečeni narod, da objavljujete vrline Onoga koji vas je iz tame pozvao u svoju čudesnu svetlost” (SSP). Dok budemo proučavali pouku za ovu sedmicu, ne zaboravimo da Bog ima uzvišeni cilj za crkvu u Hristu.

Ričla Sabuin, Hong Kong

Spojenu u jedno (Jovan 17,23)

Na šta pomislite kad čujete reč „crkva“? Možda pomislite na neku zgradu poput one u koju odlazite subotom da biste pevali himne, slušali propoved, ili se videli s prijateljima. U našem društvu, lako je gledati na crkvu kao na neki događaj ili zgradu, ali prvi hrišćani su je videli kao način života.

Ljubav dokazuje postojanje te vere koja prima spasenje.

Za prve vernike, crkva je bila svako njihovo okupljanje, a to se dešavalo skoro sve vreme. Svakog dana, oni su se sastajali da bi slavili Boga, ili jeli, proučavali, delili iskustva i molili se. Njihov život bio je posvećen Bogu i Njegovoj crkvi, i zato su se dešavale velike stvari – nevernici su videli njihovu uzajamnu ljubav i želeli da budu deo toga! Dok je bio na zemlji, Isus se molio da Njegovi sledbenici budu jedinstveni, da bi svet mogao da spozna Božju ljubav (Jovan 17,23). Preko prve crkve, Njegova molitva je bila uslišena.

Dve spojnice – Božja ljubav prema nama i naša prema drugima

Kakva veza postoji između Božje ljubavi prema nama i naše ljubavi prema drugima? Ponekad ne možemo a da se ne zapitamo: Zašto moram da volim druge? Čak i kad se ja njima ne dopadam? Da li me Bog zaista voli? Čak i onda kad osećam da nisam voljen/voljena i da me je nemoguće voleti? Čak i kad zaista zabrljam?

U Galatima poslanici nalaze se dva odgovora. Prvi odgovor je Sveti Duh (Galatima 5,13-16.22), a drugi je vera (Galatima 5,6).

Dakle, hodanje po Duhu je način da ne povređujemo i ne proždiremo jedni druge, već da služimo jedni drugima iz ljubavi. U Galatima 5,6, vera koja nas povezuje sa Isusom i ima Njegovo odobravanje je „vjera, koja kroz ljubav radi“. Drugim rečima, vera je to što dokazuje da ljubav sama po sebi nije zaslužna za naše spasenje. Ali ljubav dokazuje postojanje te vere koja prima spasenje.

Zato što nas je voleo, Bog nas je stvorio prema svom liku da bismo vladali nad svim živim bićima, i to je sve bilo veoma dobro (1. Mojsijeva 1,26.28.31). Međutim, od trenutka kad je greh ušao u ovaj svet, veza između Boga i Njegovog naroda je prekinuta.

Kako ta veza funkcioniše u zajednici? (Galatima 5,22)

Pojedinac mora hodati po Duhu, jer je Duh taj koji daje poniznost, čistotu, zadovoljstvo, veru, dobra dela, koji nas čini drugačijim od sveta i odvaja nas

od greha. Duh je taj koji daje ljubav, prosvetljenje, mudrost i obznanjuje nam istinu.

Vera je prvi korak, ali i visoka škola hrišćanskog života. Sveti Duh je učitelj i sila. Nikad ne polažemo završni ispit ni iz čega drugog – uvek su u pitanju vera i Duh – oni idu ruku podruku. Vera je kanal, prolaz koji nas vodi do Duha. Ljubav je plod Duha i vere. Bog nam daje Svetog Duha. On to čini putem vere. A ljubav je plod Duha primljenog verom (Galatima 5,22).

Hristova ljubav je duboko plodno tlo na kojem smo zasađeni, Sveti Duh je posuda iz koje se ta ljubav izliva u naš život, a vera je izvor koji smo iskopali u tom tlu.

Kako da se bolje sjedinimo sa Bogom (1. Jovanova 4,7.8.16)

Bog želi da budemo u vezi s Njim, a u svom srcu, i mi žudimo da budemo u vezi s Njim. On želi da mi pokažemo svetu šta je prava ljubav, i šta je svrha življenja.

U tekstu 1. Jovanova 4,7.8.16 stoji da je Bog ljubav i da ljubav potiče od Boga. Bog je izvor ljubavi. Kao elektricitet koji struji kroz električne kablove, ljubav struji od Boga ka nama, a zatim preko nas teče ka drugima u našem okruženju. Kad Jovan kaže: „Volimo jedan drugoga“, on nas u stvari podstiče da dopustimo Božjoj ljubavi da teče kroz nas. Budući da je Bog ljubav, ljubav mora da karakteriše one koji tvrde da su rođeni od Boga ili da poznaju Boga (1. Jovanova 4,7; 3,10.14; 4,20.21). Oni koji tvrde da tvore Božju volju i da odražavaju Božje delovanje na ovom svetu biće poznati po ljubavi koju pokazuju prema Bogu i jedni prema drugima. To je ono što je Isus rekao svojim učenicima (Jovan 13,35).

Bog želi da mi, kao Njegovi sledbenici, ostanemo usredsređeni na Isusa, a ne na sitnice koje nas razdvajaju. On želi da budemo ujedinjeni u ljubavi, da svoje Bogom dane darove koristimo da bismo izgrađivali jedni druge i služili ozleđenom svetu oko nas. Što je najvažnije, 1. Korinćanima poslanica podseća nas da je Isus sve u svemu. Kad se sretnemo s Njim i potpuno Mu se predamo, naš život se trajno menja (videti Kološanima 3). Prošlost, sadašnjost, budućnost, pa i naš identitet, vrte se oko Isusovog života, smrti i vaskrsenja. Ako smo to pravilno shvatili, sve drugo dolazi na svoje mesto.

ODGOVORITE:

1. Kako crkva može da sačuva svoje jedinstvo?
2. Šta znači hodati u duhu?
3. Kako možemo potpuno da se predamo Isusu?

Đulijana Kruz i Gvido Kruz, Silang, Kavite, Filipini

„Naš nebeski Otac je Bog mira. Kad je stvorio čoveka, On ga je postavio u boravište mira i sigurnosti. U Edemskom vrtu znalo se samo za jedinstvo i sreću.“¹ Ali, kad je ljudski rod otpao od Njegove blagodati, to jedinstvo bilo je uništeno, a ljudi su uhvaćeni u zamku greha.

Ipak, nije svaka nada bila izgubljena. „Kada se sećamo Spasiteljeve poniznosti... Um je osnažen da poruši svaku prepreku koja je izazvala razdvajanje. Odagnane su zle misli i rdav govor. Gresi se priznaju, oprošteni su. Hristova milost koja pokorava ulazi u dušu, a Hristova ljubav spaja srca u blagosloveno jedinstvo.“²

»Jedinstvo donosi snagu, nejedinstvo slabost.«

„Ako se ta ljubav istinski neguje, ograničeno će se sjediniti sa ograničenim a sve će se ujediniti u Beskrajnome. Ljudsko će se sjediniti s ljudskim i sve će se povezati sa srcem Beskrajne ljubavi... Zlatni lanac ljubavi, povezujući srca vernika vezama jedinstva, vezama zajedništva i ljubavi u jedinstvo sa Hristom i Ocem, čini tu vezu savršenom...“³

„Jedinstvo donosi snagu, nejedinstvo slabost. Kad uzajamno ujedineni budemo složno radili na spasenju ljudi, zaista ćemo biti 'Bogu pomagači' (1. Korinćanima 3,9). Oni koji odbijaju da rade u slozi sa drugima u velikoj meri sramote Boga. Neprijatelj duša uživa da ih vidi kako rade jedni protiv drugih. Takvi bi trebalo da neguju bratsku ljubav i nežnost srca“⁴ da bi ponovo ostvarili izgubljeno jedinstvo.

To jedinstvo „ne zahteva od nas da izgubimo sopstveni identitet, već samo da se prilagodimo, u izvesnoj meri, osećanjima i postupanju drugih. U jedinstvo vere mogu se dovesti mnogi ljudi čija mišljenja, navike i ukus, kada je reč o ovozemaljskim pitanjima, nisu usklađeni. Ali ako Hristova ljubav plamti u njihovim srcima, ako se raduju istom nebu kao svom večnom domu, oni mogu imati najprijatniju i najrazumniju prisnost, i najčudesnije jedinstvo.“⁵

„Kad se budemo potpuno držali Hristove molitve, kad je Božji narod bude uneo u svoj svakodnevni život, u našim redovima videće se jedinstvo na delu. Brat će biti povezan s bratom zlatnim vezama Hristove ljubavi. Jedino Božji Duh može dovesti do takvog jedinstva. Onaj koji je posvetio sebe može da posveti i svoje učenike. Ujedineni s Njim, oni će biti i međusobno sjedinjeni u najsvetijoj veri. Kad budemo težili tom jedinstvu kao što Bog želi da težimo, tada ćemo ga i ostvariti.“⁶

ODGOVORITE:

1. Ljubav je ta veza koja stvara jedinstvo u grupi različitih ljudi. Ima li takvih primera u našem svakodnevnom životu, osim ljubavi i jedinstva koje pronalazimo u crkvi?
2. Kako biste vi kao pojedinac pokušali da obnovite jedinstvo crkve ako bi ljubav koja nas povezuje bila osujećena sebičnošću i ponosom?

Ejndžel En Ankaja Patalingug, Silang, Kavite, Filipini

¹ Ellen G. White, *The Spirit of Prophecy*, vol. 2, p. 209.

² Elen G. Vajt, *Čežnja vekova*, str. 650 orig.

³ Elen G. Vajt, *Naše uzvišeno zvanje*, str. 173 orig.

⁴ Ellen G. White, *Counsels for the Church*, p. 43.

⁵ Ellen G. White, *Gospel Workers 1892*, p. 400.

⁶ Ellen G. White, *Testimonies for the Church*, vol. 8, p. 243.

AVRAMOVO SEME

DOKAZ (1. Mojsijeva 15,5.6)

Ut

U Rimljanima poslanici, Pavle podržava učenje o „opravdanju verom“. On to čini navodeći Sveto pismo. Budući da se 1. Knjiga Mojsijeva smatrala delom zakona, Pavle je svoju tvrdnju obrazlagao uzimajući za primer Avrama. Kao istaknuti predak jevrejskog naroda, Avram je bio duboko poštovan kao uzor pravednosti i gostoprimstva, i kao heroj vere. Mnoge jevrejske vođe, ali i običan narod, gledali su na Avramovu pobožnost i dobrotu kao na rezultat njegovih ličnih zasluga i uzornih dela. Međutim, u pogledu prirode i porekla Avramove vere, Pavlova Rimljanima poslanica bila je uveliko u suprotnosti s popularnim verovanjem. Možemo videti da se ta tema ponavlja kroz čitav Novi zavet – da je Avram služio verom, a ne delima! A pošto se opravdao verom, Bog mu je dao sveto obećanje, zabeleženo u tekstu 1. Mojsijeva 15,5.6 – da će njegovih potomaka biti isto tako nebrojeno mnogo kao što ima zvezda na nebu.

Mi smo izabrani narod, mi smo Božji »segullah«.

Ali šta to znači za mene lično? Tekst u Galatima 3,29 tvrdi: „Kad ste vi Hristovi, onda ste sjeme Avramovo, i po obećanju našljednici.“ Povezavši se sa Hristom, mi postajemo Avramovi duhovni potomci. Prema tome, da bismo ostali naslednici i polagali pravo na svoje nasleđe (Božje carstvo i večni život), potrebno je da ostanemo deo Božje porodice. Zbog toga je toliko važno udružiti se s „porodicom“.

Šta znači metafora „Avramovo seme“? Seme je veza između dve generacije. Ono prenosi karakteristike DNK (i one dobre, kao i anomalije) s jedne generacije na sledeću. Šta mi, kao Avramovi potomci, nasledujemo od svojih duhovnih praotaca, a šta prenosimo na sledeću generaciju? Potrebno je da odgovorimo na to važno pitanje i kao pojedinci i kao telo vernika. Osim toga, seme u biljnom carstvu ne služi samo za povezivanje jedne generacije sa sledećom, već i za očuvanje života u nepovoljnim uslovima. Bilo bi samo po sebi zanimljivo proučavati kako su generacije adventista očuvale „istinu“ u njenom nerazvodnjenom obliku čak i u neprijateljskom okruženju. I konačno, glavna svrha semena je razmnožavanje. Iz pojedinačnog semena može da nikne i da nastane čitava šuma! A drveće u šumi može biti isto tako brojno kao što su zvezde na nebu.

Međutim, može li Avramovo seme biti zagađeno? Unakrsno oprašivanje „Avramove čiste nasledne linije“ s nekom „nečistom linijom“ nesumnjivo može da je ošteti i zagadi! To je početak nejedinstva! Bilo kakav pokušaj da se neke neobične ideje unesu u učenje i praksu Božje crkve, i da se one spoje sa sadašnjom istinom predstavlja petljanje sa Avramovom čistom linijom i može se smatrati zagađivanjem njegovog semena. To ima veoma ozbiljne i generacijske posledice.

Sveto obećanje (Galatima 3,29) dato Avramu dovelo je u postojanje krvnu liniju samog Isusa Hrista i Njegove neveste, Crkve. Avramova vera povezuje generacije vernika da bi dovršile plan spasenja. Osim toga, naša vera u Isusa i Njegov skori povratak je ono što ujedinjuje pripadnike Božjeg naroda, ne samo jedne s drugima, već i sa samim Gospodom. Bog radi preko ljudi da bi obnovio jedinstvo koje je jednom narušeno tragedijom greha. Božji prvobitni plan za čovečanstvo bio je da mi živimo kao jedna porodica. Nakon pada, obnova prvobitnog plana za jedinstvo postala je ključni cilj. Mi smo izabrani narod, mi smo Božji „segullah“. Jevrejska reč „segullah“ je izraz koji se koristio za Izrael, a znači „dragoceni posed“. Naš jedini zadatak u svetu, kao Božjeg „segullah“, jeste da ostanemo međusobno ujedinjeni kao Božja porodica na zemlji. Jedino tada možemo tvrditi da smo „Avramovo seme“.

ODGOVORITE

1. „Ujedinjeni stojimo, razjedinjeni padamo.“ Da li to važi i za Božju porodicu? Razgovarajte o tome.
2. Sociolozi nam kažu da je porodica najvažnija jedinica društva. Zajednice, društva, narodi, pa čak i civilizacije propadaju kad se struktura porodice naruši. Razgovarajte o tome kako se može očuvati jedinstvo unutar Božje porodice (Crkve).
3. Ako mi kao adventisti ne „očuvamo“ i ne „razmnožavamo“ DNK (nasleđe i učenja) naših duhovnih praotaca, možemo li tvrditi da smo Avramovo seme? Porazgovarajte o tome.
4. Koje su naše dužnosti kao Božjeg „segullah“?

Komal Nunfeli Svansi, Silang, Kavite, Filipini

Isus je imao jedan plan za hrišćane: jedinstvo u Hristu. U tekstu Jovan 17, Isus se moli neposredno pre svog raspeća. Jedanaesti stih glasi: „Ja više nisam u svetu, ali oni su u svetu, a ja dolazim k tebi. Sveti Oče, čuvaj ih svojim imenom, koje si mi dao, da budu jedno kao i mi“ (SSP). Da, „oni“ koji se ovde pominju su učenici. Međutim, ta molitva se ne odnosi samo na učenike. Isus nastavlja da se moli: „Ne molim samo za njih, nego i za one koji će na njihovu reč poverovati u mene“ (Jovan 17,20, SSP). Isus želi da svi koji veruju u Njega, bez obzira na generacijsku i etničku pripadnost, bez obzira na pol i uzrast, budu ujedinjeni u veri.

Dve važne pojedinosti dovode nas bliže jedinstvu:

Postavite Boga i Njegovu Reč u središte svog života. Velika prepreka na koju nailazimo kao hrišćani su iskušenja koja potiču od naših grešnih želja. Zaslupljeni svojom pohlepom, skloni smo da sledimo sopstvene želje radije nego da se usredsredimo na Boga i oslonimo na Njega. Tako ćemo na kraju biti odvučeni daleko od Njega. Naši prioriteti se prebacuju na fizičku imovinu i mi gubimo veru u Boga. Kako bi to moglo da ujedini naše misli i usmeri nas ka Bogu? Da bismo to izbegli, moramo uvek imati na umu da Boga i Njegovu Reč treba da postavimo u središte i da ostanemo pod

Isus želi da svi koji veruju u Njega, bez obzira na generacijsku i etničku pripadnost, bez obzira na pol i uzrast, budu sjedinjeni u veri.

Njegovom zaštitom i blagoslovom. Biblija kaže: „Ništa ne činite iz častoljublja ili sujete“ (Filibljanima 2,3, SSP).

Dajte prioritet Bogu kao svom uzoru. U Bibliji piše: „A vi ste Hristovo telo i, pojedinačno, udovi“ (1. Korinćanima 12,27, SSP). Da bismo pravilno funkcionisali kao Hristovo telo, svi pojedinačni delovi moraju se ujediniti tako što će biti slični Njemu. Kad je stvorio ljude, Bog ih je načinio po svom liku i obličju. Prema tome, Bog je naš uzor koji svi moramo da sledimo: „Sa svom poniznošću i krotošću, strpljivo podnosite jedan drugoga u ljubavi, trudeći se da pomoću spona mira održite jedinstvo Duha“ (Efescima 4,2,3, SSP). Kad sledimo Boga kao svoj uzor, mi vernici možemo pravilno i jedinstveno da funkcionišemo kao Hristovo telo.

Grejs Mun, Silang, Kavite, Filipini

SVI ZA JEDNOG I JEDAN ZA SVE

MIŠLJENJE (Efescima 4,2)

Če

Vrednost pouke za ovu sedmicu sastoji se u tome što uči crkvu o važnosti jedinstva i uzajamnog zblizavanja u ljubavi. Pavle nam kaže da o potrebama drugih treba da brinemo pre nego o svojim sopstvenim. U potpunju skromnosti, skrušenosti i poniznosti uma, „strpljivo podnosite jedan drugoga u ljubavi“ (Efescima 4,2, SSP).

U većini hrišćanskih domova, crkva i zemalja, autoritet je glavni problem koji dovodi do haosa i nejedinstva. Nisu svi uvek srećni postavljenim vođama, što dovodi do sukoba i svađa. Deca se bune protiv autoriteta roditelja. Vođe lokalnih crkava agituju protiv onih na višim lestvicama rukovodstva. Građani se bune protiv izabranih vođa naroda.

Kada je reč o državnom vođstvu, na primer, ishod izbora u Keniji 2007–2008. godine ostao je upamćen kao tragična istorija. U zemlji je nastao haos nakon saopštenja izbora glasanja za predsednika. Sve je počelo kad su pripadnici dve glavne etničke grupe počeli da uništavaju imovinu jedni drugih i da se međusobno ubijaju. Ostala plemena su se stavila na stranu jedne ili druge grupe i haos se proširio po čitavoj zemlji. Sve je izgledalo kao velika terenka sa ubijanjem – ubijanje, sakaćenje, spaljivanje kuća. Svi su morali da beže da sačuvaju živu glavu. Kuće su spaljivane, crkve rušene, zgrade uništavane a, što je najgore, životi su bili izgubljeni. Bila je to prava nacionalna katastrofa. Vlast je proglasila vanredno stanje.

Tek nakon tragedije ljudi su shvatili da su mogli bolje da reše tu situaciju. Ali šteta je već bila učinjena. Nije bilo povratka – što se dogodilo, dogodilo se. Najbolje rešenje bilo bi da su radili udruženim snagama. Vođe su, verovatno, mogle da ostave prostora za diskusiju i narodu bi tako bila pružena prilika da izrazi svoje nezadovoljstvo. Za svu tu nesreću i masakr koji je usledio nikad se ne bi čulo. Tako se obistinila ona poslovice: Zajedno stojimo, razdvojeni padamo.

Obično, ono što se dešava na društvenom i političkom planu utiče i na religiozne krugove. Crkva rizikuje da pretrpi negativne uticaje ukoliko njeni članovi ne otvore svoje srce za uticaj Svetog Duha. Biti hrišćanin znači obnoviti um uz pomoć Božje reči, da bismo imali um Hristov (Rimljanima 12,1,2; Efescima 4,17,18). Zato je apostol Pavle pisao članovima crkve u Filibi: „Upotopnite svoju radost: budite složni, negujte istu ljubav, budite jednodušni, mislima usmereni na jedno... Razmišljajte isto kao i Hristos Isus“ (Filibljanima 2,2,5, SSP).

Kad članovi crkve nauče da vole jedni druge, tek onda su u stanju da poslušaju sledeću zapovest: „Slušajte svoje vođe i pokoravajte im se. Oni bdiju nad vašim dušama kao oni koji će polagati račun. Slušajte ih, da bi oni to činili s radošću, a ne uzdišući, jer vam to ne bi bilo od koristi“ (Jevrejima 13,17, SSP).

Ljubav je osnova jedinstva. Kad se dvoje ili više ljudi udruži sa zajedničkim ciljem, oni svoju vrlinu dobijaju iz jednog savsijm drugog izvora. Jedinstvo je samo po sebi neutralno, a da li će ono biti na dobro ili zlo određeno je nečim drugim. Tako, kad su se fariseji i sadukeji ujedinili u zajedničkom preziru prema Isusu (o čemu govori uvodni tekst), to nije bilo dobro jedinstvo. Ali kad su se Pavle i Sila u zatvoru udružili i slavili Boga (Dela 16,25), to je bilo dobro.

Biblija naglašava važnost „jedinstva“ i „zajedništva“. Zajedništvo je „lepo“ i „krasno“ (Psalmi 133,1). Jedinstvo je apsolutno neophodno zato što je crkva „Hristovo telo“ (1. Korinćanima 12,27), a telo ne može da bude u nejedinstvu ili neskladu sa samim sobom. Ako dođe do nejedinstva, ono prestaje da bude telo i postaje grupa nepovezanih članova. Isusov plan za Njegovu crkvu je da se ljudi ujedine u veri.

Uvek imajte na umu da zajedno stojimo, a odvojeni padamo. Nijedan čovek nije ostrvo.

ODGOVORITE:

1. Kako se možemo ujediniti kao hrišćani?
2. Šta još može izazvati nejedinstvo u crkvi?
3. Šta vi možete učiniti da biste podržali osobe od autoriteta u crkvi?

Ešli Nataša Odiambo, Silang, Kavite, Filipini

ZAKLJUČAK

Kao ljudska bića, ponekad se osetimo usamljenim. Može nam izgledati kao da nigde ne pripadamo. U takvim trenucima treba da se setimo da mi zapravo nikad nismo sami. Naprotiv, mi smo deo porodice – porodice koja ima misiju da raznosi Avramovo „seme“. Porodica počinje sa vašim životom, a nastavlja se preko crkve. Ljudi su jaki kad se udruže radi zajedničkog cilja. Zamislite koliko bismo snažniji bili (duhovno) kad bismo dopustili Bogu da deluje u našem životu, da bismo i sami dali svoj doprinos pozivajući druge da i oni upoznaju Isusa! Kao Isusovi sledbenici, više nego ikad moramo težiti JEDNOME zato što smo „narod svet Gospodu Bogu svojemu... narod osobit mimo sve narode na zemlji“ (5. Mojsijeva 7,6). Odlučimo da budemo jedno u Isusu Hristu.

RAZMOTRITE:

- Slušajte pesmu „Side by Side“ (Rame uz rame) grupe Heritage Singers, koja nas poziva da hodamo zajedno, kao jedan, kuda god nas Isus vodi, a posebno prema našem konačnom odredištu, a to je nebo.
- Oprostite nekome ko vam je učinio nažao u prošlosti i, ako je moguće, molite se s tom osobom da biste mogli da budete jedno u Njemu.
- Napišite pesmu koja govori o tome šta znači biti ujedinjen s drugima u Hristu.
- Organizujte duhovno povlačenje na neko mirno mesto ili sedmicu molitve za ljude u vašoj crkvi, na temu jedinstva.
- Setite se dve ili tri biblijske priče koje govore o jedinstvu. Prepričajte ih u vidu pisanog sastava, naglašavajući one delove koji se usredsređuju na jedinstvo, na to kako su različite ličnosti učile o jedinstvu, i kako se to može primeniti u vašem životu.
- Molite se za jedinstvo u svom domu, u crkvi, uključujući i crkvu na svetskom nivou, a posebno za to da Bog deluje u vašem životu onako kako bi On želeo, da bi vam pomogao da vršite uticaj koji donosi hrišćansko jedinstvo.

POVEŽITE:

Jovan 17,23; Efescima 4.

Elen G. Vajt, *Naše uzvišeno zvanje*, str.169 orig; *The Review and Herald*, April 27, 1897; *Seventh-day Adventist Fundamental Beliefs*, Chapter 14; „Unity in the Body of Christ“, Benjamin F. Reeves; „What Unity Means to Me“, *Adventist Review*, December 4, 1986, p. 20.

Miguel Patino, Silang, Kavite, Filipini

Pouka 2

Od 6. do 12. oktobra 2018.

Uzroci nejedinstva

*»Početak je mudrosti strah Gospodnji,
i znanje je svetijeh stvari razum.«
(Priče 9,10)*

S pouzdanom mapom u svom posedu, zapertlanim čizmama i ruksacima punim potrepština za izlet, ljubitelji avanture okupili su se u podnožju planine. Negde na toj planini, na kraju staze pružao se prekrasan prizor, nešto kao pogled na Edemski vrt, upotpunjen vodopadom koji se u slapovima slivao u

**Satima kasnije, ti
samouvereni putnici,
premoredeni, nervozni
i izolovani, pomirili
su se sa svojom
realnošću.**

kristalno čisto jezero, okruženo bezbrojnim vrstama zadivljujuće flore, najbolje što priroda može da ponudi. Nekoliko nestrpljivih izletnika stajalo je izdvojeno od grupe, nešto bliže početku staze, osećajući uzbuđenje zbog predstojećeg putovanja i trunku zlovolje zbog kašnjenja njihovih prijatelja. Naporno putovanje uskoro je otpočelo. Najveći deo grupe kretao se sporo ali postojano duž staze, uživajući u pogledu i doživljaju samog

putovanja. Međutim, naši nestrpljivi prijatelji ubrzali su svoj uspon i uskoro se našli odvojeni od grupe. Pa ipak, poverenje u sopstvene planinarske sposobnosti i uverenost da dobro poznaju stazu oduzela im je svaki osećaj straha i predostrožnosti.

Uskoro su stigli do jednog raskršća. Osećaj nesigurnosti prostrujao je grupom dok su se pitali kojim putem bi trebalo da krenu. Levo ili desno? Neki su razmotrili mogućnost da sačekaju ostatak grupe i pogledaju mapu kako bi potvrdili pravac, ali neki su, obuzeti ponosom, brzo odbacili tu misao. Na kraju su se podelili, tako da je jedan deo njih ostao da čeka, dok su drugi, po sopstvenoj volji, odabrali stazu koju su smatrali najboljom i nastavili dalje... na svoju propast. Satima kasnije, ti samouvereni putnici, premoredeni, nervozni i izolovani, pomirili su se sa svojom realnošću. Bili su izgubljeni.

Njihova propast krila se u preteranoj samouverenosti, samodovoljnosti i nespremnosti da konsultuju mapu. Njihovo ponašanje bilo je uzrok rezultujućeg nejedinstva i nesloge među njima. Život je kao ta planinska staza, a Bog, vrhunski kartograf, obezbedio je za nas, kao Njegov narod, mapu – Njegovu svetu reč i sveti zakon sadržan u njoj. Nepoštovanje prema tom svetom zakonu (koji pruža božansko vođstvo i zaštitu), i uzdanje u sebe kad je reč o izboru pravca, vodi u siguran gubitak i haos. S druge strane, poštovanje zakona vodi ka obećanju o krajnjoj utopiji i večnom životu. Božja volja je da mi izaberemo ovo drugo. U predstojećoj sedmici, nastojaćemo da dalje istražimo duhovnu neposlušnost, oslanjanje na sebe i njihovu direktnu povezanost sa nejedinstvom unutar Hristovog tela.

Stiven Ignacio, Arima, Trinidad i Tobago

ODVOJENE IDEOLOGIJE?

DOKAZ (1. Korinćanima 1,10; Filibljanima 2,5)

Ne

Rat sa Vijetnamom predstavljao je za Sjedinjene Američke Države jedan dug i skup oružani sukob. On je pokrenuo društvene nemire, i bio uzrok opadanja podrške vladi. Interesantno je da su mnogi istoričari ponudili ubedljive razloge za poraz Amerike u tom ratu. Jedan upečatljiv argument izneo je potpukovnik Džeјms Rotrok u svojoj knjizi *Razjedinjeni padamo: Kako nejedinstvo vodi u poraz*.¹ On tvrdi da je glavni uzrok propasti Sjedinjenih Država u Vijetnamu predstavljalo nejedinstvo na domaćem planu, izazvano sukobljenim ideologijama u vezi s tim ratom. To nejedinstvo, tvrdi on, ohrabrilо je protivnike da se bore protiv Sjedinjenih Država i njihovih saveznika. Po njemu, mediji, tehokrate i političari nisu bili „jednog uma“ kad su se sukobili s neprijatelјem na boјnom polјu, što je dovelo do teškog poraza Sjedinjenih Država.

Taj istorijski osvrt pruža nama, adventistima sedmog dana, korisnu perspektivu dok proučavamo uzroke nejedinstva u Hristovom telu. Nesloga u pogledu naših verovanja dok se suočavamo s neprijatelјskim snagama predstavlja savršen recept za nejedinstvo u crkvi, što će nesumnјivo podrivati uticaj crkve u 21. veku. Apostol Pavle savetuje da „svi jedno govorite i da među vama ne bude razdora, nego da budete savršeno sjedinjeni u jednom umu i u jednoј misli“ (1. Korinćanima 1,10, SSP). Zabrinutost zbog nejedinstva među ranim vernicima prisutna je u Pavlovim spisima, jer je on shvatao njen negativan uticaj na misiju crkve. Pavle je podsticao vernike da odbace filozofije i mišljenja koja su bila dijametralno suprotna Božјoj Reči, i koja su dovodila do polemika i razјedinјenosti među njima. Na Crkvu adventista sedmog dana treba gledati kao na jednu celinu, a ne skup odvojenih entiteta sa različitim doktrinarnim stavovima. Biti u savršenom јedinstvu u misli i namerama u osnovi znači imati um Hristov, kao što se savetuje u Filibljanima 2,5: „Razmišljajte isto kao i Hristos Isus“ (SSP). Kao rezultat toga, imaćemo istu misiju, isti žar i želјu da širimo večno evanđelје. Premda može doći do nesuglasica u izvesnim pitanјima, bićemo spremni da svoја shvatanја podredimo Svetom Duhu koji će nas uvesti u svu istinu pošto našа srca budu otvorena za Nјegovo vođstvo. A onda će naše razlike biti ispeglane i nejedinstvo će biti proterano.

Crkva koja je podelјena u vezi sa bibliјskim principima (Sola Scriptura), na sigurnom je putu da doživi unutrašnji sukob i razјedinјenost.

ODGOVORITE

1. Koliko je važno biti vođen Svetim Duhom kad se proučava Božја Reč?
2. Kako se možemo zaštititi od lažnih učenја u Hristovom telu?

Čedvik Noel, Aruka, Trinidad i Tobago

1. James Rothrock, *Divided We Fall: How Disunity Leads to Defeat* (Milton Keynes, UK: AuthorHouse, 2006).

Poslušnost zakonu (Jeremija 3,14-18; 5. Mojsijeva 28,1-14)

Zavet uspostavljen između Boga i čoveka, izneo je na videlo čovekov stalni neuspeh da ostane veran i iskoristi prednosti koje pruža Božja milost. U Knjizi proroka Jeremije Izrael je opisan kao „žena koja se rastavlja od muža“ i čini duhovnu preljubu s narodima kojima je trebalo da donese svetlost. Obraćajući se proroku, Bog naglašava Izraelovo neverstvo prema Njemu i Njegovu spremnost da, kao milostivi Bog, oprostí njihov preljubnički čin. U onome u čemu izabrani narod nije uspeo da održi taj zavet, Bog ga je neprekidno obnavljao u nadi da će Mu Njegovi izabrani biti verni. On saopštava Jeremiji da do Njegovog odvajanja od Izraela ne mora da dođe, i da će, ukoliko Mu se

Kao što je roditelj odgovoran za svoju decu, tako je i Bog.

vрати i prihvati Njegovu ljubav i zakon, Izrael biti obnovljen, a Njegovo ime proslavljeno. Bog bi lično izabrao vođe po svom srcu da hrane Njegov narod znanjem i razumevanjem, a ne da ga vode u propast. Izrael bi gledao direktno u Boga, a ne u čoveka kao što stoji u tekstu Jovan 4,23: „Ali dolazi čas – i već je tu – kada će se istinski klanjaoci klanjati Ocu u duhu i istini jer Otac baš takve klanjaoce želi“ (SSP). Kao što je roditelj odgovoran za svoju decu, tako je i Bog. On suviše dobro zna do čega odsustvo zakona na kraju dovodi u našem životu – do zbrke i nejedinstva. Bog nas, preko svoje Reči, s puno ljubavi ohrabruje da pokažemo poniznost, dopuštajući Njemu i jedino Njemu da nas vodi kako bismo primili blagoslove koje On ima za nas. Bog i nama danas pruža prilike da utvrdimo svoju poslušnost i vernost prema Njemu, ali i mi, kao Izrael, istrajavamo u pobuni.

Što mu beše drago (Sudije 2,11-13; 3,5-7; 17,6; 21,25)

Tekst Sudije 17,6 ponavlja tužnu priču o ljudskoj istoriji. Izraelski narod trebalo je da ovaploti blagoslov onih koji hodaju u pravednosti. Međutim, kao izabrani Božji, Izraelci nisu živeli u skladu sa onim što se od njih očekivalo. Autor Knjige o Sudijama oslikava jedan sebičan narod u kom „svaki činjaše što mu bijaše drago“. Deca Izraelova odavala su se sebičnosti i telesnim željama, ugađajući sebi druženjem sa okolnim paganskim narodima, nasuprot onome što je bila Božja namera, i na šta ih je On izričito upozorio. Nisu se oslanjali na Njega ni za svoje potrebe ni za savete, već su birali 'mudrost' telesnog radije nego Njega koji je oličenje mudrosti. Ironijom slučaja i uprkos mnogim bitkama koje su vodili protiv kulture paganskih naroda, Izraelci, Božji narod, sada su postali sluge i robovi upravo tog načina života. To se ogledalo u njihovom obožavanju Vala. Budući da su tonuli sve dublje u otpad, Izrael je stigao Božji gnev. Sveto pismo beleži više slučajeva koji nam pokazuju posledice odstupanja od Božjeg plana. Na primer, car Solomon je dopustio da ga odvrate od

službe Bogu i zbog toga je bio prisiljen da služi paganskim bogovima svojih žena. Ako Solomon, i pored sve svoje mudrosti, nije mogao da spreči podelu svog carstva do koje je došlo zbog njegovog prepuštanja telesnom, šta bi tek bilo s nama? Moramo razumeti da smo zaista беспомоћни bez Božjeg vođstva. Kad ne poštuјemo smernice koje nam je On pripremio, mi bivamo uhvaćeni u zamku samopravednosti, i na kraju nam ostaje samo žalost i kajanje. Bez Njegovog vođstva, porodica vernih biva razorena i ostaje bez božanskog pristupa koje bi moglo da je obnovi.

Podela jevrejskog naroda (1. O carevima 12,1-16; Priče 4,1-9; 9,10; Jakov 1,5)

Podela Izraela otpočela je godinama pre debakla u pregovorima između cara Rovoama i njegovog naroda. Taj incident je samo rasvetlio poražavajuću realnost izraelskog nejedinstva. Prilikom njegovog krunisanja, caru Rovoamu je upućen jednostavan zahtev. Uljudno je zamoljen da olakša teret koji je Solomon nametnuo narodu. Povukavši naizgled mudar potez, Rovoam traži vreme da bi razmislio i obećava da će se sastati s njima za tri dana kako bi im saopštio odluku. Posavetovao se o tom pitanju i sa starešinama i sa svojim vršnjacima. Savetnici njegovog oca mudro su mu preporučili pristup vođe-sluge u odgovoru na primljen zahtev. Njegovi prijatelji, međutim, pozvali su se na njegov ponos i posavetovali ga da se pokaže moćnijim od svog oca. Rovoam se nije pridržavao reči svog oca, zabeleženih u tekstu Priče 13,10: „Od oholosti biva samo svađa, a koji primaju savjet, u njih je mudrost.“ Odvajanje plemena bilo je posledica oholosti cara Rovoama. On nije uspeo da predvodi izraelski narod u trenutku kad im je bilo potrebno razborito vođstvo, neko ko bi im služio, vođa kakav je mogao da bude samo Bog. Onaj koji bi pokazao milost, ljubaznost i poniznost. Vođa koji bi doneo jedinstvo narodu opterećenom grešima i postupcima prethodnog cara. Rovoam nije uspeo niti je mogao da im obezbedi pobožno vođstvo. Da bi utvrdio svoj autoritet, on „odgovori oštro narodu ostavivši svet što ga svetovaše starci“. I danas svi mi činimo istu grešku kao Rovoam. Imamo velike ciljeve, ali ne uspevamo da ih ostvarimo, zato što to pokušavamo sami, ne tražeći mudrost i savet od Boga i drugih ljudi. Na taj način, možemo lako postati uzročnici razjedinjenosti u našim crkvama. Ne konsultujući zakon, mi postavljamo merila na osnovu onog što je prihvatljivo našim vršnjacima. Šta time postižemo? Vrlo verovatno – upravo isto ono što i Rovoam.

ODGOVORITE

1. Na koje sve načine mi dopuštamo da ponos pomrači naše rasuđivanje i tako odbacujemo Svetog Duha?
2. Ko ima najviše uticaja na vaše odluke? Vaši vršnjaci, stariji ljudi, ili Bog?
3. Da li vas više motiviše želja da budete popularni, ili da budete verni svom pozivu u Hristu?

Meri Trejsi, Trinidad i Tobago

„Jedno veliko i svečano delo moglo bi da se izvrši za adventiste sedmog dana, samo kad bi oni bili obraćeni. Međutim, veliki problem je nedostatak jedinstva među njima. To je greh u Božjim očima – greh koji će Božjem narodu, ukoliko se ne pokaje – uskratiti Njegov blagoslov...“¹

„Kad bi se svi potpuno predali Gospodu i, posvećeni istinom, živeli u savršenom jedinstvu, kakva bi ubedljiva sila pratila objavljivanje istine! Kako je tužno što tako mnogo crkava pogrešno predstavlja spasonosnu blagodat koja bi mogla da ih ujedini s Hristom, kao što je Hristos jedno sa Ocem! Kad bi svi negovali jedinstvo i ljubav kakva treba da postoji među braćom, sila Svetog Duha ispoljila bi svoj spasonosni uticaj. U srazmeri s našim jedinstvom sa Hristom biće i naša sila da spasavamo duše.“²

„Veliki problem je nedostatak jedinstva među njima.“

„U poslu spasavanja duša, Gospod udružuje radnike koji imaju različite planove, ideje i raznovrsne metode rada. Ali, usred tih različitih razmišljanja, trebalo bi da se otkrije jedinstvo namere. Delo za koje je Gospod planirao da napreduje, često je u prošlosti bilo

ometano time što su ljudi pokušavali da nametnu jaram svojim saradnicima zahtevajući da slede metode koje su oni smatrali najboljim.“³

„Bog izvodi ljude iz sveta delujući sa uzvišene platforme večne istine, Božjih zapovesti i vere Isusove. On će disciplinovati i osposobiti svoj narod. Oni neće biti uzajamno neusklađeni, u smislu da jedan veruje jedno, a drugi nešto sasvim suprotno, i da svako radi nezavisno od tela. Kroz različitost darova i načina rukovođenja koje je On dao crkvi, svi će doći u jedinstvo vere. Ako pojedinac zastupa svoje viđenje Biblije ne obazirući se na mišljenje braće, i opravdava svoje ponašanje tvrdeći da ima pravo na sopstvene stavove, a onda ih nameće drugima, kako on može da ispuni Hristovu molitvu? I ako se jedan za drugim stalno javljaju oni koji izjavljuju da imaju pravo da veruju i postupaju kako god hoće, ne pozivajući se na verovanje tela, šta će biti od te sloge kakva je postojala između Hrista i Njegovog Oca, i za koju se Hristos molio kako bi mogla da postoji i među Njegovom braćom?“⁴

¹ „The Work before Us“, *Advent Review and Sabbath Herald*, April 14, 1903, p.7.

² „One. Even as We are One“, Bible Training School, February 1, 1906, p.130.

³ „A Missionary Education“, *Advent Review and Sabbath Herald*, February 6, 1908, p. 24.

⁴ *Christian Experience and Teachings*, p. 201.

ODGOVORITE:

1. Kako različite ličnosti i talenti mogu dovesti do nejedinstva u Hristovom telu?
2. Kakvu ulogu imaju Božje zapovesti u očuvanju jedinstva crkve?

Bernis Batson, Arima, Trinidad i Tobago

»JA« SINDROM – SIMPTOMI

PRIMENA (Sudije 21,25; 3,7; Psalmi 1,1-6; Priče 16,25; Jeremija 3,14, Jakov 1,5)

Sr

Možete biti bolesni a da to čak i ne znate. Možete biti čak i smrtno bolesni, to jest, duhovno mrtvi. Može se desiti da imate „ja“ sindrom – vrlo opasno oboljenje. Ja sam ga lično imala, a da toga godinama nisam bila svesna. Sedela sam u crkvenim klupama, prenoseći zarazu na druge, dopuštajući da se njegovi teški sporedni efekti prošire na moju crkvu i porodicu. Navodila sam ih da veruju da sam zdrava, da je naše nejedinstvo nešto normalno i da su naši odnosi sasvim u redu. Taj sindrom je podmukao i ukoliko ne poznajete simptome, možete živeti s njim dok se on gnoji u vama. Činjenica je da je većina nas već zaražena. Zato je potrebno da prepoznamo znake.

Činjenica je da je većina nas već zaražena.

Simptomi „ja“ sindroma:

Zakon nije u pravom smislu zakon: Zanimarujete proučavanje Reči ili je koristite nezavisno od Božjeg uzvišenog vođstva. Možda ćete shvatiti da se radije oslanjate na sopstvenu inteligenciju i mudrost nego na Božju, izvrćući i ne poštujući Njegove savete u vezi s vašim životom i odnosima. Kao rezultat toga, donosite sopstveni zakon. Ulazite u sukob s drugim vernicima i vođama, jer „vaš“ zakon i onaj „zakon“ jednostavno ne mogu da koegzistiraju u slozi.

Molitva je nešto čemu pribegavate samo u krajnjem slučaju: Kad obolite od tog sindroma, imate iskrivljeno viđenje stvari pod uticajem okruženja ili neprijatelja istine. Zaista ste ubeđeni da treba sami da rešavate sopstvene probleme. I ponovo, budući da vaše savetovanje s Bogom obično usledi nakon perioda zanemarivanja posvećenja i komunikacije s Njim, osećate se napuštenim, daleko od Njegovog trajno prisutnog Duha i zajedništva s braćom.

Više vam se sviđa kako zvuči „biti uslužen“ nego „služiti“: Vaša revnost u službi drugima je ili na niskom nivou, ili je usmerena ka sticanju vaših sopstvenih zasluga. Merite službu na osnovu pohvala drugih. Kad oni oko vas počnu da preispituju vaše motive, postajete defanzivni i smatrate da se vaša vrednost i vreme ne cene. Vi zapravo služite sebi, svojim željama i zadovoljstvima na prvom mestu, bez obzira na duhovne i fizičke potrebe onih oko vas.

Shvatate da se nalazite u autobusu koji ne stiče nigde, a vi ste vozač: Najčešće, oni koji pate od „ja“ sindroma ostaju izolovani i u neslozi sa zajednicom vernika. Umesto da dopuste Bogu da popravi njihovo srce i odnose s drugima, oni nastavljaju da preuzimaju kontrolu nad sopstvenim životom. Oni iskreno veruju da su vođeni. Međutim, to što se oslanjaju na sopstvenu snagu i ne dopuštaju Isusu Hristu da ih vodi samo čini da budu još bolesniji i da imaju sve manje šanse da u budućnosti budu izlečeni. Uskočili su u autobus, bez GPS uređaja, i jure sve dalje od svog brižnog Spasitelja i Iskupitelja.

ODGOVORITE:

1. Da li zapažam simptome „ja“ sindroma u sopstvenom životu?
2. Koje korake mogu da preduzmem da bih izlečio/izlečila tu bolest?

Kafi Bekls, Arima, Trinidad i Tobago

Sedite u koncertnoj dvorani i svi oko vas su tihi u iščekivanju skladnog zvuka koji će poteći iz instrumenata ispred njih. Dirigent podiže svoju palicu i prvi tonovi se razležu vazduhom. Dok se zvuk dalje razliva i dirigent daje sve od sebe kako bi izmamio predivnu melodiju od muzičara, neki od njih zaključuju da im se više ne svira zadata muzička tema i da im se ne prate znaci koje on daje. Drugi možda imaju nešto lično protiv dirigenta i odlučuju da ne sviraju

Ponekad mi Svetom pismu pripisujemo svoje ljudsko tumačenje.

ono što se od njih očekuje samo da bi mu stvorili neprijatnosti. Odstupajući od zadate melodije i svirajući nešto potpuno drugačije, oni remete nadahnjujuću atmosferu koju je dirigent stvorio, a rezultat je kakofonija.

Baš kao neskladan zvuk koji nastaje kad muzičari ne poštuju note ili uputstva dirigenta, tako nejedinstvo postaje neizbežno onog trenutka kad se Božji narod odvrati od jednostavnog „Tako govori Gospod“. Kad se ne obaziremo na smernice koje nam Bog daje u svojoj Reči, nastaje haos. Gospod se tada i sam odvraća od nas (Sudije 2,15). Ponekad mi Svetom pismu pripisujemo svoje ljudsko tumačenje. Kad svako tumači Sveto pismo kako njemu odgovara, dolazi do suprotstavljenih gledišta koja dovode do zbrke. Kao što se muzičar koji uči da svira savetuje s nekim ko već zna da svira na tom instrumentu, zar ne bi trebalo da se i mi obratimo Bogu za pomoć da bismo razumeli ono što je duhovno? (Jakov 1,5).

Kad prestanemo da se oslanjamo na Boga i Njegovu reč da nas preobraze, mi počinjemo da gajimo izvesne predrasude prema članovima crkve. Možemo stvoriti predrasude zbog nečijeg kulturnog zaleđa ili prošlosti, iz perioda pre nego što je prihvatio Hrista. Ponekad stvaramo zatvorene krugove unutar crkve, ili odbijamo da se družimo s nekim članovima jer nam se jednostavno ne sviđaju, premda ne znamo ni da objasnimo zbog čega. Ako nam neko takav priđe s nadahnutom istinom, pa čak i ako je prepoznamo kao istinu, mi se bunimo protiv nje ili je odbacujemo jednostavno zbog svog unapred stvorenog mišljenja. Pavle se suočio s tim u Galatiji. Vernici su priznali da je to što on propoveda istina, ali su je zanemarili zbog svojih ličnih predrasuda (Galatima 2,4-8).

Izgleda da je Božji narod počeo da prihvata nejedinstvo u crkvi kao nešto normalno. Prihvatili smo uzrečicu: „Slažemo se da se ne slažemo.“ Na taj način negujemo duh neslaganja (1. Korinćanima 1,10).

ODGOVORITE:

1. Postoji li nešto što ja trenutno radim, a što doprinosi nejedinstvu u mojoj lokalnoj crkvi?
2. Da li nejedinstvo može dovesti do pozitivnog ishoda? Na koji način?

Danijel Ignacio, Arima, Trinidad i Tobago

PODELJENI DOM NE MOŽE DA OPSTANE

ISTRAŽIVANJE (Marko 3,25)

Pe

ZAKLJUČAK

U tekstu Marko 3,25, Isusove reči stoje kao nezaobilazan podsetnik: „Ako je neki dom protiv sebe podeljen, taj dom ne može da opstane“ (SSP). Knjiga o Sudijama govori o podeli i porazu carstva zbog Izraelove težnje za telesnim zadovoljstvima, zbog idolatrije i ponosa. U Novom zavetu crkva se suočila sa sličnim izazovima. U svojoj poslanici Korinćanima, Pavle upozorava protiv sektaštva, preklinjući vernike u Korintu da budu duhovno jednomisleni. Napredovanje crkve bilo je od najveće važnosti tada, kao i danas. Dok se sotona neumorno trudi da unese nejedinstvo u crkvu, mi ga moramo nadvladati, nastupajući složno u ime našeg Gospoda i Spasitelja Isusa Hrista!

RAZMOTRITE:

- Posmatrajte članove crkve koju posećujete. Ima li ikakvih vidljivih podela među braćom? Koji su neki od uzroka takvog stanja? Šta je rešenje? Razgovarajte o tome u svom razredu u subotu.
- Osmislite neko umetničko delo koje ističe suprotnost između sredine u kojoj vlada jedinstvo i one u kojoj preovlađuje razjedinjenost.
- Napišite i izvedite neki skeč koji ilustruje različite stavove koji doprinose nejedinstvu.
- Zapišite u svom ličnom dnevniku svoje razmišljanje o tome koja je vaša uloga u situaciji kad u crkvi dodje do razjedinjenosti.
- Setite se vernika koji su bili obeshrabreni zbog nejedinstva u crkvi i pokušajte da doprete do njih.
- Molite se za članove svoje crkve, da im se oči otvore za realnost nejedinstva i da se uz Božje vođstvo okrenu traženju rešenja.

POVEŽITE:

Advent Review and Sabbath Herald, March 22, 1887, volume 64, issue 12, „The Church’s Great Need“.

Marijka Džonson, Arima, Trinidad i Tobago

Pouka 3

Od 13. do 19. oktobra 2018.

»Da svi jedno budu...«

*»Ne molim samo za njih, nego i za one koji će
na njihovu reč poverovati u mene, da svi budu jedno kao što si ti,
Oče, u meni i ja u tebi. Neka i oni budu u nama,
da svet poveruje da si me ti poslao.«
(Jovan 17,20.21, SSP)*

Sedamnaesto poglavlje Evandjelja po Jovanu je dublje nego što ste možda uvidali. Većini od nas bliska je ideja da je Isus postao čovek kako bi, kao Bog koji je povezan sa čovečanstvom, imao sa čovekom zajednički pristup u otkrivanju kakav je u stvari Bog Otac. Nakon četiri milenijuma greha, sotona je tako uspešno stvorio sliku Boga koji podseća na njegove osobine da su ljudi više obožavali Njega kao osvetoljubivog diktatora nego jednog blagonaklonog Gospoda. Otuda se Isus pojavio da bi to ispravio i svojim životom i službom otkrio Božji pravi karakter, zahvaljujući svojoj prisnosti s Njim. To jedinstvo između Oca i Sina je tema koja se provlači kroz čitavo poglavlje Jovan 17, ali Isus ide još dalje u svojoj molitvi i uključuje svoje učenike u to jedinstvo moleći se „da budu jedno kao i mi“ (Jovan 17,11, SSP). Ali, zašto bi uopšte učenicima bila potrebna tako prisna povezanost kao što je ova koju pominje Isus?

Greh izaziva razdvajanje. Biblija nam jasno kaže da su nas naši gresi rastavili s Bogom (Isaija 59,2), ali ako bacimo samo letimičan pogled na društvo, jasno je da se svaki vertikalni jaz između Boga i čovečanstva svakako odražava, ili čak biva i nadmašen horizontalnim pukotinama koje svakodnevno vidamo među ljudima. Zapravo, u priči o Vavilonskoj kuli vidimo da je upravo greh oholosti skoro doslovno dospelo do neba, tako da je Bog razdelio ljude dajući im različite jezike. Dakle, u stvarnosti, greh ne samo što nas odvaja od Boga nego i od naših bližnjih, i to ne samo uz pomoć jezičkih, već i kulturalnih, etničkih, ekonomskih i ideoloških granica! Za raznovrsnost svojih mišljenja, porekla i perspektiva, naš čuderno polarizovani svet može uveliko da zahvali jednostavnoj činjenici da postoji greh. Konzervativci i liberali, androidi i ajfoni, Redsoksi i Jenkiji – i lista se nastavlja! Te podelje izgleda da zadiru duboko u ljudsku prirodu i ponavljaju se svugde gde ima ljudi; kako onda Bog koristi crkvu da bi razrešio te podelje?

Jedno je kad drevni jevrejski pojedinac voli drugog jevrejskog pojedinca, ali kad vidite mog anglofonsko-kavkaskog prijatelja republikanca koji koristi ajfon kako pere noge Filipincu demokrati koji koristi android, i kad među njima vlada sloga, baš kao što Isus stoji između čovečanstva i Boga, svaki od njih postaje prozor kroz koji se pojedinci njihovog porekla mogu videti u mnogo pozitivnijem svetlu. Tako oni onda postaju prozor prema svetu. „Po ovom će svi znati da ste moji učenici: ako budete imali ljubavi jedan za drugoga“ (Jovan 13,35, SSP). Kad svet vidi slogu tamo gde je inače mržnja, milosrđe tamo gde je inače izazov, to im pokazuje da Božja ljubav zaista može da nadmaši zamke ljudske prirode! To je delimično dokazano nakon Isusovog raspeća, kad Bog radi ne samo na uklanjanju greha već i njegove posledice – razdvajanje. Novoosnovana crkva je ubrzo nakon toga primila dar jezika i vernici su mogli da vide da Božji ideal za obnovu jedinstva nije samo u vertikalnom smislu, već isto tako i u horizontalnom! I verovali ili ne – to se događa ponovo.

Prema istraživanju koje je 2015. sproveo Istraživački centar Pju, Crkva adventista sedmog dana je označena ne samo kao etnički najraznovrsnija hrišćanska denominacija, već i rasno daleko raznovrsnija od SVIH glavnih religijskih grupa u Sjedinjenim Državama! To nagoveštava da usred podela koje cepaju društvo, Bog ponovo i po poslednji put otkriva da On sjedinjuje ljudska bića vezama koje su beskraino jače od onoga čime se ljudi služe da bi uneli podelu.

Konzervativci i liberali, androidi i ajfoni, Redsoksi i Jenkiji – i lista se nastavlja!

U svojoj uvodnoj izjavi u tekstu Jovan 17, Hristos obznanjuje svoju misiju – da ponovo ujedini ljudski rod sa Bogom. Vlast koja će Mu uskoro biti data dopuštaće Mu da donese mir onima koji su tako dugo bili odvojeni od svog Tvorca. U Adamu, čovečanstvo je doživelo krah. Naš predstavnik u Edemu izabrao je svoje „ja“ umesto odnosa zavisnosti od Boga i navukao bezbožnost – odvojenost od Boga – na ljudski rod. S njega, to neprirodno stanje prenelo se na nas, njegovu decu. Isus je video da bi, ako preuzme sve ljudske grehe na sebe

Evandjelje ima tu moć da ujedini sve ljude.

i postane novi predstavnik čovečanstva, to jest drugi Adam, ta čovekova sebična priroda, i kolektivno i pojedinačno, mogla da umre s Njim na krstu. To je bila ta realnost koju je Pavle sagledao kad je rekao: „Raspet sam sa Hristom. Živim, ali ne više ja, nego u meni živi Hristos“ (Galatima 2,19.20, SSP).

Ako verujemo da je Hristos dopustio da naša grešna priroda padne na Njega, onda možemo znati i da je ona umrla s Njim na krstu. Mi smo opravdani, proglašeni pravednim, uprkos našim manama. Hristos je bio taj koji je preuzeo čitavo čovečanstvo na sebe kolektivno u jednom pravednom činu, ne slučaj po slučaj. Svaki muškarac, svaka žena i dete mogu da se pozovu na krst, jer je njihov greh tu bio predstavljen u Njemu. „Njega, koji nije učinio greh, Bog je radi nas učinio grehom“ (2. Korinćanima 5,21, SSP).

Hristov savršeni život nas tada spasava i deluje u nama da bi nas učinio svetim u našem svakodnevnom življenju. Posvećenje koje je Hristos postavio sebi kao cilj, koštalo Ga je života. On je znao da će i Njegovi sledbenici, na isti način, iz dana u dan postajati sve prisniji s Njim, sve dok ne budu spremni, ako je potrebno, da polože i sopstveni život.

To evandjelje nas uči da možemo biti s Hristom tamo gde je On. To nije nešto što je vezano samo za Njegov drugi dolazak u budućnosti, već nam je dostupno i danas. Kad je Hristos u nama i mi smo u Njemu, kad verujemo da On živi svojim savršenim životom u nama, možemo doživeti večni život s Njim. Nema razloga da sumnjamo u svoju sigurnost, jer ako verujemo da smo u Njemu, onda doživljavamo nebo ovde i sada, budući da idemo „za Jagnjetom kud god ono ide“ (Otkrivenje 14,4, SSP).

Zahvaljujući svom vaskrsenju, Hristos je znao da će taj vrhunski čin imati silu da zauvek ujedini celo čovečanstvo Njegovim sopstvenim večnim životom. To što je Hristos izdejstvovao za čoveka bilo je pomirenje s Bogom Ocem lično. Isus bi nesavršene ljude predstavio kao usavršene Njegovim nesebičnim životom i smrću – ljude koji više nisu lišeni svetosti i nepodobni da stoje pred Ocem, već su jedno s Božjim Duhom. Svi oni koji prihvataju taj dar postaju Božja deca, isto tako blisko povezana sa Ocem kao što je i Sin.

Hristos je tokom čitavog svog života, potpuno verno predstavljao Božju slavu i Njegovo ime – zapravo, Njegov karakter. Ali, On je predvideo da će Njegovi sledbenici zbog svoje jednostavne vere u nebeski dar biti progonjeni od strane sveta nesposobnog da gleda dalje od svoje sebičnosti. Naš Spasitelj se moli da naša radost bude potpuna, da istina Njegovog evanđelja tako duboko odzvanja u našem umu i srcu, da budemo preplavljeni zahvalnošću i tako duboko utvrđeni u miru koji ona donosi da ništa na ovom svetu ne može da nas odvрати od vere u Njega. Biti sačuvan od zloga ne podrazumeva da se nikad nećemo suočiti s nevoljama, pa čak i neuspesima. Isus će nas sačuvati od života osuđivanja sebe u koji nas strmoglavljuju sotonine optužbe. Sotona nas uvek kuša da odvratimo pogled od Isusa i usmerimo ga ka sebi. Mnogi postaju plen sopstvene krivice i stida, smatrajući da ih njihov greh onesposobljava za odnos sa Bogom, ali to nije tako, jer „dok smo još bili bespomoćni, Hristos je umro za nas bezbožnike“ (Rimljanima 5,6, SSP).

Evanđelje ima tu moć da ujedini sve ljude. Svi koji priznaju da su opravdani u Hristu, postaće ponizni i spoznati da je srce svakog čoveka, od bogataša do prosjaka, jednako u svojoj sebičnosti. U Hristu, sve duše su podjednako vredne i tražene. On čezne da sve ujedini svojom smrću i da ih vaskrsne svojim životom, kako bi u ljudskom iskustvu moglo da se ogleda iskustvo Sina i Oca. S takvom snagom ljubavi i uvida Isus moli da svi budemo jedno.

Baš kao što je Isus prema svojim sledbenicima pokazivao saosećanje svog nebeskog Oca, tako su i Njegovi učenici bili Duhom osposobljeni da šire tu dobru vest u Judeji a zatim i po celom svetu životom potčinjenim Bogu a ne ljudskim željama, dokazujući da je Isus zaista Mesija, Obećani koji je sišao s neba. Dok su oni propovedali, novi vernici su doživljavali istu radost i tako se pridruživali delu iskupljenja.

Dakle, Hristova namera je da Njegova slava – Njegov nesebični karakter – budu otkriveni ne samo ovom umirućem svetu, već i nebeskim bićima koja čekaju da vide završetak Velike borbe. Naš Gospod čezne da se „kroz Crkvu, poglavarima i vlastima na nebesima obznani mnogostruka Božija mudrost“ (Efescima 3,10, SSP). „Mногоstruka“ ovde doslovno znači „mnogougona“, i Bog zna da će se preko raznolikog ali ujedinjenog tela Njegova ljubav zaista pokazati. Crkva ne postoji ni zbog čega drugog nego da otkrije Isusovo ime.

ODGOVORITE:

1. Kako Hristova smrt i vaskrsenje ostvaruju jedinstvo?
2. Šta je crkva i koja je njena svrha?
3. Koje promene treba da uvedete da biste bili u skladu s Božjim planom za jedinstvo? Koje promene treba da načini vaša lokalna crkva?

Endru Kerol, Alentaun, Pensilvanija, SAD

ŠTA MORAM DA UČINIM, PA DA OSTVARIM JEDINSTVO U HRISTU?

SVEDOČANSTVO (Galatima 3,8.9)

„Slušaj Isusa, sledi Njegov savet i nećeš se udaljiti od mudrog i moćnog Savetnika, jedinog pravog Vodiča, Jedinog koji ti može dati mir, sreću, i puninu radosti... Bez obzira šta drugi mogu da misle o nama i šta nam mogu učiniti, to ne sme da ugrozi naše jedinstvo sa Hristom, zajedništvo u Duhu. Ti znaš da se mir ne može naći nigde osim u Hristu.“¹

»Jedino Božji Duh može dovesti do takvog jedinstva.«

„Uslovi tog jedinstva između Boga i čoveka u velikom planu spasenja bili su utvrđeni s Hristom od večnih vremena. Zavet blagodatni bio je otkriven patrijarsima. Zavet načinjen sa Avraamom četiri stotine i trideset godina pre nego što je izgovoren zakon na Sinaju, bio je zavet koji je Bog potvrdio preko Hrista, to isto evanđelje koje se propoveda nama. 'Pismo vidjevši unapredak da Bog vjerom neznabošce pravda, naprijed objavi Avraamu: u tebi će se blagosloviti svi neznabošci. Tako koji su od vjere, blagosloviće se s vjernijem Avraamom' (Galatima 3,8.9). Zavet blagodatni nije neka nova istina, jer je postojao u Božjem umu od večnih vremena.“²

„Velike istine Božje Reči tako su jasno izložene da niko ne bi trebalo da greši u njihovom tumačenju. Kad vi ponaosob, kao članovi crkve, budete voleli Boga iznad svega a svog bližnjeg kao sebe, tada nećete morati da ulažete veliki trud da budete jedinstveni; postojaće jedinstvo u Hristu, uši će biti zatvorene za slušanje izveštaja o drugima, i niko neće iznalaziti zamerke svom bližnjem. Članovi crkve će negovati ljubav i jedinstvo, i biće kao jedna velika porodica.“³

„Kad se budemo potpuno držali Hristove molitve, kad je Božji narod bude uneo u svoj svakodnevni život, u našim redovima videće se jedinstvo na delu. Brat će biti povezan s bratom zlatnim vezama Hristove ljubavi. Jedino Božji Duh može dovesti do takvog jedinstva. Onaj koji je posvetio sebe može da posveti i svoje učenike. Ujedinjeni s Njim, oni će biti i međusobno sjedinjeni u najsvetijoj veri. Kad budemo težili tom jedinstvu kao što Bog želi da težimo, tada ćemo ga i ostvariti.“⁴

ODGOVORITE

1. Ako nas je Bog pozvao da budemo jedno s Njim, uz pomoć čega i na koji način možemo naučiti da budemo jedno sa Hristom?
2. Šta može da se dogodi ako naučimo da volimo Boga više od svega drugog i da volimo svoje bližnje kao što volimo sebe?
3. Bog čezne da bude jedno s nama. Ako to budemo imali na umu, šta bi moglo da poremeti jedinstvo s Bogom u našem ličnom životu?

Levi Kolins, Lenhartsvil, Pensilvanija, SAD

1 Elen G. Vajt, Sinovi i kćeri Božje, str. 298 orig.
2 Ellen G. White, Signs of the Times, August 24, 1891.
3 Ellen G. White, Manuscript Releases, Vol. 15, p. 150.
4 Ellen G. White, Councils for the Church, p. 45.

IZGOVORITE SVOJU POSLEDNJU MOLITVU

DOKAZ (Jovan 17)

Ut

Da li je Isusova najveća molitva uopšte bila molitva? Premda neki prevodi navode reč „molitva“, Jovan beleži da je Isus jednostavno podigao oči ka nebu i razgovarao sa svojim Ocem. On je vodio razgovor. Ponekad je Isus klečao dok se molio (Luka 22,41), ali češće je gledao prema nebu (Jovan 11,41; Marko 7,34). Za Isusa, molitva je bila razgovor. Websterov rečnik definiše razgovor kao „neformalan govor koji obuhvata dvoje ili malu grupu ljudi“.¹

Isusova molitva je zaista bila neformalna – On se obraćao svom Ocu, a ne nekom udaljenom, zamišljenom božanstvu. Reč „Oče“ bila je Isusov zapanjujuće prislan način za obraćanje Bogu univerzuma.

„Nema nikakvih dokaza u prehrisćanskoj jevrejskoj literaturi da su se Jevreji obraćali Bogu kao Ocu (‘Abba’)“.² Dok u Starom zavetu Bog sam o sebi govori kao o ocu 15 puta, kad okrenete Novi zavet, Bog je nazvan „Ocem“ više od 150 puta samo u Evanđeljima!³

**Kad je molitva
bila najpotrebnija
Njemu, On se
molio za nas.**

Isusovo insistiranje na viđenju Boga kao Njegovog Oca – i na tome da Mu se tako i obraćamo – predstavlja ključni deo Jovanovog evanđelja, u kom je glavni fokus na poznavanju Isusa (Jovan 1,1-3). Ta tema je naročito istaknuta u tekstu Jovan 17, kad Isus izjavljuje da se večni život sastoji u poznavanju Oca i Sina (Jovan 17,3). Mi treba da imamo isti odnos sa Isusom kao što je On imao sa svojim Ocem. To je kao odnos kakav je Mojsije imao s Bogom, kad „Gospod govoraše s Mojsijem licem k licu kao što govori čovjek s prijateljem svojim“ (2. Mojsijeva 33,11).

Za koga se Isus molio u noći svog teškog iskušenja? Uglavnom za nas. Isusova oproštajna molitva može se podeliti na nekoliko tema. Prvo (Jovan 17,1-5), Isus se moli da bude u stanju da proslavi Oca. Drugo (Jovan 17,6-19), Isus se moli za svoje učenike (one sledbenike s kojima je radio), da upoznaju Oca onako kako Ga On poznaje. Treće (Jovan 17,20-26), Isus se moli za sve buduće generacije hrišćana (one s kojima će učenici raditi). Kad se krst isprečio pred Njim na putu, Isus je gledao iznad i iza njega. „Umesto radosti koja je bila pred njim, podneo (je) krst, prezrevši njegovu sramotu“ (Jevrejima 12,2, SSP). Kad je molitva bila najpotrebnija Njemu, On se molio za nas.

I šta je bila ključna tema Isusove molitve? Jedinstvo. Isus se četiri puta molio da Njegovi sledbenici budu ujedinjeni jedni s drugima kao što je On sa svojim Ocem. Približavanje Isusu prirodno će nas zbližiti s drugim sledbenicima. Bog je preko Isusa pocepao etikete koje svet lepi na ljude – na osnovu rase, pola, etničke pripadnosti, godina, jezika – i „u sebi... stvori jednog novog čoveka“ (Efescima 2,15, SSP). Isusova poslednja molitva nije bila očajnička molba za sopstveni život, već jedna smela vizija novog sveta koji je čekao s druge strane krsta.

Metju J. Lusio, Mejson Siti, Ajova, SAD

¹ Merriam-Webster's Dictionary, s.v. „Conversation“.

² Elwell, Walter A., „Entry for ‘Fatherhood of God’“, *Evangelical Dictionary of Theology*, 1997.

³ Ibid.

Isus se molio za jedinstvo među hrišćanima. Slično jedinstvu u braku (i porodici), crkveno jedinstvo je sve ugroženije. Mi koristimo izraze kao što su „crkvena porodica“, ili „brat u Hristu“ i „sestra u Hristu“, ali šta da radimo kad – ili ako – jedinstvo po ugledu na ono u porodici nedostaje? Biblija kaže: „Brat će brata predavati da ga ubiju...“ (Marko 13,12, SSP). U tekstu Matej 24,12, kaže nam se: „Ohladnijeće ljubav mnogih“ (SSP). Kako, dakle, da sačuvamo jedinstvo u ovakvim vremenima?

To se ne dešava

»tek tako«.

Kao i u braku, „razvod“ od vere ne bi smeo da predstavlja opciju. Mi smo braća i sestre za svu večnost, ujedineni nečim jačim od nas samih – verovanjem u Isusa kao našeg Spasitelja. Dakle, ima par stvari koje možemo učiniti u težnji za jedinstvom, uprkos riziku od zahlađenja bratske ljubavi:

Imajte čvrsta ubeđenja. Proučavajte Bibliju. Ako ne posedujemo znanje o Isusu, ili o Njegovoj Reči, onda i ne znamo oko čega treba da se ujedinito. Potrebna nam je Reč. Svakodnevno. Potrebno je da shvatimo da je ono što nas ujedinjuje jače od onog što bi moglo da nas razjedini. Rizik od mešanja jedinstva i uniformnosti je prilično veliki. Duhovna zrelost podrazumeva poznavanje razlike između suštinskih vrednosti naše vere i perifernih pitanja.

Budite povezani. Sotona ima milion načina da otpočne svađu u crkvi. Duhovna istina donosi emocionalno zdravlje, i on često cilja na ovo drugo da bi uništio prvo. Moramo ostati u pripravnosti, nadograđeni na Izvor sile i povezani s Njim. Vaš kompjuter mora da bude povezan sa internetom da bi njegov antivirus program primio potrebne nadogradnje i mogao da se nosi sa svim bezbednosnim pretnjama – a tako morate i vi. Molitva je vaš WiFi.

Budite posvećeni. Duhovne bitke – neke dobijamo, neke gubimo. Mi treba svakodnevno da donosimo odluku da sledimo Isusa i da Mu ostanemo posvećeni. To je glavni deo dugoročnih, zdravih odnosa. Imajmo dovoljno duhovne odvažnosti i odlučnosti da ostanemo na pravom putu! Moramo svesno živeti hrišćanskim životom.

Jedinstvo se ne može shvatiti kao nešto što se samo po sebi razume. To se ne dešava „tek tako“. To je nešto na čemu treba naporno da radimo. Zbog toga je jedna od poslednjih Isusovih molitava bila posvećena jedinstvu: da mi budemo jedno. Ako je to Njemu bilo toliko važno, onda i mi to moramo postaviti kao svoj prioritet. Postići jedinstvo je teško, ali ne i nemoguće. Ujedinito se u nameri da budemo pravi odgovor na Isusovu molitvu.

ODGOVORITE:

1. Šta još možete učiniti da biste doprineli uslišenju Isusove molitve za jedinstvo?
2. Kako biste motivisali svoju braću i sestre u Hristu da ostanu ujedineni?

Laura Marta Lusio, Mejson Siti, Ajova, SAD

JEDINSTVO ZA POBEDU

MIŠLJENJE (Jovan 17,20.21.26)

Če

„Sviđa mi se vaš Hristos, ali ne i vaši hrišćani. Vaši hrišćani su toliko neslični Hristu.“ Premda se uveliko pripisuje Mohandasu (Mahatmi) Gandiju, ima još nekih nagađanja o poreklu ove izjave. Ali, bez obzira na to ko ih je izgovorio, te reči su u potpunom sazvučju sa Isusovim posredovanjem za Njegove učenike, jedinstvom i zadobijanjem duša.

U poglavlju Jovan 17 deo Isusove molitve odnosi se na one koji će poverovati u Njega „na njihovu reč“ (pod „njihovu“ u ovom stihu misli se na učenike – Jovan 17,6-19). Onda, ako kao Isusovi moderni učenici ne živimo u jedinstvu za koje se Isus molio u prethodnim stihovima, mi onima koji bi na našu „reč“ poverovali u Njega uskraćujemo priliku da Ga upoznaju i budu dovedeni u jedinstvo s Njim.

U tekstu Jovan 17,21 Isus kaže svom Ocu kako bi želeo da vernici budu jedno u Njima, tako da „svet poveruje da si me ti poslao“ (SSP).

Dakle, jedinstvo vernika sa Hristom i Ocem direktno utiče na verovanje sveta u Njega. Zatim u 26. stihu Isus kaže da nam je obznanio Božje ime da bismo bili ispunjeni Očevom ljubavlju. Najveća nepravda koju mi kao hrišćani možemo učiniti ovom svetu jeste da zanemarimo tu objavu i ostanemo lišeni te ljubavi, što bi umanjilo našu sposobnost da budemo uspešni svedoci.

Ti stihovi za mene lično predstavljaju izazov da živim ne misleći samo na sebe, već i na to kako moji postupci utiču na druge. Oni me navode da se pri-setim reči iz Rimljanima poslanice koji nas upozoravaju da ne živimo na način koji će bilo koga navesti da se „spotakne“. Premda postoji polemika oko toga šta je Pavle time mislio, pravo pitanje koje treba da postavimo sebi glasi: „Da li ono što se spremam da uradim odražava moje jedinstvo s Hristom, i hoće li se Očeva ljubav ispoljiti preko mene?“

Ako to postane naša lična misija – da budemo jedno sa Isusom i Ocem, nebo će morati da odvoji još više prostora za svu Božju decu koja će doći kući; i neće biti nikoga na ovom svetu koji bi pomislio da smo mi hrišćani tako neslični našem Hristu.

ODGOVORITE

1. Da li je nešto što ste vi rekli ili učinili ikad uticalo na nečiji dolazak Isusu, bilo unutar ili izvan crkve?
2. Kada se poslednji put vaše jedinstvo sa Hristom ogledalo u vašim postupcima?
3. Na koji način odraz vašeg ličnog jedinstva sa Hristom utiče na jedinstvo vaše crkve sa Hristom i na njenu sposobnost da služi onima koji ne veruju?

Destini Kendis, Plant Siti, Florida, SAD

ZAKLJUČAK

Hristova molitva u tekstu Jovan 17,21 naglašava kritičnu misao za razumevanje važnosti jedinstva i jednosti. On kaže: „...da svi budu jedno... u nama, da svet poveruje da si me ti posao“ (SSP). To što smo jedno s Bogom predstavlja svedočanstvo da je Otac zaista poslao Isusa na zemlju! Naše jedinstvo s Njim i jednih s drugima pokazuju svetu da je Hristos upravo ono što tvrdi da jeste. Što mi pojedinačno budemo bliži Hristu, to će uspešnji biti naši zajednički naponi na širenju evanđelja.

RAZMOTRITE:

- Zapišite svoje lično razmišljanje o ulozi koju trenutno imate u svojoj lokalnoj crkvi, i o tome šta možete učiniti da bi vaša crkva postala jedna prisnija zajednica.
- Organizujte redovne zajedničke ručkove ili vreme za „lomljenje hleba“ sa drugim vernicima, novim posetiocima i prijateljima u vašoj crkvi. Pokušajte da jednom sedmično organizujete druženje, ili iskoristite vreme subotom popodne za zajednički ručak u crkvi, ili u nekom intimnijem okruženju.
- Svoje jutarnje ili večernje vreme za molitvu i lično bogoslužje provedite u prirodi. Usredsredite se na obrasce jedinstva i povezanosti koje vidite kod biljaka i životinja oko vas.
- Vodite audio dnevnik svojih molitava i traženja od Boga. Preslušajte ih svakih 3-6 meseci da biste uočili kako vas je Gospod vodio.
- Napravite crtež, sliku, ili skicu za koju mislite da najbolje simbolizuje pojam jedinstva. Prenesite tu sliku na kartu na kojoj ćete napisati „Dobrodošli“ ili „Nedostajete nam“ i poslati ih posetiocima vaše crkve ili članovima koji su duže vreme odsutni.

POVEŽITE:

1. Mojsijeva 1,26-28; 11,1-9; Amos 3,3; Dela 1,13.14; 2,41-47; 4,32-37

Elen G. Vajt, *Stvaranje - patrijarsi i proroci*, 10. poglavlje; *Moj život danas*, str. 281 orig; *Apostolska crkva – Hristovim tragom*, 2. poglavlje.

Mišel Odinma, Berien Springs, Mičigen

Pouka 4

Od 20. do 26. oktobra 2018.

Ključ jedinstva

»Svojom blagonaklonošću nam je obznanio tajnu svoje volje, koju je unapred odredio u Hristu, da je sprovede kad dođe punina vremena: da sve na nebesima i na zemlji sastavi pod jednom glavom – Hristom.«
(Efescima 1,9.10, SSP)

Najpoznatiji biblijski stih koji nas poziva da budemo puni ljubavi je Marko 12,31, gde Hristos kaže: „Voli svoga bližnjega kao samoga sebe“ (SSP). To potpuno protivreči onome što nam društvo govori. Naučeni smo da naša ljubav mora biti zaslužena, ali to nije ideja koja nam je izložena u Bibliji. U Božjoj reči vidimo da smo pozvani da volimo svakoga, i da se prema svima odnosimo sa istim strpljenjem i ljubavlju kakve Bog pokazuje prema nama. Meni je taj zadatak da volim uglavnom lak, sve dok ne nađem na nekog ko je nepošten prema meni, ili povređuje moja osećanja, a sigurna sam da mnogi od nas to mogu da razumeju. Lako je nekog voleti dok sve ide dobro, ali istog trenutka kad stvari pođu po zlu, skloni smo da bežimo od

Kad se držimo Hrista i jedni drugih, mi ulažemo napor da očuvamo jedinstvo, i tako ćemo biti u stanju da se održimo u svakoj nepovoljnoj situaciji.

tog zadatka na koji nas je Bog pozvao. Radije bismo sedeli sami sa svojim ponosom, besom i frustracijom nego da budemo puni ljubavi i izgladimo odnose s drugima. Na moje iznenađenje, to me podseća na jedan tinejdžerski film za koji sam jedanput rekla da nikad neću govoriti o njemu – ali, evo!

Dakle, nedavno sam se setila tog filma pod nazivom „Srednjoškolski mjuzikl“. I sad, pre nego što prestanete da čitate, saslušajte me. Taj film me je strašno nervirao dok sam bila tinejdžerka, ali sada kad gledam unazad, nalazim, začudo, da on ima snažnu poruku. U tom filmu likovi koji se nekad nisu dopadali jedni drugima uspevaju da prevaziđu svoje razlike pošto su došli do zaključka: „Svi smo u ovome zajedno.“ Sećajući se kako je moja sestra pevušila tu pesmu po celi dan i noć, pomislila sam da bi možda Hristos hteo da i mi dođemo do istog zaključka.

Tekst u Efescima 4,2 glasi: „Sa svom poniznošću i krotošću, strpljivo podnosite jedan drugoga u ljubavi...“ (SSP). Bog nas je sve stvorio da bismo bili deo Njegove večne porodice – „Jedno... telo i jedan Duh“ (Efescima 4,4, SSP), i On zna da nikad nećemo biti zaista jedinstveni ako ne budemo naučili da budemo ponizni, nežni, strpljivi i - što je najvažnije - puni ljubavi. Moramo neprestano ulagati napor da bismo očuvali svoje jedinstvo u miru. Svi se povremeno osećamo povređenim, ljutim, postideanim i izneverenim. Kad sedimo sami sa svojim bolom, to samo doprinosi da sotonino seme sumnje raste. Ali kad se držimo Hrista i jedni drugih, mi ulažemo napor da očuvamo jedinstvo, i tako ćemo biti u stanju da se održimo u svakoj nepovoljnoj situaciji. Dok budete proučavali pouku za ovu sedmicu, neka bi Bog dao da shvatite da to ne možete učiniti sami, i da niste na to ni pozvani. Neka bi Bog dao da ojačate svoju vezu sa Hristom, kao i sa svojim bližnjima. Neka bi Bog dao da to učinite u poniznom, nežnom duhu, i sa srcem strpljivim i punim ljubavi.

Stefani Frenč, Edmonton, Alberta, Kanada

Efes je bio glavni grad rimske provincije Azije (današnje Turske). U njemu se nalazio hram paganske boginje plodnosti Dijane, tako da je bio prestonica paganskog bogoslužnja u toj provinciji. Pavle je svoju poslanicu napisao crkvama u Efesu dok se nalazio u kućnom pritvoru u Rimu. Premda je bio zatočen, Rimljani nisu mogli da spreče širenje evanđelja koje je on propovedao. Ta poslanica bila je poslata crkvama da ih ohrabri u njihovoj veri i naglasi činjenicu da su svi vernici jedno u Hristu.

Hristos je središnja poruka Efescima poslanice. Tvrdnja „u njemu imamo otkupljenje“ (Efescima 1,7, SSP) je osnovna istina koja nas, današnje vernike, povezuje sa onima iz svih vekova. U drevnoj kulturi, neko je mogao da „otkupi“ osobu koja je bila prodana u ropstvo. Hristos je nas otkupio iz ropstva grehu kad je umro na krstu. Pavle otkriva da se „tajna Njegove volje“ (videti Efescima 1,9; 3,3) sastoji u činjenici da su „pagani sunaslednici, ... da pripadaju istom telu i da s njim dele obećanje“ (Efescima 3,6, SSP). Proučavanje grčkog teksta pokazuje da reč „sunaslednici“ („sunkleronomos“) podrazumeva „zajedničko nasleđe“, što znači da oni imaju podjednak udeo u nasleđu.

Premda je Stari zavet u tekstu 1. Mojsijeva 12,3, predvideo da će Božji blagoslov doći na „sva plemena na zemlji“, jednakost pagana s Jevrejima bila je tajna koja nikad ranije nije otkrivena. Kao nejevreji, mi smo obuhvaćeni izrazom „sva plemena na zemlji“, a u Hristu imamo udeo u nasleđu koje je kupljeno Njegovom krvlju. Pozvani smo da se ispunjavamo Duhom (Efescima 5,18), jer kao što je pijanac pod kontrolom alkohola, tako je i duhom ispunjen čovek pod kontrolom Duha.

Duh u nama je ono što nas ujedinjuje u Hristu. U crkvi Duhom ispunjenih vernika nalaziće se žene koje odlučuju da se pokoravaju svojim muževima na isti način na koji se oni pokoravaju Hristu, muževi spremni da polože život za svoju ženu, deca koja su poslušna svojim roditeljima, zaposleni koji poštuju svoje poslodavce, jer su odlučili da sve što rade – rade za Boga. Možete li to da zamislite? Kakvo bi to bilo svedočanstvo svetui!

Hristos nas je pokrio svojom krvlju, i kao takvi, mi smo postali sudeonici u Njegovom nasleđstvu večnog carstva. Da li smo spremni da uzmemo učešća u tome? Jednačina je jednostavna: mi plus Hristos jednako je jedan – jedno telo, jedna večna nada!

ODGOVORITE:

1. Razgovarajte o ideji „otkupljenja“ iz ropstva grehu. Kako ta ideja danas utiče na vas u vašem svakodnevnom životu?
2. Mislite li da bi naše crkve bile drugačije kad bi se u njima okupljali Duhom ispunjeni vernici?

Većina ljudi koji pohađaju vašu lokalnu crkvu rekli bi vam da je jedan od ciljeva crkve postizanje jedinstva. Međutim, da li je to zaista tako i u praksi? Moja crkva se ne razlikuje od vaše, u smislu da često dolazi do podvojenosti zbog neke uvrede koja se ne oprašta ili kivnosti od koje se ne odustaje. Sve to doprinosi nedostatku jedinstva u crkvenom telu – jedinstva koje je, na kraju krajeva, Isusova najveća želja za Njegovu crkvu.

Pretpostavljam da je većina vas gledala film „Knjiga o džungli“. U onom delu kad se čitao „zakon za vukove“, jedna izjava posebno govori o jedinstvu: „Jer je snaga čopora vuk, a snaga vuka je čopor.“ Taj citat zaista govori u prilog činjenici da nam je mnogo bolje zajedno – i pored toga što naša priroda teži nezavisnosti.

Jedan od stihova koji zaista izražava Isusovu želju za Njegov narod je Jovan 17,21 koji glasi: „Da svi budu jedno kao što si ti, Oče, u meni i ja u tebi...“ Kad proučavamo Isusov život, otkrivamo da je snaga koju je pronalazio da bi svakodnevno ostvarivao svoj cilj poticala iz Njegovog jedinstva sa Ocem kroz molitvu i povezanost s Njim. Isus je želeo da i mi doživimo isto takvo jedinstvo, ali naša sebičnost i ponos često stoje na putu tom jedinstvu sa našom braćom i sestrama u Hristu. Proučićemo neke tekstove i videti šta Biblija ima da kaže o jedinstvu u Efescima poslanici.

Blagoslovi u Hristu (Efescima 1,3-14)

Dati su nam mnogi blagoslovi, a jedan od njih je Sveti Duh (Efescima 1,13) koji može doneti jedinstvo Hristovom telu. Bog nas je izabrao da budemo deo istorije i Njegovi saradnici u delu ujedinjavanja ljudi sa Hristom. To je ogromna privilegija! Jedna od prednosti posedovanja Svetog Duha je to što možemo da zatražimo Njegovu pomoć da bismo se mogli ujedinili sa takvima u svojoj crkvi i zajedno postati moćna sila za doseganje naše društvene sredine. Sveti Duh deluje na naše srce da bi srušio zidove neproštanja i pokidao lance slomljenosti, ali kako često odlučujemo da zanemarimo taj tihi, tanki glas i držimo se svog ponosa? To je upravo ono što naš neprijatelj želi da postigne i oko čega se tako mnogo trudi. Onima koji odluče da dožive to jedinstvo sa Hristom i drugim vernicima, koji rade na tome da dovrše našu misiju, biće dati ogromni blagoslovi i velika snaga.

Kad čitam o tome da nas je Bog usvojio na osnovu onog što je Isus učinio, moje srce čezne da Mu zahvali tako što ću raditi ono na šta me On poziva. Nadam se da ćemo svi poslušati taj glas i doživeti blagoslove Hristove ujedinjene porodice.

Rušenje zida (Efescima 2,11-22)

Isusov dar na krstu srušio je prepreke između Jevreja i pagana koje su bile uobičajene u to vreme. Zbog onog što je On učinio, „više niste stranci ni došljaci, nego sugrađani svetih i ukućani Božiji“ (Efescima 2,19, SSP). Premda u našoj

crkvi više nema takvih prepreka između Jevreja i pagana, ili između obrezanih i neobrezanih, još uvek imamo dosta zidova koji su podignuti između različitih grupa i tipova ljudi. Kada smo pristrasni ili kad osuđujemo druge, mi ne praktikuemo ljubav prema članovima Božje porodice – a svi smo deo iste porodice. I baš kao što su naše ovozemaljske porodice često disfunkcionalne, tako postoji disfunkcionalnost i unutar naše crkvene porodice, i potreban je svestan napor s naše strane da bismo pokazali ljubav i srušili te zidove.

Jedinstvo u jednom telu (Efescima 4,1-6)

Jedan – to je najmanji, ali kad je reč o jedinstvu, i najveći broj koji imamo. „Sveti Duh vas čini jedinstvenim u svakom pogledu. Stoga, dajte sve od sebe da ostanete kao jedan. Neka vas mir održi zajedno“ (Efescima 4,3 – engl. prevod). Verujem da je zbog toga u svojim blaženstvima Isus blagoslovio mirotvorce – svakoj porodici je potreban makar jedan takav. Ovaj tekst nas povezuje sa mnogo toga u Bibliji – potrebni su nam plodovi Duha da bismo imali jedinstvo. Bog ostvaruje jedinstvo u svim delima svog stvaranja, a mi, kojima je dopustio slobodnu volju, dužni smo da stvaramo jedinstvo, zajedno sa Svetim Duhom koji nam pomaže. Kad imamo jedinstvo, Hristos potpunije deluje unutar nas, jer On „je nad svima, kroz sve i u svima“ (Efescima 4,6, SSP).

Potrebne su mnoge molitve za naše porodice.

Crkvene vođe i jedinstvo (Efescima 4,11-12)

Premda crkvene vođe imaju mnogo različitih uloga, njihov glavni cilj je da budu jedinstveni i da ujedinjuju Božji narod u jedinstvenoj misiji. Kad doživimo nejedinstvo na temeljnom nivou vođstva, veoma je teško da crkva održi jedinstvo – mi, kao vođe, pružamo primer svojim postupcima, a ne rečima i pažljivo osmišljenim propovedima.

Ljudski odnosi u Hristu (Efescima 5,15–6,9)

Da bismo očuvali jedinstvo u svojim odnosima, ovaj tekst nas podstiče da ohrabrujemo druge i negujemo zahvalno srce. Biblija dosta pominje zahvalnost, jer kad je praktikujemo, mnogo je teže usredsrediti se na ono što je negativno kod ljudi, i u raznim situacijama i okolnostima. Taj tekst takođe govori o različitoj dinamici odnosa, a onaj na koji ja želim posebno da se usredsredim je osnovna porodična zajednica. Kad doživimo jedinstvo unutar sopstvenog doma, u stanju smo da to poneseo i u crkvu. Zato što je ta zajednica od tako temeljnog značaja, neprijatelj je uveliko napada. Potrebne su mnoge molitve za naše porodice.

ODGOVORITE:

1. Ispitajte porodične odnose u vašoj crkvi i u kakvoj su uzajamnoj vezi porodice sa opštim jedinstvom unutar crkvenog tela.
2. Da li smatrate da predstavljate primer jedinstva kad je reč o vašim odnosima u porodici i u crkvi? Molite se u vezi s tim.

Mišel Solheiro, Edmonton, Alberta, Kanada

„Među ovim prvim učenicima vidljive su bile izrazite razlike. Trebalo je da postanu učitelji svetu, iako su predstavljali veoma različite tipove karaktera. Da bi uspešno obavili delo na koje su bili pozvani, ovi ljudi, koji su se toliko razlikovali po prirodnim osobinama i životnim navikama, trebalo je da postignu jedinstvo osećanja, misli i postupaka. Isusov cilj je bio da im pomogne da ostvare to jedinstvo. Da bi u tome uspeo, uložio je napor da ih ujedini sa sobom. Odgovornost koja je proizilazila iz rada za njih izražena je u Njegovoj molitvi upućenoj Ocu: 'Da svi jedno budu, kao ti, Oče, što si u meni i ja u tebi; da i oni u nama jedno budu, da i svet veruje da si me ti poslao... i da si imao ljubav k njima kao i k meni što si ljubav imao' (Jovan 17,17.23). Njegova stalna molitva za njih bila je da budu posvećeni istinom; a molio se sa sigurnošću, znajući da je Svemoguću izdao zapovest o tome, pre nego što je svet bio stvoren. Znao je da će se Jevanđelje o carstvu propovedati za svedočanstvo svim narodima; znao je da će istina, podržana svemoćnom silom Svetoga Duha, pobediti u borbi protiv zla, i da će se krvlju poprskana zastava jednoga dana pobedonosno vijoriti iznad Njegovih sledbenika.“¹

»Biblija postavlja pred nas uzor crkve.«

„Kad se budu ujedinili sa Hristom, vernici će rešavati crkvene probleme sa saosećanjem, nežnošću i ljubavlju – Biblija postavlja pred nas uzor crkve. Oni treba da budu ujedinjeni jedni s drugima i sa Bogom. Kad se vernici ujedine sa Hristom – živim čokotom, kao rezultat, oni postaju jedno s Hristom, punim saosećanja, nežnosti i ljubavi.“²

„Tajna porodičnog jedinstva . - Uzrok podela i nesloge u porodicama i crkvi je odvojenost od Hrista. Prići Hristu znači zblížiti se uzajamno. Tajna istinskog jedinstva u crkvi i porodici nije diplomatija, uspešno rukovođenje, niti neki nadljudski napor da se teškoće prevaziđu – premda će i mnogo toga biti potrebno – već povezanost sa Hristom.“³

Povezanost sa Hristom u velikoj meri počinje učenjem kako da se povežemo s našom braćom i sestrama u Hristu, i što više budemo doživljavali jedinstvo s Njim, to će se ono više prelivati na ostale naše odnose. To je deo našeg putovanja ka posvećenju i usavršavanju u Hristu, i nešto što svi treba svakodnevno da nastojimo da poboljšamo.

ODGOVORITE:

1. Zašto nas je Bog pozvao da se ujedinito?
2. Zašto je jedinstvo neophodno za doživljaj probuđenja?

Felipe Solheiro, Edmonton, Alberta, Kanada

¹ Elen G. Vajt, *Apostolska crkva – Hristovim tragom*, str. 20 orig.

² Ellen G. White, *Selected Messages*, Vol. 3, p.18

³ Ellen G. White, *Adventist Home*, p. 179

POTČINITE SE LJUBAVI

PRIMENA (Efescima 5,15–6,9)

Sr

Ljubav je nešto od čega su sastavljeni snovi, tema koja se dosledno istražuje u svetu umetnosti i zabave. Međutim, Biblija pruža drugačiju sliku o tome šta je ljubav. Ona nam, zapravo, daje obrazac za to kako da volimo one koji su nam najbliži. U Efescima 5,5, Bog nas poziva da se ugledamo na Hrista i „živimo u ljubavi“. Prvo, treba da budemo svesni i da pazimo kako živimo. To podrazumeva da razmišljamo kako se odnosimo prema drugima, kako izražavamo osećanja i kako se ponašamo.

Šta znači potčinjavati se?

Biblija nas poziva da se ponašamo mudro, i posebno nas upozorava u vezi s pićem. Interesantno je da Biblija ukazuje na pijanstvo. Mladi ljudi u zapadnoj kulturi praktikuju takozvani „obred prolaza“ u adolescentnim godinama, kad odlaze u barove i klubove i napijaju se, što predstavlja deo inicijacije u zrelo doba. Međutim, Biblija upozorava da pijanstvo otvara vrata zlu, i mnogi mladi ostaju zaglavljani u „klubskoj“ kulturi dugo nakon tog perioda nevinosti. Mudro ponašanje podrazumeva razmišljanje o uticaju i posledicama naših postupaka.

Osim toga, mudro ponašanje takođe znači da treba biti veoma pažljiv kad je reč o tome kako se odnosimo prema drugima. Tekst Efescima 5,21 govori nam da treba da se potčinjavamo jedni drugima iz poštovanja prema Hristu. U 5. i 6. poglavlju govori se o tome kako postupati u ključnim porodičnim odnosima: između žena i muževa, dece i roditelja, gospodara i robova. O tim tekstovima se dosta raspravlja u crkvi, naročito o stihu Efescima 5,22 gde se kaže da žene treba da se potčinjavaju svojim muževima. Međutim, naglasak treba staviti na stih Efescima 5,21: „Potčinjavajte se jedan drugom u strahu pred Hristom“ (SSP). Tu nam Bog kaže da ćemo se mi, ako Ga budemo shvatili ozbiljno i poštovali zbog onog što On jeste, potčinjavati jedni drugima.

Šta znači potčinjavati se? Neki rečnici¹ definišu tu reč kao: „prihvatiti višu silu, autoritet ili volju druge osobe ili pokoriti im se“ ili „podvrgnuti se posebnom procesu, tretmanu ili stanju“. Glagol „potčininiti se“ podrazumeva poniznost i prepuštanje svoje sudbine u tuđe ruke. To takođe podrazumeva poštovanje prema drugoj osobi i poverenje u nju. Kao takva, ta reč zahteva od nas mnogo više. Da bismo se potčinili, mi moramo negovati odnose koji nam dopuštaju da imamo poverenja u druge i poštovanja prema njima. Bilo bi izuzetno teško pouzdati se, imati poverenja, i konačno potčininiti se osobi koju ne poznajemo ili ne poštujemo.

ODGOVORITE

1. Zašto je, po vašem mišljenju, potčinjavanje važan aspekt ljubavi?
2. Zašto je potčinjavanje jednih drugima izazovna zapovest čak i za hrišćane?
3. Kako se vi lično potčinjavate Bogu?

Šona Spens, Edmonton, Alberta, Kanada

¹ Oxford English Dictionary, <https://en.oxforddictionaries.com/definition/submit>.

Još od vremena Starog zaveta, raznolikost je uvek bila deo Hristovog tela. Znamo priču o Ruti, Ravi i drugim muškarcima i ženama koji ne samo što su postali Izraelci, već su ubrojeni među heroje vere u Jevrejima poslanici. Kao današnji Izrael, mi adventisti sedmog dana, uživamo u raznolikoj crkvi, u kojoj svi narodi, plemena i jezici mogu biti ujedinjeni, jer „jedan je Gospod, jedna vera, jedno krštenje“ (Efescima 4,5, SSP). Međutim, ta raznolikost nije uvek nešto što nas ujedinjuje kao crkvu.

Raznolikost je ogroman blagoslov za našu crkvu.

U svojoj poslanici Efescima, Pavle govori o mudrosti i znanju koje nam je Hristos dao da bismo kroz razumevanje mogli biti ujedinjeni (Efescima 1,3-14). Objedinjujuća tačka crkve na osnovu Hristove strukture nije se odnosila na kulturno poreklo, običaje, boju kože, obrazovanje ili bilo šta drugo u vezi s nama kao ljudima.

Jedina osnova jedinstva bilo je poznavanje evanđelja. Ta ista poruka je jedino što će nas kao crkvu održati do kraja vremena.

Nažalost, čak i danas ima zemalja i oblasti unutar Crkve adventista sedmog dana u kojima postoje podele na etničkoj osnovi, a neki još uvek smatraju da međurasni brakovi mogu izazvati probleme. Međutim, kad pogledamo Bibliju, Voz i Ruta su poticali iz različitih kultura i imali različito društveno zaleđe. Oni su se sjedinili u jednoj „nebeskoj“ kulturi i postali deo rodoslova samog Isusa Hrista. Isto se može reći za Ravu, bivšu prostitutku koja se udala za Izraelca.

Pavle nas savetuje da, kao Hristovo telo, sagledamo važnost Hristove ujedinjujuće poruke – što je Njegova sila da „sve sastavi u Hristu što je na nebesima i na zemlji; u njemu“ (Efescima 1,10). U Maloj Aziji nalazili su se ljudi svih narodnosti. Čak i na dan Pedesetnice, mnogi su se našli tamo da bi primili poruku evanđelja. Raznolikost je ogroman blagoslov za našu crkvu. Ona daje svežinu našem bogoslužjenju i poručuje svetu da mi imao JEDAN um i pored toga što smo različiti.

ODGOVORITE

1. Kakvu ulogu ima kulturna raznolikost u svedočenju i širenju evanđelja?
2. Koje su koristi od toga što smo u stanju da budemo jedinstveni, a ipak različiti?
3. Na koji način je interakcija s različitim kulturama unapredila vaš lični život?

Ilejn Tompson, Edmonton, Alberta, Kanada

ZAKLJUČAK

Pavle na lep način poredi Hristovo telo s ljudskim telom, u kojem svaki deo ima posebnu ulogu i od vitalnog je značaja za telo kao celinu. Da bi čitavo telo ispravno funkcionisalo, svi delovi treba da rade usklađeno, vršeći svoju ulogu. Isto važi i za Hristovo telo – crkvu. Crkva je sastavljena od mnogih tipova ljudi, različitog porekla, sa različitim sposobnostima i darovima. U najvećem broju slučajeva, te „razlike“ u sposobnostima i darovima mogu lako dovesti do pode-la, ali, uprkos tome, treba imati na umu da postoji nešto od presudne važnosti što nam je svima zajedničko – naša vera u Hrista. U toj ključnoj istini crkva pronalazi jedinstvo. Kad svoje „ja“ budemo ostavili po strani i pronašli svoj identitet u Hristu, kad Sveti Duh bude prebivao u nama, mi ćemo se ujediniti i živeti kao da smo deo velike duhovne porodice. Nebo će nam izgledati kao jedno veliko porodično okupljanje.

RAZMOTRITE:

- Fotografišite grupu ljudi koja se okupila radi neke zajedničke aktivnosti.
- Analizirajte kako se ti ljudi odnose jedni prema drugima i ko je dominantna ličnost koja povezuje sve ostale.
- Istražite koren reči „JEDINSTVO“ i predstavite to sledeće sedmice u subotnoškolskom razredu.
- Organizujte aktivnost čija se glavna svrha ili cilj mogu ostvariti samo ako svi u grupi sarađuju.
- Razmišljajte o događaju kad se prisustvo Duha najsnažnije osetilo – o Pedesetnici – i o tome kako bismo mi mogli biti svedoci istog događaja i doživeti ga u svojoj crkvi danas.
- Posmatrajte u prirodi kako mravi zajedno rade da bi se pripremili za zimu. Razmišljajte o ideji da bi oni mogli imati porodično okupljanje svake godine povodom zimske proslave svog jedinstva u napornom radu.

POVEŽITE:

Child Guidance, Section 18, „Coordination of Home and Church“, page 548.

1. Korinćanima 12; 1. Petrova 1,10.11.

Fernanda Perez, Edmonton, Alberta, Kanada

Pouka 5

Od 27. oktobra do 2. novembra 2018.

Iskustvo jedinstva u Ranoj crkvi

*»Oni se posvetiše apostolskom učenju, zajedništvu,
lomljenju hleba i molitvama.«*

(Dela 2,42, SSP)

BITI ZAJEDNO, RADITI ZAJEDNO

UVOD (Dela 2,44)

Su

Sve je počelo jednim razgovorom preko Fejsbuka – moja nova prijateljica bila je adventistkinja i postavila mi je direktno pitanje: „Gde ti doživljavaš zajedništvo?“ Nakon jednog dugog razgovora, dogovorile smo da se vidimo uživo u njenoj crkvi u subotu. A danas, Abi je moja sjajna prijateljica. Sastajemo se prilično često, razmenjujemo ideje i zajedno učestvujemo u raznim aktivnostima. Ona me je upoznala sa svojim prijateljima, a ja sam joj uzvratila na isti način. Upoznavanje s njom otvorilo je za mene jedan potpuno novi svet – svet zajedništva, jedinstva, okupljanja, udruženog rada.

Džejs Stalker je rekao: „Gde su dvoje ili troje zajedno, molitve jednoga pokreću iskru u srcu drugoga, a taj drugi sa svoje strane utire put ka plemenitijem i uzvišenijem predanju. I, gle! Dok njihova radost postaje sve veća, među njima se pojavljuje Jedan koga svi prepoznaju i kome se priklanjaju.“*

Tema zajedništva je veoma raširena u današnjim hrišćanskim crkvama. To je dovelo do organizovanja raznih okupljanja, zajedničkih ručkova, mesta za povlačenje radi opuštanja. Međutim, u mnogim slučajevima, takozvano zajedništvo ne odgovara pravom značenju te reči. Prema grčkom originalu, reč „zajedništvo“ podrazumeva da „imamo nešto zajedničko“. Drugim rečima, to podrazumeva jedinstvo.

Jedinstvo crkve bilo je važna tema za ranu crkvu, a podjednako je važna i za današnje hrišćane. Biblija nas vodi do prvih doživljaja crkvenog jedinstva, kad se oni koji su poverovali u Hrista „posvetiše apostolskom učenju, zajedništvu, lomljenju hleba i molitvama“ (Dela 2,42, SSP).

Dakle, zajedništvo je način na koji Bog ostvaruje svoju volju preko crkve. Vernici treba da poznaju značenje pravog zajedništva – zašto je ono važno i kako mogu uzeti učešća u njemu unutar svoje lokalne crkve. Prema rečima Stalkera, zajedništvo je odnos koji podrazumeva više od jedne osobe. Kroz zajedništvo, mi razvijamo unutrašnje jedinstvo sa Hristom, a spolja pokazujemo solidarnost s drugim vernicima. Kroz zajedništvo mi dajemo svoj doprinos, delimo, učestvujemo.

Rana crkva je doživela jedinstvo upravo kroz zajedništvo. I mi danas to možemo. Hrišćansko zajedništvo ne mora obavezno da se svodi na zajedničke ručkove, gledanje i igranje igara, ili učestvovanje u istim aktivnostima s drugim vernicima. Sve te aktivnosti imaju svoje mesto, ali samo u onoj meri u kojoj doprinose ispunjavanju Božje volje. Hrišćansko zajedništvo podrazumeva da zajedno ispunjavamo Božju volju, čime se neguje jedinstvo crkve.

U našem proučavanju ove sedmice, usredsređujemo se na iskustvo jedinstva rane crkve i na to šta mi u 21. veku možemo naučiti iz takvih iskustava.

Pejšns Džojner, Najrobi, Kenija

* <https://www.christianquotes.info/quotes-by-topic/quotes-about-unity/#axzz40x6zIMe3>

Od vremena apostola do naših dana, jedinstvo crkve je srž svakog uspešnog širenja evanđelja. Iskustvo jedinstva koje su doživeli prvi hrišćanski vernici kazuje da jedinstvo još uvek predstavlja sredstvo od vitalnog značaja za propovedanje evanđelja. Naša pouka za ovu sedmicu objašnjava neke od ključnih pitanja koja su uticala na jedinstvo u ranoj crkvi, a koja su relevantna i za nas danas.

Dani pripreme (Dela 1,12-14)

Molitva je bila ključni element koji je obezbedio da hrišćansko jedinstvo prevlada u ranoj crkvi. Čak i pre silaska Svetog Duha, vernici su bili složni, pri čemu je molitva bila jedan od činilaca koji su ih povezivali. Molili su se u vezi sa stradanjima, opasnostima i izazovima s kojima su se suočili pri širenju evanđelja nakon Isusovog vaznesenja na nebo. Molitva razgoni strah. Ona čini da vernici prolaze kroz bol i nevolje s pouzdanjem. Tog naročitog dana (Dela 1,12-14), apostoli i drugi vernici okupili su se radi molitve i zajedništva, čekajući obećanog Svetog Duha.

Sveti Duh će biti njihov učitelj, vodič i savetnik u vezi sa odlukama koje će donositi. Na osnovu navike rane crkve da se moli, možemo zaključiti da kad se u ljubavi i vatrenoj molitvi udružimo da bismo nastavili Hristovo delo, po svojoj prilici ćemo i primiti Njegove blagoslove.

Od Vavilonske kule do Pedesetnice (Dela 2,5-13)

Poruka o silasku Svetog Duha obišla je Jerusalim, a čudesna dela koja su apostoli činili privukla su mnoštvo ljudi. Neki od njih su na kraju i poverovali. Vernicima je lakše da prime Božje blagoslove kad se ujedine i kad nastupaju jednodušno kao Hristovo telo. Što se ranih vernika tiče, izlivanje Svetog Duha potvrdilo je njihovo jedinstvo u veri. Hristos je obećao učenicima da će poslati Svetog Duha da teši verne u Njegovom odsustvu (Jovan 14,16.17).

Uz silu Svetog Duha, apostoli su mogli da odgovore na zahtev za širenje evanđelja u njihovo vreme. Bili su u stanju da objave poruku o Hristovoj smrti i vaskrsenju ljudima iz različitih kultura. Današnji vernici treba da uče o tome kakav je uticaj Sveti Duh vršio na rane vernike. Bog radi na načine koje ovaj svet ne može da razume. Na osnovu sledećeg teksta, primećujemo kako su neki shvatili delovanje Svetog Duha: „A drugi su se podsmevali, govoreći: ‘Slatkog vina su se napili!’“ (Dela 2,13). Kad dopustimo Bogu da nas upotrebi, On je u stanju da nas preobrazi i ostvari velika dela preko nas.

Kako živeti kao hrišćanin (Dela 2,42-47)

Zajedništvo je predstavljalo važan aspekt hrišćanskog jedinstva u ranoj crkvi. Biblija objašnjava da su se vernici posvetili „apostolskom učenju i zajedništvu“ (Dela 2,42). Vernici su razvili novi način života u Hristu. Pridruživali su se crkvi nakon što bi čuli poruku dobre vesti od apostola.

Vernici danas mogu da uče iz primera koji nam je ostavila rana crkva. Zajedništvo je deo crkvenog jedinstva. Ipak, vernici treba da budu svesni da zajedništvo nije obično druženje. Reč zajedništvo podrazumeva prisnu vezu, blisku uzajamnu saradnju između ljudi koji imaju zajednički program. Što se

vernika tiče, njih povezuje Isus, čijih učenja treba da se drže onako kako su data u Bibliji.

Zajedništvo podrazumeva služenje jednih drugima u skladu s duhovnim darovima koje posedujemo. To je način da izrazimo ljubav, prihvatanje, predanje, brigu i želju da pomognemo drugim članovima kao jedno telo u Hristu. Kako možemo pokazati zajedništvo u našim lokalnim crkvama? Danas se zajedništvo može javiti u vidu raznih aktivnosti na mnogo načina. Kad tešimo one koji pate, dajemo lične savete, učestvujemo u proučavanju Biblije, i ohrabrujemo one koji su klonuli duhom, tada smo uključeni u neku vrstu zajedništva.

Velikodušnost i pohlepa (Dela 5,1-11)

Priča o Ananiji i njegovoj ženi Sapphiri uči vernike o tome kako Bog postupa sa grehom, pogotovu kad vernici postanu nepošteni. Ananija je u dogovoru sa svojom ženom proneverio deo sredstava koja su pripadala Božjem delu. I baš kad su pomislili da apostoli neće saznati, Petar je razotkrio njihovo nepoštenje. Taj greh ih je koštao života. Pa ipak, ta praksa se nije završila sa Ananijom.

Između sotone i vernika odvija se žestoka borba tokom koje knez tame napada crkvu iznutra. To se takođe vidi u tekstu Luka 22,3, koji govori o trenutku kada je Juda, jedan od učenika, izdao Isusa. Mnogi hrišćani nisu u stanju da se odupru iskušenjima koja neprijatelj iznosi pred njih. Međutim, moguće je raskrinkati neprijateljeve zamke ako sledimo Hristove principe (Luka 4,1-13).

Kao i Ananija, mi kao vernici imamo punu odgovornost za ono što posedujemo. Potrebno je da izgradimo visok nivo integriteta i iskrenosti u odnosu prema svom Tvorcu. Kao i obično, đavo se šunja unaokolo (1. Petrova 5,8), i moramo uvek biti na oprezu.

„Međutim, greh nas zaslepljuje tako da ne vidimo pravu prirodu svog prekršaja – činjenicu da je naš greh uperen protiv Boga. Greh nas zaslepljuje tako da biramo kratkoročne dobitke u ovom životu, ne obazirući se na dugoročan gubitak u onom budućem (Luka 9,24-25)“.¹

Nepoštenje narušava naše jedinstvo danas baš kao i u ranoj crkvi. Ako hoćemo da ostanemo verni Hristu, poštenje i integritet moraju da čine osnovu našeg karaktera. Poruka o nepoštenju u tekstu Dela 5,1-11 upućena je današnjim hrišćanima. Ne smemo dopustiti da sebičnost i licemerje naruše naše duhovno jedinstvo i zajedništvo.

ODGOVORITE:

1. Kako nedostatak molitve utiče na jedinstvo crkve?
2. Kako možemo uzeti učešća u istinskom zajedništvu kao vernici u ovoj generaciji?
3. Kako možemo izgraditi i sačuvati poštenje u malim stvarima?

Toni Filip Oreso, Najrobi, Kenija

¹ Negative Example: Ananias and Sapphira (<https://www.biblegateway.com/resources/commentaries/IVP-NT/Acts/Negative-Example-Ananias>), accessed 8/9/17.

Silazak Svetog Duha na vernike predstavljao je značajno iskustvo. Elen Vajt, u delu *Apostolska crkva – Hristovim tragom*, nudi važne uvide kako bi nam pomogla da shvatimo taj događaj.

„Hristovo vaznesenje na Nebo bilo je znak da će Njegovi sledbenici dobiti obećani blagoslov. To je trebalo da pričekaju pre nego što se prihvate svoga posla. Kada je prošao kroz nebeska vrata, Hristos je seo na presto okružen obožavanjem anđela. Čim je ova ceremonija bila obavljena, Sveti Duh se spustio na učenike u obilnoj meri i Hristos je zaista bio proslavljen slavom koju je od cele večnosti imao u Oca.“¹

Pošto je ovladao njihovim životom, Sveti Duh je omogućio apostolima i ostalim vernicima da lakše prilaze ljudima i objavljuju evanđelje. Elen Vajt primećuje kako bi bilo teško objaviti evanđelje bez posredstva Duha:

„A u Jerusalimu stajahu Jevreji ljudi pobožni iz svakoga naroda koji je pod nebom. Jevreji su se u toku svog rasejanja razišli po skoro svim krajevima nastanjenog sveta, a u svom izgnanstvu naučili su da govore različitim jezicima. Mnogi od tih Jevreja ovom prilikom našli su se u Jerusalimu, i učestvovali u verskim svetkovinama koje su tada bile proslavljanje. Svaki poznati jezik bio je zastupljen među okupljenima. Ova jezička raznolikost predstavljala je veliku smetnju objavljivanju Jevanđelja; zato je Bog na čudesan način nadoknadio ovaj nedostatak koji su imali apostoli. Sveti Duh je za njih učinio ono što sami ni u toku celog života ne bi uspeli da učine.“²

»Sveti Duh je za njih učinio ono što sami ni u toku celog života ne bi uspeli da učine.«

„Pedesetnica im je donela nebesko prosvetljenje. Istine koje nisu mogli da razumeju, dok je još Isus bio sa njima, sada su im postale jasne. Ispunjeni verom i pouzdanjem, koje do tada nisu poznavali, prihvatili su učenja svete Reči. Njihova vera više se nije pitala da li je Isus Božji Sin. Znali su da je On, iako odeven u ljudski oblik, zaista Mesija, i to svoje iskustvo prenosili su svetlu s poverenjem koje se temeljilo na uverenju da je Bog sa njima.“³

Rana hrišćanska crkva prvi put je primila Svetog Duha u vidu jednog dramatičnog iskustva koje je uskoro dovelo do osnivanja crkava i zadobijanja više duša za Hrista. Kao današnji hrišćani, mi već imamo Duha u svojoj sredini. Ali, ono što mi treba da uradimo jeste da pristanemo da saradujemo s Njim kako bismo ostvarivali svoje duhovne ciljeve.

ODGOVORITE:

1. Na koje prepreke u širenju evanđelja možemo naići ako ne dopustimo Svetom Duhu da radi s nama?
2. Šta su rani vernici radili drugačije nakon primanja Svetog Duha?

Brajan Onger, Najrobi, Kenija

¹ E.G White, *Apostolska crkva – Hristovim tragom*, str. 39 orig.

² Isto, str. 40 orig.

³ Isto, str. 46 orig.

„Neka bismo ostali jedinstveni...“¹ glasi jedan stih nacionalne himne Kenije na engleskom. Kad pevaju o tome, građani stiču utisak da su jedno, bez obzira na njihove pojedinačne razlike. U crkvi, jedinstvo je podjednako važno, pa su tako rani hrišćani negovali jedinstvo sa Hristom i između sebe.

Nakon Hristovog vaznesenja, za apostole je pitanje jedinstva postalo još aktuelnije. Vrhunac je nastupio na dan Pedesetnice kad je Hristos izlio Svetog Duha na njih (Dela 2,1-13). Kroz istrajno zajedništvo i molitvu, oni su doživeli osećaj jedinstva koji ih je osposobio da čine čuda u Božje ime.

Neki od nas možda misle da je jedinstvo crkve nemoguće ostvariti s obzirom na našu različitu kulturu, prošlost i još neke različitosti u kojima uživamo. Međutim, Bog je obezbedio dovoljno sredstava da bi vernici mogli da ostvare i očuvaju crkveno jedinstvo. Apostol Pavle je pomenuo ta sredstva u poslanici Filibljanima, jednoj od ranih crkava koje su se suočile s nejedinstvom (Filibljanima 2,1; Dela 6,1).

»Da možemo ostati jedinstveni...«

Imamo ohrabrenje u Hristu: Nešto od onoga što nam je zajedničko kao vernička upravo je ohrabrenje koje nalazimo u svom odnosu s Njim. Možemo prolaziti kroz razne izazove u ovom svetu, ali imamo Hrista uz sebe da nas uteši u našim patnjama i ohrabri u teškim trenucima. Kao vernici, imamo najmoćnije obećanje da će Hristos biti „s vama svakog dana, sve do kraja sveta“ (Matej 28,20, SSP).

Imamo Hristovu ljubav: Jednom kad prihvatimo Hrista kao svog Spasitelja, možemo biti sigurni u Njegovu bezrezervnu ljubav. Adventistička crkva na svetskom nivou ne može ostati jedinstvena ukoliko pojedinačne crkve ne prihvate Hristovu ljubav. Kad je o ranoj crkvi reč, Hristova ljubav je nadahnula vernike da ostanu u zajednici i molitvama. U odsustvu Hristove ljubavi, nastupa strah (1. Jovanova 4,18). Plašimo se odbacivanja, plašimo se da ćemo izgubiti imovinu, ili čak i život. Međutim, kad doživimo Hristovu ljubav, možemo hitati napred ujedinjeno, znajući da „ako je Bog za nas, ko će protiv nas?“ (Rimljanima 8,31, SSP).

Imamo zajednicu sa Svetim Duhom: U ranoj crkvi, Sveti Duh se spustio na vernike na dan Pedesetnice. On je usmeravao njihovo delovanje i osposobio ih da razumeju jedni druge iako su poticali iz različitih sredina. Kao današnji hrišćani, mi primamo Svetog Duha prilikom krštenja. Pavle piše: „Jer, svi smo jednim Duhom u jedno telo kršteni – bilo da smo Judeji ili Grci, bilo robovi ili slobodni“ (1. Korinćanima 12,13, SSP). Sa Svetim Duhom među nama, možemo biti sigurni da smo jedno telo u Hristu, sa duhovnim darovima koje koristimo da bismo proslavili Njega i prosvetili jedni druge.

ODGOVORITE:

1. Koje se pretnje jedinstvu javljaju u vašoj lokalnoj crkvi?
2. Kako mi, kao mladi vernici, možemo unaprediti crkveno jedinstvo na lokalnom i svetskom nivou?

Doroti Atieno, Najrobi, Kenija

¹ <http://www.kenya-advisor.com/kenya-national-anthem.html>, accessed on 8/6/2018

Skoro svaka crkva danas pati od bolesti nejedinstva. Uobičajeno je videti crkvu u kojoj se javljaju razne struje, svađe među vernicima i podeljeno vođstvo. Međutim, za svaku bolest postoje preventivne mere, i ne moramo čekati da se nađemo duboko u problemu da bismo potražili rešenje.

Pre nego što se pozabavimo pitanjem nejedinstva u našim lokalnim crkvama, važno je da shvatimo da je virus nejedinstva evoluirao tokom vremena. Nejedinstvo je postojalo u ranoj crkvi kao što postoji i danas. Jedna od pretnji crkvenom jedinstvu je nedostatak iskrenosti, što se pokazalo u karakteru Ananije i Sappire (Dela 5,1-11).

Jedinstvo ne podrazumeva uniformnost.

Važno je zapaziti da jedinstvo crkve počinje da opada kad članovi prestanu da traže Božje vođstvo. Jedinstvo ne podrazumeva uniformnost. Ne moramo pripadati istoj rasi, istom plemenu, ili dostići isti obrazovni nivo da bismo očuvali jedinstvo. Možemo imati različita mišljenja o različitim problemima, ali ako budemo tražili vođstvo Svetog Duha, moći ćemo da upotrebimo svoju različitost da bismo došli do najboljih odgovora.

Crkveno jedinstvo predstavljalo je važan činilac rane crkve. To je zapravo bio jedan od činilaca koji su pomogli apostolima da pokrenu propovedanje evanđelja nakon Hristovog vaznesenja. Pišući crkvi u Efesu, Pavle je naglasio važnost jedinstva u Hristu i ohrabrio hrišćane da održe „jedinstvo Duha u svezi mira“ (Efescima 4,3).

Virus nejedinstva možemo držati na odstojanju od naših crkava danas tako što ćemo primeniti sledeće korake:

Prihvatajte molitvu i Sveto pismo: Gde god je dvoje ili troje ljudi uključeno u nešto, mogu se javiti različita gledišta. Međutim, kad vas Sveti Duh vodi, veće su šanse da ćete doneti ispravnu odluku.

Poštujte mišljenje drugih: Svaka osoba ima pravo na sopstveno mišljenje. Imajući to na umu, ne treba da gubimo iz vida Božje vođstvo u svakoj diskusiji.

Budite pozitivni: Optimističan stav nam pomaže da na pozitivan način donesemo pitanjima koja se javljaju. Ako čeznemo za promenom, trebalo bi da budemo deo te promene koju bismo voleli da vidimo. Izbegavajte ogovaranje – razgovarajte s ljudima.

Poštujte vođstvo crkve. Podržite crkvene vođe radi unapređenja misije crkve. Prestanite da upoređujete svoju crkvu s drugim crkvama. Usredsredite se na ono što vi možete da učinite da biste popravili situaciju.

ODGOVORITE:

1. Šta mislite, šta bi još moglo da spreči nejedinstvo crkve?
2. Da ste vođa svoje crkve, na koji način biste se postarali da u vašoj crkvi prevlađuje jedinstvo?
3. Koje su prednosti prihvatanja jedinstva u raznolikosti?

Alfons Mvaka, Najrobi, Kenija

Da bi zaštitili jedinstvo crkve, vernici treba radosno da dele sredstva koja im Bog daje. Jedan velikodušan gest među vernicima zabeležen je u tekstu Dela 4,32-37, gde se govori o tome kako su oni prodavali svoja imanja i delili prihode sa onima koji ih nisu imali. Upotrebili su svoja imanja da bi zadovoljili ovozemaljske i finansijske potrebe crkve.

Jedna od karakteristika zdravog vernika je velikodušno i radosno davanje. „Bog voli radosnog davaoca“ (2. Korinćanima 9,7, SSP) – to je jedan od najboljih principa velikodušnosti. Reč radostan je pridev, čiji su sinonimi srećan, lepršav, pun entuzijazma, ili optimizma. Bog želi da dajemo radosno, s ljubavlju.

Dakle, kako vi i ja postajemo radosni davaoci? „... Božja ekonomija je oduvek bila prisutna i ona će postojati još dugo nakon što ekonomije ovog sveta budu zaboravljene. Božja ekonomija nikad nije podložna nekontrolisanim skokovima i padovima cena i rizičnim ulaganjima, ona je uvek pozitivna!“¹

Velikodušnost je jedan od načina da postignemo to jedinstvo.

Ako se upustite u trgovanje na berzi, potrebno je da budete upoznati sa usponima i padovima tržišta. Isto tako, poželjno je da razumete kako deluje Božja ekonomija – a Biblija upravo to objašnjava!

U našim lokalnim crkvama imamo članove s različitim finansijskim potrebama. Čitavom crkvenom telu s vremena na vreme potrebna je finansijska pomoć, da bi podstakla misiju i aktivnosti. Kako možemo biti radosni davaoci u slučaju takvih potreba? Od nas zavisi da li ćemo se potruditi da delujemo zajedno kao Hristovo telo bez obzira na naše razlike. Velikodušnost je jedan od načina da postignemo to jedinstvo. To se pokazalo uspešnim u ranoj crkvi, a i mi možemo postići iste rezultate.

„Velikodušnost ne samo što smanjuje stres, potpomaže fizičko zdravlje, pojačava lični osećaj svrhe i prirodno se bori protiv depresije, već se pokazalo i da produžava životni vek.“²

U svakom slučaju, velikodušnost je još važnija iz duhovne perspektive. Kao vernici, trebalo bi da znamo da nas Bog smatra odgovornima kad je reč o Njegovom bogatstvu. Mi smo upravitelji Božjih dobara. U vezi s tim, Biblija nam daje jedan mudar savet: „Niti govori u srcu svojem: moja snaga, i sila moje ruke dobavila mi je ovo blago. Nego se opominji Gospoda Boga svojega; jer ti on daje snagu da dobavljaš blago“ (5. Mojsijeva 8,17-18).

Sve što posedujemo, uključujući i novac, pripada Bogu (Psalmi 24,1; Agej 2,8). Bog nam je dao priliku da budemo posude kroz koje će Njegovo blago teći od jedne potrebe ka drugoj. Kad savladamo veštinu davanja Bogu, On nam daje još više (Luka 6,38; 1. Samuilova 2,30).

ODGOVORITE:

1. Koje su neke od finansijskih i privremenih potreba kojima treba da se pozabavite u svojoj crkvi?
2. Kako možemo praktikovati velikodušnost čak i kad nemamo dovoljno za sebe?

Fenis Kadira, Najrobi, Kenija

¹ <http://www.gabc.org/wp-content/uploads/s011716.pdf> accessed on 8/7/17

² http://www.huffingtonpost.com/lisa-firestone/the-benefits-of-generosit_b_5448218.html accessed on 8/7/17

ZAKLJUČAK

Kad se hrišćani ujedine iz plemenitih razloga, to je dobro jedinstvo. Jednodušnost koju su rani vernici doživeli možemo ostvariti i mi danas. Međutim, da bi se Duhom nadahnuto jedinstvo ostvarilo među nama, potrebno je da pozovemo Svetog Duha da nas vodi u našoj zajednici sa Hristom i jednih sa drugima. Krajnji cilj hrišćanskog jedinstva jeste da se Hristovo ime proslavlja delima, darovima i sredstvima koja nam stoje na raspolaganju.

RAZMOTRITE:

- Navedite neke od stvari koje nas adventiste ometaju u postizanju jedinstva, a zatim zapišite na koje bismo ih načine mogli izbeći.
- Naučite napamet tekst Dela 2,42 i koristite ga kao uvodni tekst kad god se sastajete s drugim vernicima. Podelite s drugim vernicima iskustva u vezi s tim koliko je korisno to što ste spojeni kao jedno telo u Hristu.
- Napišite pesmu pod naslovom „Hrišćansko zajedništvo“. Razmislite o stihovima koje možete dodati da biste je učinili relevantnom za svoju crkvenu zajednicu. Recitujte je kod kuće i subotom u crkvi.
- Napravite grupu na društvenoj mreži kao što je Fejsbuk ili Votsap. Okupite što je moguće više članova i delite svoja lična iskustva u vezi s tim kako možete učvrstiti svoj odnos sa Hristom.
- Komponujte pesmu o jedinstvu u vašoj crkvi. Pevajte je zajedno s drugim vernicima tokom molitvenih sastanaka subotom.
- Napravite kutiju za pomoć za siromašne ljude u vašoj crkvi. Prikupljajte cipele, odeću, novac i druga sredstva koja ćete podeliti članovima. Osećaj zadovoljstva i ispunjenosti koji crpate iz tog projekta podelite sa članovima svog subotnoškolskog razreda.
- Prikupite informacije od različitih ljudi o njihovoj definiciji „zajedništva“. Uočite sličnosti i razlike sa zajedništvom opisanim u tekstu Dela 2,42.

POVEŽITE:

E. G. Vajt, *Apostolska crkva – Hristovim tragom*, 13. poglavlje, „Dani pripremanja“.

E. G. Vajt, *Apostolska crkva – Hristovim tragom*, 4. poglavlje, „Pedesetnica“.

Psalmi 133,1; 1. Korinćanima 1,10; Galatima 3,26-28.

Čarls Očieng, Najrobi, Kenija

Pouka 6

Od 3. do 9. novembra 2018.

Slike o jedinstvu

*»Kao što je telo jedno, a ima mnogo udova, i svi udovi,
iako ih je mnogo, čine jedno telo, tako je i sa Hristom.«*
(1. Korinćanima 12,12, SSP)

Igraonica je bila dovršena kad je i poslednja pločica na krovu stavljena na svoje mesto. Pošto je i taj poslednji deo zalepljen, svi su odahnuli sa olakšanjem.

Vrata su sazvala veliko okupljanje. Baš kad su ona objavila svima dobrodošlicu, školska kapija se otvorila s treskom i prvaci su pojurili ka tek izgrađenoj igraonici. Penjali su se na krov, zamazali prozore i lupali po vratima. Deca su se potrudila da sve istraže. Vrata i Prozor bili su bezmalo poraženi pažnjom koju je igraonica privukla, ali osetili su se voljenim. Nisu želeli da deca odu. Međutim, nisu svi uživali u tom iskustvu.

Jednostavno se prepustila.

Pločica br. 92 nije volela decu. Nije volela ni školski odmor. Nije to doživljavala kao ljubav već kao dosađivanje. Priželjkivala je da nekud ode, i prilika joj se uskoro ukazala.

Žestoka oluja protutnjala ja igralištem. Svaki delić igraonice čvrsto se držao jedan uz drugi da ne bi bio oduvan. Zapravo, svaki osim pločice br. 92. Ona nije želela da se zadrži. Želela je da napusti igraonicu i da se bavi onim što sama hoće. Njeni prijatelji su joj dovikivali ohrabrujuće pozive i pokušavali da je ubede da se čvrsto drži, ali ona nije slušala. Jednostavno se prepustila. I uskoro ju je nalet vetra otrgao od grupe i odbacio daleko u jednu baru.

Sledećeg dana, igralište je bilo u velikom neredu, lišće i granje nalazilo se svuda. Igraonica je ostala netaknuta – osim uočljive rupe na mestu gde se nalazila Pločica br. 92. Ostali delovi bili su tužni što je ona nestala, jer niko nije mogao da popuni tu rupu na isti način kao ona.

Tokom školskog odmora, deca su trčala ka igranonici i zabavljala se unutar njenih prijatnih zidova. Dok ih je posmatrala, Pločici br. 92 bilo ih je žao. Iako se nalazila u bari, bila je zadovoljna što ih posmatra iz daljine – sve do onog dana kada je, bez zaštite drugih, nakon jake kiše povučena u mračni slivnik. Uskoro je shvatila da kad radite zajedno s prijateljima, porodicom i zajednicom, možete učiniti mnogo više nego kada ste sami.

Tekst Efescima 2,19-20 glasi: „Više niste stranci i došljaci, nego sugrađani svetih i ukućani Božiji, nazidani na temelju apostola i proroka, a glavni ugaoni kamen je sam Hristos Isus“ (SSP).

Hristos je naš ugaoni kamen, a mi zajedno smo Njegova građevina. Svako od nas, kao deo crkvene porodice, treba da odigra značajnu ulogu – da se čvrsto drži uz ostale dok istovremeno pruža ruke ka onima koji su spremni da odlutaju. Nastavimo da ujedinjujemo crkvu, imajući na umu svoju ulogu da održimo tu građevinu na njenom temelju, dok kao Božja porodica rastemo brojčano i vodimo računa da pritom nikog ne izgubimo.

Liza Poarije, Silver Spring, Merilend, SAD

Pavle je 1. Korinćanima poslanicu pisao iz Efesa, u odgovoru na pismo koje je crkva iz Korinta poslala njemu (1. Korinćanima 7,1). Jedno od pitanja koje ih je mučilo ticalo se duhovnih darova (1. Korinćanima 12,1); konkretnije rečeno, važnosti svakog duhovnog dara za crkvu. Izgleda da su izvesni pojedinci smatrali neke darove boljim i važnijim od drugih, i zauzimali superioran stav u odnosu na one čiji su duhovni darovi, po njihovom mišljenju, bili od manje vrednosti. Saznavši za to, Pavle se suprotstavio takvoj zabludi poredeći Isusove sledbenike sa ljudskim telom koje je sastavljeno od mnogih različitih delova. Premda neki delovi mogu izgledati manje značajni od drugih, činjenica je da je svaki deo važan, a njihovo zajedničko, usklađeno delovanje presudno je za optimalno funkcionisanje tela.¹

Korišćenje ljudskog tela kao metafore za jedinstvo nije bilo nešto potpuno novo za Pavlovu publiku. Zapravo, postojala je jedna dobro poznata priča u grčko-rimskom svetu koja je govorila o telu čiji su udovi smatrali da stomak uživa sve prednosti bez ikakvog posebnog truda. Iz protesta prema navodnoj besposlici stomaka, drugi delovi tela su se pobunili, da bi na kraju shvatili da je ta pobuna dovela do slabljenja i smrti samog tela.² Premda je ona često imala političke konotacije, Pavle je upotrebio elemente te dobro poznate priče da bi uputio jednu duhovnu poruku. Ako Isusovi sledbenici kao pojedinci – koji zajedno sačinjavaju Hristovo telo – nisu u stanju da rade složno i cene ulogu koju svaki od njih ima u crkvi, njihova budućnost je neizvesna. Osim toga, iako se sastoji od pojedinačnih članova, Hristovo telo je, na kraju krajeva, samo jedno, a delovanje – ili nedelovanje – svakog člana utiče na telo kao celinu.

U današnjem društvu, ljudi kao da su posebno zainteresovani da istaknu svoju različitost i kao da traže razloge iz kojih ne mogu da rade složno sa izvesnim pojedincima. Nažalost, neki od tih stavova se uvlače u našu crkvu i izazivaju ozbiljne podele među članovima. Neka nas reči apostola Pavla ove sedmice podsete da opstanak naše crkve zavisi od naše sposobnosti da radimo zajedno, i da svaki pojedinac treba da odigra vitalnu ulogu unutar Hristovog tela.

ODGOVORITE:

1. Da li mislite da je za nas važno da radimo zajedno i da se slažemo s ljudima u crkvi, čak i sa onima koji imaju uveliko drugačija gledišta? Zašto da, ili zašto ne?
2. Jedinstvo ne mora da podrazumeva uniformnost. Koliko individualnosti osoba može da zadrži, a da još uvek bude smatrana sastavnim delom Hristovog tela?

Sesilia Ramos, Brukvil, Merilend, SAD

¹ Raymond F. Collins, *The New Interpreter's Dictionary of the Bible, A-C* (Nashville: Abingdon, 2006), vol. 1, p. 646.

² E. Schweizer, *Exegetical Dictionary of the New Testament*, (Grand Rapids, MI: Eerdmans, 1993), vol. 3, pp. 323, 324.

ZAJEDNO SE SAVRŠENO UKLAPAMO

LOGOS (2. Mojsijeva 19,5.6; Jovan 10,1-11; 1. Korinćanima 3,16.17; 12,12-26; Efescima 2,19-22; 1. Timotiju 3,14-16; 1. Petrova 2,9)

Božji narod (2. Mojsijeva 19,5.6; 1. Petrova 2,9)

Kao ljudska bića, mi žudimo za pripadnošću nekoj grupi jer nam to daje osećaj identiteta. Ja pripadam grupi koju je palo čovečanstvo označilo kao posebnu rasu (ja radije mislim o tome kao o ljudskoj rasi), a i vi takođe. Vi i ja pripadamo određenoj starosnoj grupi, određenom polu, određenom finansijskom staležu, određenoj interesnoj grupi. Ljudska bića su se usavršila u veštini svrstavanja u određene grupe na osnovu razlika. A ljudske grupe imaju jednu veliku manu. Svaka grupa je puna grešnih ljudskih bića. Ponekad oni uzajamno saraduju, ali vrlo često ne.

**Taj »mozak«
je Isus.**

Kad je Bog, pre nekoliko hiljada godina, rekao izraelskom narodu: „Vi ste moj izabrani narod“, On je izdvojio jednu vrlo posebnu grupu: „Bićete moje blago mimo sve narode... I bićete mi carstvo svešteničko i narod svet“ (2. Mojsijeva 19,5.6). Time je mislio da kaže: „Vi posedujete identitet i osobine mog naroda. Vi mi pripadate.“ Bog je izabrao tu jednu grupu, Avramove potomke, s posebnim ciljem – da svim drugim narodima govore o Njemu i pozivaju ih u tu istu grupu.

Otrpilike 1500 godina kasnije, apostol Petar je rekao: „Vi ste izabrani rod, carsko sveštenstvo, sveti narod, stečeni narod“ (1. Petrova 2,9a, SSP). Avramovi potomci još uvek su ta posebna grupa. Prema Petru, koji je poznavao Isusa lično, svrha te grupe još uvek je „da objavljujete vrline Onoga koji vas je iz tame pozvao u svoju čudesnu svetlost“ (1. Petrova 2,9b, SSP). To nije neka elitistička, odvojena grupa. Svrha Božjeg izabranog naroda kao grupe još uvek je da govori drugim ljudima o Njemu i poziva ih u tu istu grupu.

Božji ukućani (Efescima 2,19-22)

Kad ljudi uđu u tu Božju naročitu grupu, oni se ne pridružuju samo redovima „svetog naroda“. Apostol Pavle kaže: „Više niste stranci i došljaci, nego sugrađani svetih i ukućani Božiji“ (Efescima 2,19, SSP). Oni postaju deo porodice i prema njima se postupa kao prema braći i sestrama. To domaćinstvo je osnovano na temelju „apostola i proroka, a glavni ugaoni kamen je sam Hristos Isus. U njemu je cela građevina sastavljena i raste u sveti hram u Gospodu“ (Efescima 2,20.21, SSP).

Božja porodica ima određena očekivanja od svojih članova. Oni više nisu stranci i došljaci već se od njih očekuje da se ponašaju kao domaći. Šta to znači?

Hram Svetog Duha (1. Korinćanima 3,16.17; 1. Timotiju 3,14-16)

Pavle odgovara: „Pišem ti ovo da... znaš kako se treba ponašati u Božijem domu, koji je Crkva Boga živoga“ (1. Timotiju 3,14-16, SSP). Sada pročitajte 1. Korinćanima 3,16 i zapazite da to „vi“ označava množinu. Kad Pavle kaže: „Ne

znate li da ste vi crkva Božija“, on misli da čitava grupa zajedno predstavlja „mesto“ gde Bog živi. A onda, šta Pavle misli kad u 17. stihu kaže: „Ako pokvari ko crkvu Božiju, pokvariće njega Bog“? On misli da će svaka osoba ili manja grupa u Božjem domaćinstvu koja nanosi štetu grupi, biti kažnjena. „Jer je crkva Božija sveta.“

Od nas se očekuje da se ne ponašamo kao destruktivna sila ni u kom pogledu. To znači da treba zajedno da radimo u ljubavi. Nije čak ni potrebno da bilo šta radimo da bismo se ponašali destruktivno prema toj svetoj grupi. Nečinjenje ničega takođe je štetno. Kad se pridružimo toj grupi, mi prihvatamo njene svete ciljeve i radimo za dobro svih.

Hristovo telo (1. Korinćanima 12,12-26)

Za dvanaesto poglavlje 1. Korinćanima poslanice moglo bi se reći da je to poglavlje koje se najbolje razume, ali najmanje primenjuje od čitavog Novog zaveta. U njemu se govori da mi, preko Hrista, pripadamo jednom telu koje ima različite funkcionalne delove. Svaka osoba predstavlja poseban funkcionalni deo. „Kad bi sve bio jedan ud (to jest, jedan funkcionalni deo), gde bi bilo telo?“ (1. Korinćanima 12,19, SSP) Sveti Duh daje sposobnosti i ulogu svakom delu (svakoj osobi), i svako od nas ima punomoć da unapređuje to domaćinstvo.

Možda vas uznemirava kad shvatite da pojedinci ili manje grupe u crkvi, pa čak i u vašoj crkvi, ponekad postupaju prema drugima nečasno i bez poštovanja. Oni su privremeno zaboravili da se njihova uloga sastoji u tome da podupiru i ohrabruju sve druge „delove“ tog tela. Ipak, ne smemo dopustiti sebi da uzvratimo na isti način. I dalje smo obavezni da postupamo kao potporni „delovi“, bez obzira na loše ponašanje drugih.

Ovce i Pastir (Jovan 10,1-11)

Božje domaćinstvo, kao radno telo, ima „mozak“ koji koordinira njegove aktivnosti. Taj „mozak“ je Isus.

Mi ovde mešamo metafore, ali učenik Jovan iznosi Isusovu sopstvenu metaforu o pastiru i ovcama da bi ilustrovao kako to telo funkcioniše. Ovce su „telo“, a Isus ih predvodi. One poznaju Njegov glas kojim ih On poziva zato što znaju šta On smeri i definisane su samim tim što su u Njegovoj grupi. One ne odgovaraju na pozive drugih koji pokušavaju da ih zavedu na stranputicu.

Isus je rekao: „Ja sam došao da imaju život i da ga imaju u izobilju“ (Jovan 10,10, SSP). Svrha Isusovog „tela“ ostaje ista i danas – širiti Božju ljubav i pozivati ljude da se pridruže grupi. Svako ko prihvati poziv tu pripada. Svako preuzima ulogu zadovoljnog funkcionalnog dela.

ODGOVORITE:

1. Da li je suviše idealistički misliti da će crkva (Božje domaćinstvo) raditi kao usklađeni delovi tela i ostvariti Božju svrhu?
2. Koja ste vi vrsta „telesnog dela“?

Tim Lejl, Bouvi, Merilend, SAD

„Jevrejski Hram bio je sazidan od isklesanog kamenja izvađenog u planinama; svaki kamen je bio pripremljen za svoje mesto u Hramu, otesan, uglačan i isproban pre nego što je bio prenesen u Jerusalim. I kada su svi bili doneseni na mesto, zgrada je počela da raste bez zvuka sekire ili čekića. Ova građevina predstavlja Božji duhovni hram, sastavljen od materijala prikupljenog iz svakog naroda i jezika i plemena; svih slojeva, viših i nižih, bogatih i siromašnih, učenih i nenaučenih. Oni ne predstavljaju mrtav materijal koji se mora pripremiti čekićem i dletom. Oni su živo kamenje, isklesano iz sveta istinom; i veliki Graditelj, Gospodar Hrama, upravo sada ih teše i glača, pripremajući ih za mesta koja su im određena u duhovnom hramu. Kada bude dovršen, taj hram će biti savršen u svim svojim delovima, izazivaće divljenje anđela i ljudi, jer je njegov Graditelj i Zidar sam Bog.“¹

»Mi koji živimo u ovo doba, takođe imamo posao koji moramo obaviti, imamo ulogu koji moramo odigrati.«

„Oni koji imaju nedostatke u karakteru, ponašanju, navikama i običajima, treba da poštuju savete i ukore. Ovaj svet je Božja radionica, i svaki kamen koji može da se uzida u nebeski hram mora da bude isklesan i uglačan, sve dok ne postane stabilan i vredan, pripremljen za mesto u Gospodnjoj građevini. Ako ne pristanemo da nas Bog popravlja i poučava, bićemo kao kamenovi koji se ne mogu klesati niti glačati, kamenovi koji će konačno biti odbačeni kao neupotrebljivi.“²

„Pavle i ostali apostoli, i svi pravednici koji su živeli posle njih, odigrali su svoju ulogu u građenju Hrama. Međutim, građevina još nije završena. Mi koji živimo u ovo doba, takođe imamo posao koji moramo obaviti, imamo ulogu koju moramo odigrati. Mi moramo ugrađivati u temelj materijal koji će izdržati probu ognjem – zlato, srebro i drago kamenje, 'prekrasno izrađeni u dvoru' (Psalm 144,12). Onima koji tako grade za Gospoda, Pavle ovako poručuje: 'I ako ostane čije delo što je nazidao, primiće platu. A čije delo izgori, otići će u štetu, a sam će se spasti tako, kao kroz oganj' (1. Korinćanima 3,14.15). Hrišćanin koji savesno objavljuje reči života, vodeći ljude i žene putem svetosti i mira, donosi na temelj materijal koji će izdržati probu, a u carstvu Božjemu biće slavljen kao mudri graditelj.“³

ODGOVORITE:

1. Zašto je značajno razumeti prelazak iz fizičkog hrama u Božji duhovni hram? Zašto nije bilo potrebe za fizičkim hramom nakon Isusovog vaskrsenja?
2. U kom smislu Pavle predstavlja primer jednog poučenog i disciplinovanog Božjeg sledbenika?

Ketrin Lejl, Bojsi, Ajdaho, SAD

¹ Elen G. Vajt, *Naše uzvišeno zvanje*, str. 165 orig.

² Elen G. Vajt, *Evangelizam*, str. 635 orig.

³ Elen G. Vajt, *Apostolska crkva – Hristovim tragom*, str. 598, 599 orig.

BITI FIN PREMA DRUGIMA

PRIMENA (Marko 3,5; Luka 10,27-37; Jovan 14,21; 1. Korinćanima 12,12-26; Efescima 2,19-22)

Sr

Da li ste ikad naleteli na nekog ko vam se ne sviđa? Možda vas je zadirkivao, ili je dobio poslednje mesto u fudbalskom timu, ili mu je majka možda u zatvoru, ili je glasao za pogrešnu osobu. Neki ljudi vas jednostavno nerviraju! A kad je reč o crkvenom jedinstvu, važno je upravo to kako se ponašamo prema onima koji nam se baš i ne sviđaju.

U tekstu Luka 10,27-37 nalazimo priču o dobrom Samarjaninu, ali pre toga govori se od dve zapovesti koje treba da sledimo: voli Boga iznad svega i voli svog bližnjeg kao sebe. Isus je rekao da je svako s kim se srećemo naš bližnji. A stih Jovan 14,21 podseća nas da ćemo, ako Ga volimo, činiti ono što On kaže.

Da bismo mogli zaista da budemo hrišćani i uđemo u zajedništvo, moramo se prethodno odreći nekih drugih stvari za koje smo vezani, uključujući sportske timove, školska udruženja, političke partije, veroispovesti, ali i svog rasnog, kulturnog i polnog identiteta – u korist Boga. Pošto se tako rasteretimo od starih preokupacija, bićemo u stanju da one koji nas okružuju vidimo onako kako ih Bog vidi – kao naše rođake u Hristu.

Kad hrišćanstvo postane naša pokretačka sila, jedan razlog da „budemo fini“ upada u oči. Kao što kaže tekst Efescima 2,19-22, svaka osoba koju sretnemo može biti naš saputnik i deo istog hrama. Bilo bi strašno kad bismo sabotirali sopstveni tim. Mi se možemo razlikovati, ali Bog može da upotrebi naše posebne osobine i kvalifikacije da bi ostvario nešto čudesno.

Dvanaesto poglavlje 1. Korinćanima poslanice podseća nas da smo mi Hristovo telo, sa mnogo različitih delova. Možemo doći u iskušenje da dajemo prednost sopstvenim snagama i sklonostima u odnosu na tuđe, ali dok bismo slušali iskustva drugih, postaće nam jasno da su se neke karakterne „mane“ pokazale kao izuzetno korisne u službi evanđelja.

Sledeći put kad vas neko iznervira ili naljuti, setite se da vas je Bog pozvao da volite te ljude, ne samo da biste time pokazali da volite Njega, već i zato što bi u suprotnom možda radili protiv Njegovog tima. Kako što je Isus rekao, mnogo pre nego što se Abraham Linkoln rodio: „Ako je neki dom protiv sebe podeljen, taj dom ne može da opstane“ (Marko 3,25, SSP). Kad se usredsredimo na ono što nas ujedinjuje (Hristos) umesto na ono što nas deli (sotonine smicalice), mi pokazujemo ljubav prema svom nebeskom Ocu.

ODGOVORITE:

1. Da li poznajete nekog koga svi izbegavaju? Na koji način vi možete biti bližnji takvim ljudima?
2. Postoji li danas neki tip ljudi o kojima biste mogli da mislite kao o „Samarjanima“, ljudi koje društvo prezire, a koji ipak pokazuju Isusovu ljubav?

Važno je upravo to kako se ponašamo prema onima koji nam se baš i ne sviđaju.

Šta jedinstvo u crkvi znači za mene kao mladu osobu danas, upravo sada?

Kad razmišljam o jedinstvu u Svetom pismu, neke priče i tekstovi mi odmah padaju na pramet – Jovan 17; Dela 2 i 3; 4. Mojsijeva 13 i 14; i drugi. Ali šta nam ti tekstovi govore o jedinstvu i o njegovim rezultatima? I kako da to primenim na sebe danas?

Mi s razlogom nastupamo kao jedna celina koja ima različite sposobnosti i ideje.

Ja sam gejmer. Volim video igrice, društvene igre – bilo koji tip igara. Neke od mojih najdražih uspomena u vezi sa igricama nisu vezane za to kad se igram sam, već sa drugima, bilo uživo ili preko interneta. Mi s razlogom nastupamo kao jedna celina koja ima različite sposobnosti i ideje. To je definicija jedinstva.

Igranjem igrica preko interneta ostvaruje se jedinstvo neometano rasom, društvenim polazajem, mestom, ili vremenom. Kad vidim da jedan tim radi zajedno i složno, za mene je to najbolji osećaj na svetu. Tako se stiču prijateljstva i dele iskustva.

To iskustvo treba da imamo i u crkvi, i to u svakoj starosnoj grupi. Ali od čega se sastoji to jedinstvo? Kako se ono ostvaruje? I kakav je krajnji rezultat?

Gospod Isus Hristos se molio za jedinstvo u tekstu Jovan 17. To je bio recept za rani dažd koji vidimo u tekstu Dela 2. Duh istine mu je davao silu. Zasnivao se na istini u korist drugih, i trebalo je da svedoči svetu o Hristu, o tome ko je On. Rezultat te molitve vidimo prilikom Pedesetnice u tekstu Dela 2, kad je tri hiljade duša upoznalo Hrista, i kad je osnovana rana crkva.

Nešto sasvim suprotno toj molitvi bilo je, na primer, okretanje Izraela nazad na granicama Hanana. Narod nije prihvatio verom nadahnuti izveštaj Isusa Navina i Haleva, već se udružio s malovernim uhodama i izgubio pravo na Božja obećanja.

Koje principe mi milenijalsi možemo da upotrebimo danas? Mi smo porodica u Hristu, a porodica je osnovna jedinica društva. Unutar te porodice mi nismo povezani krvlju, već Božjom Rečju. Kad sledimo recept iz Jovan 17 i Dela 2, mi „sjedinjujemo svoje srce sa Hristom, a svoj život usklađujemo s Njegovim delom“, tako da će se „Duh koji se spustio na učenike na dan Pedesetnice spustiti i na nas“ (*Testimonies for the Church*, vol. 8, p. 246).

Ko to ne bi želeo? Ja znam da želim. Ta sila je najava Hristovog povratka i najveće svedočanstvo svetu da će se Hristos ponovo pojaviti. Slušajmo Hrista i Njegovog slugu i ubrzajmo Gospodnji dolazak.

Džamal Roberts, Koledž Park, Merilend, SAD

SVAKO PRIPADA NEKOM ILI NEČEM

ISTRAŽIVANJE (1. Korinćanima 12,12)

Pe

ZAKLJUČAK

U Svetom pismu, date su nam različite metafore koje nam pomažu da razumemo kako bi Božja crkva trebalo da deluje. Na primer, metafora tela s njegovim različitim delovima i sistemima koji svi rade zajedno da bi ostvarili svaku od naših dnevnih aktivnosti, predstavlja moćnu sliku jedinstva i raznolikosti potrebnih među Božjim narodom. U nastavku se nalaze neke praktične ideje koje nam mogu pomoći da na maštovit način istražimo te metafore.

RAZMOTRITE:

- Razmislite o tome kako su kuće slične ljudskom telu u smislu da se sastoje od mnogih uzajamno povezanih sistema (vodovod, električna struja, grejanje, itd.). Zamislite šta bi se desilo kad bi se jedan od tih sistema pokvario. Kako bi to uticalo na ostale sisteme? Kako bismo to mogli da uporedimo sa funkcionisanjem crkve?
- (Ako ste uključeni u muzički život svoje crkve, probajte ovu vežbu u grupi.) Otpočnite neku pesmu sa samo jednim glasom ili instrumentom. Postepeno dodajte i druge instrumente i glasove u pravilnim vremenskim razmacima, dok svi ne budu uključeni. Uporedite zvuk pojedinačnog učesnika i cele grupe.
- Smislite još neke slike i prikaze koji nisu uključeni u biblijski tekst, a koji bi mogli dodatno da ilustruju pojam jedinstva među različitim delovima kako bi se postigao zajednički cilj. Razgovarajte o svakoj ponuđenoj slici u svojoj maloj grupi.
- Naučite napamet stihove Jovan 17,22.23, molitvu kojom se Isus molio za učenike pre svoje smrti. Pridodajte je vašim molitvama. Možda biste mogli da je tiho ponovite za sebe dok ulazite u crkvenu zgradu subotom ujutru. Obratite pažnju da li to nešto menja kad je reč o vašem ponašanju u crkvi.
- Posmatrajte mali „komad“ prirode – možda sopstveno dvorište, ili deo nekog obližnjeg parka. Pokušajte da nabrojite koliko god možete više različitih primera životinjskog i biljnog sveta. Razmislite kako su ti organizmi uzajamno povezani i kako zavise jedni od drugih za svoje postojanje.
- Dok posmatrate neki sportski događaj, procenite sve različite pozicije svakog tima. Koje su dužnosti igrača na svakoj poziciji? Koje osobine čine da određena pozicija više odgovara nekom igraču? Zamislite kad bi neki od igrača bili premešteni na poziciju koja im ne odgovara. Šta bi moglo da se dogodi?
- Dok obavljate neki rutinski postupak (kao što je pranje zuba), razmišljajte o tome kako je mnogo delova vašeg tela uključeno u taj jednostavan zadatak. Zamislite šta bi se dogodilo kad bilo koji od tih delova ne bi dobro funkcionisao.
- Razgovarajte u maloj grupi o tome kako se na crkveno jedinstvo može negativno delovati. Možda ćete poželeti da odgovore date anonimno na parčetu papira. Kao grupa, smislite na koji bi se način mogla izbeći svaka od tih negativnih situacija.

POVEŽITE:

1. Korinćanima 12; 1. Korinćanima 1,10; Efescima 4,11-13; Kološanima 3,12-17; Jovan 17,22. 23; Psalm 133; 1. Petrova 3,8,9; Efescima 4,1-6; Rimljanima 12,3-8; Matej 23,8; Galatima 3,27.28.

Ellen G. White, „Christian Unity“, *Review and Herald*, April 27, 1897.

Rob Fuller, Silver Spring, Merilend, SAD

Pouka 7

Od 10. do 16. novembra 2018.

Kada nastupi sukob

*»Jer, svi koji ste se u Hrista krstili, u Hrista ste se obukli.
Nema više Judejin – Grk, rob – slobodnjak, muško – žensko,
jer ste svi jedno u Hristu Isusu«*

(Galatima 3,27.28, SSP)

10. novembar 2018.

HARMONIJA ILI DISHARMONIJA? – SNAGA U JEDINSTVU

UVOD (Efescima 4,3; 1. Petrova 3,8)

Su

Lepa crkvena zgrada bila je dupke puna. Svi smo sedeli stisnuti, rame uz rame, kad je počela uvodna pesma. Grupa pevača uskoro se pridružila noseći instrumente: orgulje, klavijaturu, gitaru, bubnjeve i bas gitaru. Sa svakim instrumentom koji se uključivao, intenzitet zvuka je rastao, premašujući onaj na koji sam bila navikla. Moj prijatelj je pokazao rukom prema ušima stavlajući mi do znanja da mu postaje neprijatno glasno i da bi radije slušao izvan zgrade. Odlučila sam da mu se pridružim, i dok smo išli prema izlazu, primetila sam da neki od vernika podižu ruke i pridružuju se pevanju. Ti ljudi su svesrdno slavili Boga, odajući mu hvalu u pesmi.

Odmah iza vrata crkvene dvorane, stajala je jedna porodica – žena je drhtavim rukama obgrlila muža i sina pokrivajući im uši. Kad smo izašli napolje, naišli smo na grupu mladih koji su otvoreno izražavali zgražanje i razočaranje izborom muzike.

Za razliku od njih, sećam se da sam videla jednu majku i njenog sina koji su sedeli u klupi preko puta mene tako da su mi privukli pažnju. Nisu pokazivali nikakvu otvorenu ozlojeđenost i uzdržali su se od osuđivanja. Neki mir je počivao na njima. Vođa bogoslužjenja je pozvao crkvu da ustane. Sin je ustao iz poštovanja. Majka je ostala smireno da sedi, sa pognutom glavom i sklopljenim očima, upućujući tihiu molitvu. Pošto sam je poznavala od ranije, znala sam da to nije njen tip muzike.

Budući da služim kao muzičar u crkvi, naučila sam da budem tolerantna i da ne osuđujem muzički izbor drugih ljudi. Tekst 1. Petrova 3,8 nas na lep način podseća da treba da budemo složni i saosećajni: „Na kraju, svi budite složni, saosećajni, bratoljubivi, milosrdni i ponizni“ (SSP). Tekst Efescima 4,3 poziva nas da težimo miru, trudeći se „da pomoću spone mira održite jedinstvo Duha“ (SSP).

Kad težimo da živimo u slozi, naša muzika, premda raznovrsna, na kraju će biti na slavu Bogu. Moj omiljeni citat jednog od najvećih kompozitora klasične muzike, J. S. Baha, glasi: „Cilj u krajnji domet muzike ne bi trebalo da bude išta drugo, do slavljenje Boga i osveženje duše“. „Muzika predstavlja skladnu harmoniju u slavu Bogu, a na valjano zadovoljstvo duše.“

Mi treba da budemo jedno u Hristu i da rešavamo svoje nesuglasice na ljubazan i saosećajan način. Ako se odvojimo od crkve ili od pojedinaca u crkvi, mi se u stvari odvajamo od Hrista.

**Mi treba da budemo
jedno u Hristu
i da rešavamo
svoje nesuglasice
na ljubazan i
saosećajan način.**

Alva Vavorendeng, Loma Linda, Kalifornija, SAD

REŠAVANJE SUKOBA I PRONALAZENJE NJEGOVOG KORENA

LOGOS (Jakov 4,1; Luka 22,24-26; Dela 6,1-4; 15,1-39)

Sukob i razrešenje

Moja žena se užasava sukoba. Ona napušta prostoriju čim se glasovi povise. Njen san može biti poremećen čak satima nakon neprijatnog sukobljavanja.

A ja? Meni sukobljavanje mišljenja ne pada teško. Čak i uživam pokušavajući da razrešim sukob.

A vi? Na koji način vi težite jedinstvu? Suočavanjem? Izbegavanjem? Verovatno bismo se složili sa Davidom da je jedinstvo „lepo“ i „krasno“ (Psalm 133,1). Ali, kako da hrišćani na doličan način postignu jedinstvo? Kako bi trebalo da rešavamo sukobe? To su dva pitanja koja ćemo proučavati ove sedmice.

Ne moramo svi da sagledavamo stvari na isti način da bismo doprineli radu crkve.

Kako bi sukob trebalo rešiti zavisi u velikoj meri od toga kako je do njega uopšte došlo. I premda može biti stotine različitih situacija koje vode u sukob, mi ćemo u Novom zavetu pronaći principe i primere koji nam mogu pomoći da mudro rešavamo sukobe u današnje vreme.

Poniznost kao sredstvo razrešenja (Luka 22,24-26)

U početku, Hristovi izabranici su se prepirali oko toga „kojeg od njih treba smatrati najvećim“. Isus je te njihove prepirke komentarisao rekavši da želju za dominacijom treba očekivati od svetovnih ljudi. „Ali“, kazao je, „vi nemojte tako.“

„Među njima nastade i prepika oko toga kojeg od njih treba smatrati najvećim. Tada im Isus reče: 'Kraljevi gospodare svojim narodima, i oni koji imaju vlast nad njima sebe zovu dobrotvorima. Ali vi nemojte tako. Nego, najveći među vama treba da bude kao najmlađi, i onaj koji vlada kao onaj koji služi'“ (Luka 22,24-26, SSP).

Na osnovu ovoga saznajemo da jedinstvo počinje spremnošću na službu. Veličanje sebe je uveliko prisutno u današnjem društvu, a može se uvući čak i u crkvu. Ono je uspelo da zarazi čak i izabranu dvanasetoricu. Ali Isus kaže: „Svako od vas neka bude kao najmlađi.“ Ponizan stav će razrešiti mnoge nape-te situacije.

Mudar izbor vođa kao sredstvo razrešenja (Dela 6,1-4)

Ipak, poniznost neće rešiti sve probleme. U drugoj priči, raspolaganje crkvenim novcem predstavljalo je osnovu sukoba. Osećaj da se crkvenim sredstvima nije rukovalo pošteno, pa čak i osećaj da su Jevreji davali prednost svojim udovicama, prouzrokovao je ogorčenost.

„Tih dana, kako je broj učenika sve više rastao, grčki Jevreji počеше da gunđaju protiv judejskih Jevreja, jer su njihove udovice bile zapostavljene pri svakodnevnom deljenju hrane“ (Dela 6,1, SSP).

Kako je crkva obnovila jedinstvo? Tako što su pažljivo odabrani ljudi koji su među zavađenim stranama uživali ugled kao poštteni i duhovni. Ti ljudi su bili zaduženi za raspolaganje novcem, dok su starešine crkve napustile te crkvene poslove da bi svoju pažnju posvetile objavljivanju Božje reči.

„Stoga, braćo, pronađete među sobom sedmoricu ljudi za koje se zna da su puni Duha i mudrosti. Njima ćemo poveriti ovu dužnost, a mi ćemo se posvetiti molitvi i služenju Reči“ (Dela 6,3.4).

Dakle, praktično, dobar izbor crkvenog odbora i postavljanje na položaje ljudi koji su naširoko cenjeni zbog svoje pobožnosti i poštenja, predstavlja važno sredstvo za očuvanje našeg jedinstva. Međutim, čak ni izbor najboljih vođa neće uvek sprečiti sukobe.

U trećem slučaju, javila su se ljutita osećanja u vezi s različitim doktrinar-nim stavovima u pogledu istinitog evanđelja. Kao što možete da zamislite, to je, uopšte gledano, vrlo osetljiva tema za svakoga ko veruje da je evanđelje pitanje života i smrti.

Crkveni autoritet i razdvajanje kao sredstvo razrešenja (Dela 15,1-39)

U našoj priči, pretilo je da dođe do podele crkve u vezi sa pitanjem da li su hrišćanski obraćenici iz neznaboštva obavezni da drže mnoge od jevrejskih rituala. Neki su rekli: „Da“. Pavle i ostali kazali su: „Ne“.

„A neki dođoše... pa počеше da uče braću: 'Ako se ne obrežete po Mojsijevom običaju, ne možete se spasti'. Kad je između njih i Pavla i Varnave nastala nemala rasprava i preprička...“ (Dela 15,1.2, SSP).

Taj problem je bio autoritativno rešen na saboru crkvenih vođa (videti Dela 15,2-35). U su poslali pisma crkvama da bi objavili svoj donekle nepopularan zaključak.

Iako na osnovu te priče možemo zaključiti da se treba osloniti na globalnu crkvu kad je reč o rešavanju doktrinarnih pitanja, ipak ne treba da očekujemo da će takve odluke razrešiti sukobe u samoj crkvi.

Zapravo, čak u samom 15. poglavlju Dela pronalazimo četvrti sukob koji ćemo ovde proučavati – sukob koji se javio između vernih ljudi – Pavla i Varnave. A ono što ih je razdvojilo bila je procena o korisnosti jednog mladog hrišćanina koji je ranije napravio neke greške.

„Tako dođe do toliko oštire razmirice da se razdvojiše jedan od drugog: Varnava uze Marka i otplovi za Kipar“ (Dela 15,39, SSP).

Ovde vidimo da je razilaženje, slaganje da se ne slažu, bilo način na koji su se ti posvećeni ljudi pomirili kad nisu mogli da se slože u vezi s Jovanom Markom. Ne moramo svi da sagledavamo stvari na isti način da bismo doprineli radu crkve. Premda crkva na svetskom nivou može da reši doktrinarna pitanja i pitanja u vezi s načinom rada crkve, ona ne može da učini ništa da bi pomogla svojim vernim propovednicima u suočavanju s manjim problemima.

ODGOVORITE:

Sukobi se javljaju u vezi s novcem, sa željom za unapređenjem, s razlikama u mišljenju, pa čak i razlikama u veri. U svim tim slučajevima Biblija pruža model pomirenja.

1. Međutim, kakvi su uzroci sukoba u vašem životu ili crkvi? Šta ako ne možete da pronađete paralele sa bilo kojom od ovih priča? (Videti Jakov 4,1 kao opšti izvor sukoba.)
2. Ako sukob proističe iz naših želja i strasti, može li uopšte doći do nekog rešenja ukoliko ne zadobijemo pobedu nad njima? Da li bi trebalo očekivati da će neu-mereni ljudi biti izvor sukoba u lokalnim crkvama?

Judžin Vilijam Pruet, Tampin, Negeri Sembilan, Malezija

Priča o Petru i Korneliju je ništa manje nego čudesna! Petar okleva da iznese evanđelje zbog Kornelijeveg rimskog porekla, i mi vidimo kako nebeski Posrednik stupa na scenu. Anđeli posreduju i služe dok Bog radi na Petrovom srcu! Zapravo, Elen G. Vajt nas savetuje da obratimo posebnu pažnju na taj tekst. U nastavku, ona dodaje: „...Nebeska bića su mnogo bliže hrišćaninu koji je uključen u delo spasavanja duša nego što mnogi pretpostavljaju. Od njih bi trebalo da naučimo koliko Bog ceni svako ljudsko biće, i da svako treba prema svom bližnjem da se ophodi kao prema onom ko predstavlja Gospodnje oruđe za dovršenje Njegovog dela na zemlji.“¹

Posao zadobijanja duša je dragocen. On ne samo da nam približava nebesku atmosferu, već može da pokrene i muziku na nebu. „Kada otvorite vrata Hristovim predstavnicima koji su u nevolji i koji pate, primete dobrodošlicom nevidljive anđele... Oni donose svetu atmosferu radosti i mira. Oni dolaze sa hvalom na svojim usnama, a na nebu se čuje pesma koja joj odgovara. Svako delo milosrđa stvara muziku na nebu. Otac na svome prestolu nesebične radnike ubraja u svoje najdragocenije blago.“² To je obećanje čije ispunjenje svi možemo doživeti u toku svog života – obećanje da možemo biti uzročnici radosti i pesme na nebu.

Nažalost, mnogo puta naše unutrašnje borbe i nedostatak jedinstva stvaraju jaz između onog što znamo da treba da se uradi i onog što želimo da uradimo. Isključivost nije ono što nam donosi atmosferu neba. Gnev, ogorčenost, sebičnost i predrasude neće navesti anđele da zapevaju. Ali poniznost i spremnost da služimo drugima bez obzira na njihovu demografsku pripadnost – to je ono što Božjem srcu donosi najveću radost. Što više budemo razmišljali o onome što je Hristos učinio za nas, to ćemo biti spremniji da podelimo to iskustvo s drugima. „Prema drugima treba da pokažemo istu brigu i nežnost, isto strpljenje koje je On pokazao prema nama. ‘Kao što ja vas ljubih’, kaže On, ‘da ljubite jedan drugoga’ (Jovan 13,34). Ako Hristos prebiva u nama, mi ćemo otkrivati Njegovu nesebičnu ljubav svima sa kojima dolazimo u dodir. Kada sretnemo ljude i žene kojima je potrebno saosećanje i pomoć, ne treba da pitamo. ‘Da li su dostojni?’, već ‘Kako mogu da im budem od koristi?’“³

ODGOVORITE:

1. Da se Bog nije umešao i ukazao Petru na pogrešnost njegovih predrasuda, koliko bi ljudi ostalo bez mogućnosti da čuje o evanđelju?
2. Možemo li prepoznati načine na koje bi naša lokalna zajednica mogla doprineti većoj svesnosti u tom pogledu, i pružiti rešenja za predrasude koje možda imamo kao crkva? Ili koje možda imamo i mi lično?

Priskila Santos, Klliarlejk, Kalifornija, SAD

¹ Bible Commentary, vol. 6, pp. 1059.

² Elen G. Vajt, Čeznja vekova, str. 639 orig.

³ Elen G. Vajt, U potrazi za boljim životom, str. 162 orig.

Tako očigledno Božje vođstvo u ranoj crkvi ipak nije garantovalo da će ona biti pošteđena sukoba i podela. U stvari, upravo u danima kad je „broj učenika sve više rastao“ – tokom perioda velikog rasta i razvoja, pojavila se suptilna ali opasna polemika (Dela 6,1, SSP).

Taj sukob je podelio vernike po kulturološkoj liniji. Čak i među obrezanim Jevrejima bilo je velikih razlika u pogledu jezika, obrazovanja, običaja i kulturnog zaleđa. Na primer, Jevreji su bili navikli da pažljivo čuvaju Mojsijevu uredbu i zakone, dok su strani, helenizirani Jevreji bili poznati po tome što su „oponašali grčke manire, običaje, način bogoslužnja, i govorili grčkim jezikom“, premda su i oni bili Avramovi potomci.

Prihvatanje evanđelja ublažilo je glavne predrađude između te dve grupe, međutim, stare prepirke ponovo su zaživele kad je počela da kruži priča o nejednakom postupanju prema helenističkim udovicama.

Rešavajući taj prigovor, rukovodstvo crkve suočilo se sa dve glavne opasnosti: 1) zanemarivanje problema i dopuštanje da kulturološke tenzije rastu, čime bi bilo oslabljeno jedinstvo, ili 2) skretanje pažnje sa misije crkve na zadovoljavanje materijalnih, pre nego duhovnih potreba pojedinaca.

Odgovor dvanaestorice apostola (Dela 6,2-4) ilustruje kako Bog daje mudrost za rešavanje sukoba među vernicima. Prvo, dvanaestorica su naglasila da je širenje Božje reči njihov prioritet i da „služenje oko trpeza“ ne bi trebalo da ih odvraća od te misije. Grčka reč za trpezu – „trapeza“, koristila se za opisivanje površine koja je korišćena ili za služenje hrane, ili za brojanje i deljenje novca. Prema tome, izjavom da „ne bi bilo pravo“ zanemariti Božju reč da bi „služili oko trpeza“, crkvene vođe su potvrdile da njihovu pažnju ne treba odvracati od objavljivanja poruke o večnom životu da bi služili ovozemaljskim potrebama crkvene zajednice.

Međutim, važno je zapaziti da uprkos jasnom davanju prioriteta evanđelju u odnosu na humanitarni rad i druge poslove, oni nisu potcenili važnost rešavanja tih pitanja. Promišljeno su izabrali ljude pune Svetog Duha, kao što je bio Stefan, da bi organizovali poslovne aktivnosti crkve, i na taj način praktično odgovorili na prigovor.

Ta epizoda iz istorije rane crkve završila se na ohrabrujući način. Kao rezultat mudrog postupanja vođa, „Božija reč (se) širila. Broj učenika u Jerusalimu brzo je rastao“ (Dela 6,7, SSP).

Isto tako, i mi danas, kad se kao crkva suočavamo sa sukobima koji prete da dovedu do podela, možemo biti sigurni da će nam Bog obezbediti rešenja koja će na kraju služiti na čast Njegovom imenu i proslaviti Ga.

ODGOVORITE:

1. Koja je današnja verzija „služenja oko trpeza“ i kako to može da nam odvrti pažnju od naše osnovne misije?
2. Šta predstavlja ključ za očuvanje jedinstva u našoj crkvi budući da potičemo iz sredina sa tako različitim društveno-ekonomskim, kulturnim i etničkim zaleđem?

Kristijana Kim, Murieta, Kalifornija, SAD

U trenucima svoje velike tuge i agonije u Getsimaniji, Isus je uputio jednu prelepu, nesebičnu molitvu za nas. Naročito se molio da budući vernici budu jedinstveni – ne samo da bi doživeli nesebičnu uzajamnu ljubav, već i da bi bili moćni svedoci ostatku sveta. S obzirom na pažnju koju je Isus posvetio tom aspektu hrišćanske crkve i zajednice, od presudne je važnosti da učinimo sve što je u našoj moći kako bismo podržali to jedinstvo unutar crkvene porodice.

Pavle to naziva »življenjem u ljubavi«.

U našoj crkvi danas ima mnogo izvora nejedinstva: izbor muzike i oblik bogoslužjenja, rukopoloženje žena, nošenje oružja, itd. Sigurno nije lako izaći na kraj s tim vrućim temama, ali trebalo bi da razmislimo o sledećim smernicama koje nalazimo u Bibliji:

Iznad svega pokazujte Isusovu nesebičnu i saosećajnu ljubav prema drugima (1. Petrova 4,8). Kad nas muči sumnja, trebalo bi uvek da imamo Božju ljubav u srcu kao nešto što nas pokreće na delovanje. Nije reč o tome da treba da pobedimo u nekoj raspravi, ili da učinimo da druga strana deluje kao krivac. Svako od nas je odgovoran pred Bogom, a mi bismo voleli da na nebu vidimo i one vernike koji zauzimaju suprotnu poziciju.

Ne budite svom bližnjem kamen spoticanja (Rimljanima 14,12-21). Možda iskreno mislite da nema ničeg pogrešnog u izvesnoj stvari, ili je to, gledano iz biblijske perspektive, možda zaista nejasno pitanje, ali nemojte izazivati sukob ukoliko možete da ga izbegnete. Pavle u Rimljanima 14 govori o razlikama u mišljenju u pogledu ishrane. On kaže da ako nešto što vi jedete predstavlja kamen spoticanja za vašeg bližnjeg, onda to ne treba jesti pred njim. Bolje je težiti onome što donosi mir i prosvetljuje druge. Pavle to naziva »življenjem u ljubavi«.

Neka vam povezanost sa Bogom kroz molitvu i proučavanje Biblije bude prioritet, da biste mogli razaznati istinu i ispraviti nekog ko je zaista u zabludi (Psalmi 119,1-4; 2. Timotiju 2,15.22-26). Čak je i Pavle morao da se suprotstavi Petru kad je on bez razloga diskriminisao obraćenike iz paganstva (Galatima 2,11-14). I sam Isus je uzeo bič da bi isterao iz hrama ljude koji su zloupotrebljavali siromašne i koristili Božji molitveni dom kao mesto za trgovanje (Matej 21,12-13). Drugim rečima, ako se nešto što nije moralno ispravno dešava u crkvi, trebalo bi da se zauzmemo za ono što je ispravno i sledimo odgovarajuće smernice za rešavanje tog problema.

ODGOVORITE:

1. Od svega za šta je mogao da se moli, zašto se Isus naročito molio za jedinstvo unutar porodice verujućih?
2. Da li je ljubav prema drugoj strani uticala na vaše postupke i odgovore tokom poslednjeg sukoba koji ste imali s nekim?

Sintija Nodžima, Atlanta, Džordžija, SAD

15. novembar 2018.

KO SAM JA DA SE OPIREM BOGU?

MIŠLJENJE (Dela 11,4-24)

Če

Skoro je neizbežno da u svakom odnosu u jednom trenutku dođe do sukoba. Međutim, način na koji reagujemo na te sukobe i na koji upravljamo njima određuje budućnost tog odnosa. Kao hrišćani, kad se suočimo sa sukobima, bilo u svom privatnom ili verskom životu, primer koji su nam ostavili verni ljudi jeste ono što treba da oponašamo.

Sećam se jednog iskustva koje sam imao kao dečak. U jednom trenutku moja crkva je želela da organizuje evangelizaciju. Imali smo dva predloga u vezi s mestom održavanja sastanaka: da upotrebimo svoje crkvene prostorije, što bi bilo finansijski najpovoljnije za nas, ili da platimo više i upotrebimo neki od javnih prostora u centru grada koji bi privukao širu publiku.

Crkva je sazvala sastanak da bi razmotrila to pitanje. Većina članova smatrala je da bi trebalo da upotrebimo sopstvene prostorije i uštedimo novac, dok je manjina bila za to da se odlučimo za drugu opciju. Ta manjina je takođe smatrala da će Bog, ako je Njegova volja da održimo te sastanke u nekom javnom prostoru, obezbediti finansijska sredstva koja su nam potrebna.

Pošto se rasprava sve više zahuhtavala, jedan od vernika je ustao i predložio da se molimo. I da skratim priču, dobili smo prostor i – na iznenađenje mnogih – gradsko veće nam je odobrilo da ga koristimo besplatno tokom čitave serije predavanja. Evangelizacija je bila uspešna i zadobijene su duše za Hrista. Kad se osvrnem na taj događaj, uvek se podsetim koliko još uvek malo znamo o sili kojom Sveti Duh dotiče srca pojedinaca.

Suviše često, kad se sukob javi u našim krugovima, mi prihvatamo mišljenja ili onih najobrazovanijih, ili najglasnijih, ili najelokventnijih u zajednici. Brzo menjamo smernice i uputstva Svetog Duha u svom životu i crkvi zarad mišljenja muškaraca i žena koje smatramo „vrlo kompetentnim“ u vezi sa određenim pitanjima. To često dovodi do napetosti i podela u našim crkvama. Ponekad se pridružujemo većini, propuštajući da tražimo vođstvo Svetog Duha.

U ovom primeru, kad je trebalo da obrazloži svoju odluku da propoveda paganima, Petar je odgovorio: „Ko sam ja da se opirem Bogu?“ – što je predivan podsetnik da nas Bog često vodi u nešto što ne očekujemo.

ODGOVORITE:

1. Zašto je aktivan molitveni život važan u našem hodaњу sa Isusom?
2. Koji bi pristup trebalo da upotrebimo za upravljanje sukobima u našoj grupi?
3. Kako znate šta je Božja volja i usmerenje u vezi s nekim pitanjem kad treba da prihvatite zaključak koji se razlikuje od vašeg?

Lucijan Nana-Jobo, Hjuston, Teksas, SAD

ZAKLJUČAK

Pošto je bilo potrebno božansko rasuđivanje da bi se uspešno ostvarila nastojanja crkve, izabrani su bogobojažni ljudi koji će se, uz mnogo molitve i vođstvo Svetog Duha, uključiti u otvorenu diskusiju o jedinstvu. Bez Božjeg Duha, oni kojima je povereno vođstvo ne bi bili u stanju da shvate potrebu za hrišćanskim zajedništvom bez predrasuda i njegovu važnost za uspostavljanje hristolikog jedinstva u crkvi.

Jedino u stalnoj vezi sa Hristom moći ćemo svesno da se ophodimo prema drugima kao prema većim od sebe. Samoodricanje i stalno predanje Bogu predstavljaju protivotrov za zemaljski virus unutrašnjih sukoba i razmirica. Carstvo nebesko je naše, ne zbog onog što smo mi učinili, već zato što nas je On otkupio.

RAZMOTRITE:

- Molite se za izlivanje Svetog Duha u svom životu, da bi vaš pobožni karakter mogao da bude katalizator za takvo bogoslužjenje, zajedništvo i učenje koje će porušiti sve barijere.
- Čitajte Dela apostola sa svojom porodicom i prijateljima i zapišite specifične načine na koje vaša zajednica vere može da postane primer dobrog uticaja zajedništva u ljubavi i mudrog upravljanja sukobima kakvi su postojali u apostolskoj crkvi.
- Posetite neku etnički raznoliku crkvu i upoznajte se sa različitim načinima bogoslužjenja i društvenog angažovanja. Prepoznajte sličnosti hrišćanskih verovanja, običaja i iskustava.
- Posmatrajte neki dokumentarni film o mravima i naučite da tajna njihove snage leži u jedinstvu namere i delovanja.
- Uživajte u nekoj timskoj igri tokom večernjih aktivnosti u crkvi, i izvucite duhovne pouke iz aktivnosti koje ilustruju temu koju smo proučavali ove sedmice.
- Organizujte molitveni tim koji će se naročito moliti za rešenje problema u vašoj zajednici.
- Komponujte neku melodiju zajedno s prijateljima o jednoj od tema koje smo proučavali ove sedmice – „Jedinstvo u istini“.

POVEŽITE:

Dela 2,37-47; 1. Korinćanima 12,4-31; Kološanima 3,10-17.

Apostolska crkva – Hristovim tragom, 19. poglavlje; *Christian Experience and Teachings of Ellen G. White*, chap. 33; *Counsels for the Church*, chap. 50.

G. Douglas Lewis, *Resolving Church Conflicts*, chap. 1 & 2.

Lusil i Vadenserson Sent Martin, Loma Linda, Kalifornija, SAD

Pouka 8

Od 17. do 23. novembra 2018.

Jedinstvo u veri

*»Jer nema drugoga imena pod nebom danoga ljudima
kojijem bi se mi mogli spasti.«*

(Dela 4,12)

Fudbal je širom sveta popularan sport, koji privlači pažnju i mladih i starih čak i u najmračnijim četvrtima zabačenih sela. A fudbal je igra u kojoj se poštuju pravila. Za igrače u nacionalnim, regionalnim i svetskim ligama, ta igra dolazi sa nizom pravila kojih svaki igrač mora da se pridržava da bi uspešno učestvovao u tome.

Ako ste igrač a ne znate osnovna pravila igre, ne biste znali ni kako da uspešno igrate. Iz tog razloga, objavljene su mnoge knjige i časopisi o tajnama vrhunske igre, veštini postizanja golova i drugo. Iskreno, fudbal bi bio vrlo nefer kad ne bi bilo pravila. Zato svake godine, FIFA u saradnji sa rukovodstvom Međunarodne fudbalske asocijacije (IFAB), objavljuje „Zakone igre“.

Mi smo verom ujedinjeni u jedan narod sa zajedničkim ciljem.

Ti zakoni usmeravaju igrače u vezi s različitim pitanjima kao što su teren za igru, fudbalska lopta, broj igrača, neophodna oprema, i mnogo toga drugog. Trenutno postoji 17 zakona za uspešno odvijanje fudbalskih utakmica kojih svaki igrač na terenu mora da se pridržava. Zakoni fudbala definišu ono u šta njegovi ljubitelji veruju na isti način kao što nama, adventistima, naša Osnovna verovanja definišu ono u šta mi verujemo.

Na fudbalskom terenu, ti zakoni ujedinjuju igrače u posebnom smislu. Oni možda potiču iz različitih sredina, ali kad se nađu na terenu, svi poštuju ista pravila sa zajedničkim ciljem. Međutim, kad je u pitanju spasenje, Bog je taj koji obezbeđuje pravila igre. Biblija pruža detaljan izveštaj o tome šta Bog od nas očekuje. Što je najvažnije, Hristos je naš sudija i On vodi računa o tome da mi poštujemo pravila igre.

Kao adventisti, mi imamo zajednički cilj da poštujemo pravila spasenja prema obrascu koji nam je Hristos obezbedio u Bibliji. Možda pripadamo različitim rasama i potičemo iz različitih zemalja i regiona sveta, ali smo verom ujedinjeni u jedan narod sa zajedničkim ciljem – da ubira nagrade Božjeg večnog carstva poštovanjem biblijskih učenja. To je ostvarivo kad smo odani Hristu i sledimo pravila igre.

U fudbalu, sudija donosi konačnu odluku. Svaki igrač koji dovodi u pitanje odluku sudije „može biti dodatno kažnjen jednostavno zbog suprotstavljanja“.¹ U „igri“ spasenja, Hristos ima poslednju reč. Srećom, On je spreman da nas prihvati kao svoje bez obzira na naše poreklo. Ove sedmice proučavam stubove koji oblikuju naša verovanja i definišu naš pravac delovanja kao adventista širom sveta.

Polin Otieno, Kisumu, Kenija

¹ What are the Rules? The 17 Laws of Soccer Explained; (<http://www.syossetsoccer.org/home/683808.html>).

Tokom perioda od približno 2000 godina znanje o Bogu cirkulisalo je unutar jevrejskog naroda. Međutim, Božja prvobitna namera bila je da celo čovečanstvo dovede sebi, bez obzira na njihovu rasu ili poreklo. Bog je imao srca i za Jevreje i za neznabošce. Njegov plan, od početka vremena, bio je da pripoji neznabošce jevrejskoj crkvi. Međutim, postojale su snažne predrasude među ranim hrišćanima koji su mislili da evanđelje pripada samo jevrejskom narodu.

Bog je imao srca i za Jevreje i za neznabošce.

Proroci su, sa svoje strane, glasno objavljivali tu Božju nameru (videti Rimljanima 10,18-20; 9,25-27), i Hristos ju je potvrdio (videti Matej 8,11.12; 1. Jovanova 10,16). Naš cilj kao adventističkih hrišćana jeste da objavujemo tu poruku o spasenju i da naučimo „sve narode krsteći ih va ime oca i sina i svetoga Duha“ (Matej 28,19). Kad tu poruku imamo u vidu, dva zaključka se jasno nameću:

Hristos je začetnik spasenja: Bez obzira na stil bogoslužjenja, na naše učešće u crkvi, ili na to koliko smo tolerantni i vodimo računa o duhovnoj dobrobiti svoje porodice – ništa od toga nam ne garantuje spasenje. Mi možemo zadobiti spasenje samo na osnovu Hristovog imena i Njegovih zasluga. Bog je poslao Hrista kao konačnu žrtvu za naše grehe. Hristos nas je svojom smrću pomirio s Bogom. Mi smo prihvatljivi pred Bogom jedino kroz Hrista.

Kad je posetio Kornelijev dom (Dela 10,43), Petar je odneo evanđelje jednom paganinu, koji nije bio član jevrejskog domaćinstva. Tim korakom, Petar je ispunio nalog da se evanđelje odnese svakom narodu (Matej 28,19). On je ispunio misiju objavivši da je oproštenje greha i spasenje omogućeno svakome ko veruje u Hrista (Jovan 3,16).

Vera je sredstvo za dostizanje spasenja: Mi dolazimo Hristu kao grešnici da bismo mogli dobiti oproštenje greha. Spasenje zadobijamo besplatno, na osnovu Hristove krvi i pravednosti. Ne možemo kupiti spasenje – taj blagoslov primamo od Hrista. Prorok Isaija je to jezgrovitno izrazio: „...Žedni koji ste god, hodite na vodu, i koji nemate novaca, hodite, kupujte i jedite; hodite, kupujte bez novaca i bez plate vina i mlijeka“ (Isaija 55,1).

To ne znači da možemo slobodno da budemo neposlušni Bogu i Hristu. To jednostavno naglašava da nas Bog ne prihvata zbog naše poslušnosti, ili zbog nekih dobrih dela koja činimo. Niti Hristos pokazuje naklonost prema nama na osnovu naše poslušnosti. Zapravo, naše spasenje proističe iz Hristove smrti i oproštenja naših greha. Sredstvo za dostizanje spasenja je predanje sebe Hristu kao grešnika, a poslušnost je samo plod naše vernosti. Kroz Hrista, spasenje nam je zagantovano dokle god verujemo, bez obzira na naše poreklo.

ODGOVORITE:

1. U čemu je razlika između poslušnosti Hristu i verovanja u Njega?
2. Kako možemo porukom o spasenju dosegnuti one koji nisu članovi naše crkve?

Džordž Otieno, Homa-Bej, Kenija

STUBOVI NAŠEG JEDINSTVA*LOGOS (2. Mojsijeva 20,8-12; Dela 10,43; 1. Korinćanima 15,51-54;**1. Solunjanima 4,13-18; Jevrejima 8,6)****Spasenje u Isusu (Dela 10,43)***

Plan spasenja je postojao od samog početka vremena. Bog je imao plan da izbavi svoj narod od greha i duhovnog zaborava. To je moglo da se odigra jedino preko Hrista. Verom u Hrista, mi bivamo spaseni od večne smrti, koja je konačna posledica greha. Hristos je obezbedio savršenu žrtvu za iskupljenje naših greha.

U početku, Bog je stvorio savršeni svemir, skladan i pun ljubavi. Međutim, pobuna u Edemskom vrtu odvojila nas je od Boga. Ali Bog je, u svojoj beskrajnoj ljubavi i milosti, pronašao način da pomiri čovečanstvo sa sobom. Ništa nije moglo da plati kaznu za greh osim Hristove savršene žrtve.

Mi verujemo da plan spasenja proističe iz Božje savršene ljubavi prema nama. Imamo pouzdano obećanje o spasenju verom u Hrista. Kao adventistički hrišćani, mi prihvatamo verovanje da je „Hristos... prema Božjem planu, predstavljen u tipovima, slikama i zakonskim žrtvama, u obećanjima i proročanstvima Starog zaveta, kao onaj koji će zadobiti oprostjenje greha sopstvenom krvlju, bez koje nema oprostjenja.“¹

Hristov drugi dolazak (1. Solunjanima 4,13-18)

Drugi Hristov dolazak daje nadu ovom beznadežnom svetu. Bez toga, ne bi imalo smisla biti hrišćanin. Biblija nas u više navrata uverava da bi Hristos mogao da dođe u bilo kom trenutku. Prema tome, stepen naše pripremljenosti je veoma važan. Apostol Pavle, vođen Svetim Duhom, baca svetlost na taj predmet. Solunjani su znali da će se Hristos jednog dana vratiti. Međutim, brinuli su se zbog svojih milih i dragih koji su zaspali pre Spasiteljevog povratka.

Pavle je nastojao da na njihova pitanja odgovori usmeravajući pažnju na stanje vernika koji će umreti pre Hristovog povratka. On zaključuje da postoji razlika u načinu na koji verni i neverni tuguju (1. Solunjanima 4,13). Na osnovu vere u Hrista, mi imamo blaženu nadu da ćemo, prilikom Njegovog velikog povratka, moći da se radujemo zajedno s Njim i s našim milima i dragima koji su ranije otišli na počinak. Vaskrsenje je, dakle, pouzdano obećanje (1. Korinćanima 15,51-54).

Naša uloga je da, kad smrt udari, ohrabrujemo druge vernike porukom nade. Treba ih uveriti da se mi, kad naše srce prestane da kuca, povlačimo na privremeni počinak dok čekamo oglašavanje poslednje trube. Koliko god snažno da osećamo bol zbog smrti, nada u Hristov drugi dolazak rasteruje svaku sumnju iz našeg uma. „Evandjelje je otkrilo čoveku besmrtnost duše, vaskrsenje tela, i ponovno sjedinjenje na nebu srca koja su dugo bila razdvojena... Pripadnici Hristovog naroda su 'kao žalosni a uvek radosni' (2. Korinćanima 6,10, SSP). Oni okom vere mogu da vide jasnu svetlost u oblaku čak i najtežih ovozemaljskih iskušenja. Oni ne odbijaju da proliju suze, ali ne odbijaju ni da ih obrišu na Spasiteljev poziv.“²

Hristova služba u nebeskom svetilištu (Jevrejima 8,6)

Jevrejima poslanica pruža detaljan izveštaj o tome šta Hristos radi otkad se vazne na nebo. On nastavlja svoju posredničku službu u nebeskom svetilištu

(Jevrejima 7,20-28; 8,10). On je naš Prvosveštenik na nebu. U tradicionalnoj jevrejskoj kulturi, prvosveštenik je obavljao značajnu ulogu očišćenja grešnika. On je u Svetinji nad svetinjama u hramu obavljao obred koristeći životinjske žrtve.

Međutim, ovozemaljski prvosveštenici su u svom delovanju ograničeni sa nekoliko izazova. Prvo, oni su po prirodi ljudi i stoga skloni grehu. Osim toga, njihove aktivnosti imaju vrednost samo tokom njihovog života. Smrt i starost mogu da prekinu njihovo delovanje. Za razliku od njih, Hristos živi zauvek i zato ima večno sveštenstvo. Kao adventisti, mi verujemo u postojanje nebeskog svetilišta u kojem Hristos zamatra naš život da bi svakom verniku omogućio da ima koristi od Njegove žrtve pomirenja.

U zemaljskom svetilištu, Prvosveštenik je s krvlju životinja ulazio u Svetinju nad svetinjama kako bi prineo žrtvu pomirenja. U nebeskom svetilištu, Hristos je ušao u Svetinju nad svetinjama sa sopstvenom krvlju da bi stao u rascep između Boga i čoveka. Njegova posrednička služba potvrđuje zavet blagodat i ljubavi, kojem je Hristos glavni posrednik jer jedino Njegova žrtva može da zadovolji Božju pravdu.

Podsećanje na Subotu (2. Mojsijeva 20,8-11)

Četvrta Božja zapovest odnosi se na Subotu. Baš kao i prve tri, ona razjašnjava čovekovu dužnost prema njegovom Tvorcu. Međutim, za razliku od drugih zapovesti pre i posle nje, četvrta zapovest počinje rečima: „Sećaj se“...

Nije nam potrebno neko veliko znanje da bismo bili upoznati s tim da je Bog uspostavio Subotu na početku vremena (1. Mojsijeva 2,2). Bog želi da mi, kao Njegova deca, posvetimo subotni dan Njegovoj službi. On očekuje da taj dan svetkujemo bezuslovno. Međutim, jevrejske vođe Hristovog vremena koristile su subotu onako kako je njima odgovaralo (Marko 2,23.24).

Hristos je ispunio zapovest o Suboti time što je dopustio činjenje milosrđa na taj dan. „Onda im reče: ‘Subota je stvorena radi čoveka, a ne čovek radi subote. Tako je Sin čovečiji gospodar i od subote’ (Marko 2,27-28). To ne znači da treba da se prepuštamo lagodnosti, ugađanju sebi i zadovoljavanju taštine subotom. „Trgovina, isplata zarada, savnjivanje računa, pisanje poslovnih pisama, svetovne studije, beznačajne posete, putovanja i površni razgovori ne čine taj dan svetim Gospodu... Gospodnja Subota trebalo bi da bude dan odmora od svetovnih poslova i odmor kroz služenje Bogu“³

ODGOVORITE:

1. Znajući da Hristos može da se vrati u svakom trenutku, kako se na najbolji način možemo pripremiti, iako još uvek živimo na ovom svetu?
2. Kako možemo izbeći da se upuštamo u svetovne poslove subotom?
3. Kako Hristovo posredničko delo utvrđuje vašu veru kao mladog adventiste?

Bob Kolins, Najrobi, Kenija

¹ <https://www.studyight.org/commentary/acts/10-43.html>.

² <https://studyight.org/commentaries/sbc/1-thessalonians-4.html>.

³ <https://studyight.org/commentaries/sbc/1-thessalonians-4.html>.

Duh proroštva, preko Elen Vajt, nudi važne uvide u mapu čovekovog spasenja. U svojoj knjizi *Stvaranje - patrijarsi i proroci* ona piše: „Čovekov pad je ispunio žalošću celo Nebo. Svet koji je Bog stvorio bio je obeležen prokletstvom greha i nastanjen bićima osuđenim na bedu i smrt. Izgledalo je da nema pomoći onima koji su prešli Zakon. Anđeli su prestali da pevaju svoje pesme hvale. Svim nebeskim dvorovima zavlada je žalost zbog propasti koju je izazvao greh.

„Anđeli su prestali da pevaju svoje pesme hvale.“

Božji Sin, slavni nebeski Zapovednik, bio je dirnut sažaljenjem prema palom rodu. Njegovo srce ispunilo se beskrajnim saučešćem kada su vapaji izgubljenog sveta dopri do Njega. Božanska ljubav, međutim, već je imala pripremljen plan prema kojem je čovek mogao da se spase. Prekršeni Božji zakon zahtevao je život grešnika. U celom svemiru postojalo je samo jedno Biće koje je umesto čoveka moglo da zadovolji zahteve Zakona. Pošto je Božji zakon isto tako svet kao i sam Bog, samo je neko jednak Bogu mogao da okaje prestup Zakona.

Niko osim Hrista nije mogao da izbavi čoveka od osude Zakona i da ga ponovo dovede u sklad s Nebom. Zato je Hristos trebalo da preuzme krivicu i sramotu greha – greha koji je toliko mrzak svetom Bogu da je moralo da dođe do razdvajanja Oca od Njegovog Sina. Hristos je trebalo da se spusti do dubina poniženja da bi izbavio izgubljeni rod.

Pred svojim Ocem On se vatreno zauzeo za grešnika, dok su nebeske vojske očekivale ishod razgovora s neopisivom zainteresovanošću. Ovo nedokučivo pregovaranje dugo je trajalo – taj ‘savet mira’ (Zaharija 6,13) za grešne sinove ljudske. Plan spasenja bio je sačinjen mnogo pre stvaranja Zemlje; naime, Hristos je ‘Jagnje, koje je zaklano od postanja sveta’ (Otkrivenje 13,8); međutim, čak se i Vladar svemira morao boriti sam sa sobom da bi dozvolio da Njegov Sin umre za grešni rod. Ipak, ‘Bogu je tako omililo svet da je i Sina svojega jednorodnoga dao da nijedan koji ga veruje ne pogine nego da ima život večni’ (Jovan 3,16).

Bog je trebalo da se pokaže u Hristu i da ‘svet pomiri sa sobom’ (2. Korinćanima 5,19). Čovek je postao toliko unižen grehom da više nije mogao lično da uspostavi sklad sa Onim koji je po svojoj prirodi čist i dobar. Ali Hristos, pošto je otkupio čoveka od osude zakona, može da mu udahne božansku snagu koja će se sjediniti s njegovim ljudskim naporima. I tako će, pokajavši se pred Bogom, verujući u Hrista, grešni Adamovi potomci opet moći da postanu ‘sinovi Božji’ (1. Jovanova 3,2).¹

ODGOVORITE:

1. Koja je cena vašeg spasenja?
2. Koji savet možete dati prijatelju koji nije prihvatio Hrista kao svog ličnog Spasitelja?

Samson Ogutu, Najrobi, Kenija

¹ E. G. Vajt, *Stvaranje, patrijarsi i proroci*, str. 63,64 orig.

Pre izvesnog broja godina, jedna religiozna sekta u mojoj zemlji objavila je da će Hristos doći određenog datuma. Ta sekta je nagovarala svoje članove da ne prave nikave dugoročne planove. Nekoliko dana pre postavljenog datuma, odani članovi su potrošili sva svoja sredstva i imanjanje pripremajući se za povratak svog „Gospoda“. Sati su se pretvorili u minute, a uskoro su brojali i sekunde. Međutim, ništa se nije dogodilo. Dan je prošao, a ostalo je istorija.

Predmet Hristovog drugog dolaska otvoren je još od kad se On vazneo na nebo. Skoro dve hiljade godina je prošlo, a Hristos se još uvek nije vratio. Nadahnut tom temom, F. E. Belden napisao je himnu 'Ne znamo čas' ('We Know Not the Hour' – himna pod brojem 604 u adventističkoj pesmarici na engleskom jeziku), koja naglašava da mi već znamo za Hristov drugi dolazak. U svakom slučaju, na osnovu biblijskih izveštaja, hrišćani su uvereni da se Hristov drugi dolazak približava sa svakim danom koji prođe.

Međutim, usled dugog čekanja, mnogi su otpali duž puta. Osim toga, sotona je svestan Hristovog dolaska. Zato knez tame pokušava na sve načine da tu temu što je moguće više pomrači. Lažni proroci su se pojavljivali, neki sa sopstvenom verzijom Hristovog drugog dolaska. Kao hrišćani ovog vremena, mi smo pozvani da se usredsredimo na ono što Biblija govori o tom događaju. Taj dan bi mogao biti tako blizu kao da će se desiti upravo SADA, ali i kroz više godina. Sledeća biblijska učenja potvrđuju naše verovanje u Hristov povratak.

Jedan od svakih 30 stihova u Bibliji govori nešto o Hristovom povratku.

U Novom zavetu se nalazi više od tri hiljade referenci o Drugom Hristovom dolasku. Dvadeset tri knjige Novog zaveta pominju nešto o Hristovom drugom dolasku.

I sam Hristos je govorio o svom povratku.

Proroci kao što su Jov, Mojsije, Isaija, Danilo i Jeremija govorili su o Hristovom drugom dolasku.

Sa svim tim, i mnogim drugim potvrdama, možemo biti uvereni da je dan Hristovog drugog dolaska vredan čekanja. Kako onda da zadržimo pažnju na toj temi ne popuštajući pod pritiskom neprijatelja?

Naoružajte se činjenicama: Drugi dolazak će biti precizan i javan. Sve što ne zadovoljava te kriterijume predstavlja zamku neprijatelja.

Sotona je uplašen: Kad bude došao, Hristos će izreći konačnu presudu nad sudbinom sotone i ovog sveta. Očigledno, neprijatelja i njegove predstavnike očekuje potpuno uništenje, dok će se pravedni izabrani pridružiti Hristu u Njegovom carstvu.

Čuvajte se rugača: Mnogi sumnjaju u to da će se Hristos vratiti. Takvi vrebaju unaokolo da bi ometali verne. Biblija nas savetuje da se čuvamo takvih ljudi (2. Petrova 3,3-10; Matej 24,26).

ODGOVORITE:

1. Koliko ste vi, kao mladi adventisti, spremni?
2. Šta je pogrešno u crkvama koje određuju datum Njegovog povratka?

Dženet Makori, Rongo Taun, Kenija

Rođena sam i odrasla u jednom adventističkom domu. Pohađam crkvu subotom još otkad sam se kao mala pridružila izviđačima. Sada sam odrasla mlada osoba. Međutim, uprkos svim učenjima koja sam čula od propovednika, pastora i drugih crkvenih vođa, i dalje se pitam šta u stvari znači svetkovati Subotu.

Biblija objašnjava da je Bog dao svom narodu Subotu kao zavet, kao „znak između mene i njih da bi znali da sam ja Gospod koji ih posvećujem“ (Jezekilj 20,12). Osim što svetkujemo Subotu kao crkva, svaki vernik bi trebalo da zauzme lični stav da bi požnjeo koristi od te institucije.

Ako odlazim u crkvu svake subote samo zato što moji roditelji i ostali rođaci to čine, neću imati koristi od ličnih duhovnih blagoslova koje Subota donosi. Za izraelski narod, Subota je bila dan za odmor, i u fizičkom i u duhovnom smislu. Bio je to dan namenjen tome da ljudi prekinu svoju svakodnevnu radnu rutinu i da se fizički odmore. Osim toga, Subota je bila dan za razgovor s Bogom, kad su ljudi iznosili svoje duhovne terete Bogu u molitvi i hvalospjevima. To ih je, opet, uvodilo u duhovni odmor.

Institucija Subote nas ujedinjuje široj sveta.

Nesumnjivo, Subota danas donosi duhovne blagoslove. Prvo, to je simbol jedinstva za nas kao crkvu. Institucija Subote nas ujedinjuje širom sveta, bez obzira na naše geografske barijere. Ona predstavlja podsetnik da mi služimo jednom suverenom Bogu koji je stvorio svemir. Tekst 2. Mojsijeva 31,16.17 potvrđuje da je Subota trajni sporazum između Boga i Njegovog naroda.

Principi držanja Subote su jasni, kao što je naznačeno u tekstu Isaija 58,13-14:

Subotom ne treba da se bavim svojim poslovima: Akademske radove, sportove, redovan posao, preduzetništvo, i svako drugo angažovanje u cilju izdržavanja treba obustaviti da bi se ustupilo mesto onome što je Božji posao.

Subotom ne treba da se bavim onim što mi pričinjava lično zadovoljstvo: Pre pedeset godina, Bil Mekdael je pisao o tome: „Svojim željama, uživanjima, onim što posebno volite da radite – kao što je lov, ribolov, golf, plivanje, igranje karata, gledanje filmova, vožnja čamcem... nijednom aktivnošću kojom se bavite iz zadovoljstva, ili u slobodno vreme, ne bi trebalo da se bavite subotom.“¹ Umesto toga, treba da se bavim onim što Bogu pričinjava zadovoljstvo, kao što stoji u tekstu Otkrivenje 4,11.

Subotom ne treba da izgovaram neodgovarajuće reči: Svetkovanje Subote je sveobuhvatno, i podrazumeva mentalne, fizičke i duhovne aspekte našeg života. Mi treba da koristimo te sposobnosti da bismo slavili Boga subotom.

ODGOVORITE:

1. Šta možete da preduzmete što će vam pomoći da poboljšate svoje svetkovanje Subote?
2. Koja je vaša definicija okrepljujuće Subote?
3. Gde povlačite liniju između onog što bi trebalo da činite i onog što ne bi trebalo da činite subotom?

En Akot, Najrobi, Kenija

¹ Bill McDowell, *Keep God's Sabbath Holy*, pg 17 (<http://www.giveshare.org/HolyDay/sabholly.html>)

ZAKLJUČAK:

Rečnik Merriam-Webster definiše verovanje kao „stanje ili naviku uma kada se polaže poverenje u neku osobu ili stvar“. Kao adventisti, mi imamo duboko ukorenjena verovanja koja nas definišu kao crkvu. Ta verovanja odgovaraju ključnim biblijskim učenjima. Ona oblikuju naš život i omogućavaju nam da razumemo Bibliju. Ona usmeravaju naše delovanje kao adventista. Dok čekamo da se Hristos vrati da bi nas poveo kući, mi se držimo tih verovanja i Božje Reči kao svojih vodiča da bismo pokazali ljubav prema Bogu i drugim vernicima.

RAZMOTRITE:

- Napravite internet mem na temu Dela 4,12: „I nema spasenja ni u kom drugom, jer ljudima nije dato nijedno drugo ime pod nebom kojim treba da se spasemo“ (SSP). Podelite tu ideju preko društvenih mreža.
- Zapišite svoja lična razmišljanja o tome šta je zaista potrebno da bi se svetkovala Subota.
- Napravite predstavu na temu Hristovog drugog dolaska. Koju ulogu biste vi voleli da igrate i zašto?
- Napišite kratku pesmu na svom maternjem jeziku pod naslovom „Moja dnevna doza spasenja“. Cilj je da opišete svoju ljubav prema Hristu, Spasitelju. Recitujte tu pesmu uveče pre nego što pođete u krevet i ujutru kad se probudite.
- Nacrtajte strukturu nebeskog svetilišta. Upotrebite boje da označite Svetinju nad svetinjama i razmišljajte o tome šta Hristos tamo radi za vas lično.
- Nacrtajte tri različita prikaza iste osobe. Jedan neka predstavlja tu osobu tokom života pre smrti, drugi kao mrtvu, a treći na dan vaskrsenja. Koje su razlike i sličnosti između tih prikaza?
- Pevajte himnu „O suboto slavna u Gospodu mom“ (br. 73 u adventističkoj pesmarici na srpskom jeziku). Obratite pažnju na reči i razmišljajte o posebnom odmoru koji kao pojedinac uživate tokom subote.

POVEŽITE:

God's Everlasting Sign, by J. L. Shuler.

Always Prepared, by Humberto Rasi and Nancy J. Vymeister.

„Putovanje u natprirodno“, DVD Rožea Mornoa.

Semjuel Očieng, Univerzitet Rongo, Kenija

Pouka 9

Od 24. do 30. novembra 2018.

Najuverljiviji dokaz

»On to ne reče sam od sebe, nego, pošto je te godine bio prvosveštenik, prorokova da će Isus umreti za narod. I ne samo za narod nego i da bi sabrao rasejanu Božju decu.«
(Jovan 11,51.52, SSP)

„Pre 2000 godina Isus je okončao svaku debatu na temu čiji je život važniji. On je umro za sve.“ Taj internet mem se uvek iznova pojavljuje na svim društvenim medijima koje pratim. Čak i svojom smrću, Hristos pruža primer jedinstva.

Kao strastveni ljubitelj prirode, naišao sam u jednoj knjizi na sledeći odlomak: „Mladunče divokoze imalo je poteškoća da se uspravi na noge. Nanjušivši zgodnu priliku, hijena se prikradala. Međutim, istog trenutka nekoliko odraslih divokoza formiralo je širok front, štiteći mladunče koje se još uvek valjalo u prašini. Divokoza uz divokozu predstavljala je impresivan red oštarih rogova – i hijena se povukla. Ali, ubrzo potom, jedna lavica je pokušala da se približi novorođenčetu. U normalnim okolnostima, približavanje velike mačke nagnalo bi krdo u divlji galop. Međutim, ovog puta su, umesto toga, zbili redove, još jednom formirajući preteći štit. Taj hrabri otpor zbunio je lavicu i ona nije napala rogati front već se odšunjala na bezbednije tlo. Do tog trenutka mladunče je već stalo na noge i bilo je u stanju da trči sa krdom.“¹

Čak i svojom smrću, Hristos pruža primer jedinstva.

Zamislite takav scenario u našoj crkvi! Neki novi obraćenik, član koji ima problema, neko ko se bori sa zavisnošću. Kako crkva može da stane složno i čvrsto u odbranu takvog pojedinca protiv hijena i lavova ovog sveta?

U knjizi Dela apostola, Luka na lep način opisuje slogu i neslogu koje je doživela rana crkva. Jedno od mojih omiljenih poglavlja je Dela 15. To poglavlje se bavi sukobom u vezi sa obrezanjem i propovedanjem evanđelja paganima. Evo nekoliko pojedinosti koje se, po mom mišljenju, posebno ističu.

1. Okupili su se da bi zajedno razmotrili te goruće teme. Razgovor je prvi korak u razrešavanju sukoba. Premda može biti dosta sporenja, ljutnje i povređenih osećanja, ipak, na kraju dolazi do razrešenja.

2. Prevazišli su sporna pitanja pod vođstvom Svetog Duha. Dopada mi se Petrova izjava u tekstu Dela 15,7-11, gde on kaže da je Bog dao i Jevrejima i paganima mogućnost izbora, i da bez razlike daje Svetog Duha i jednima i drugima ako su spremni da ponizno prihvate svoje dužnosti i odgovornosti.

3. Govorili su o Božjim znacima i čudima iz prošlosti. Objavljivali su poruke i obećanja, tako da se evanđelje širilo nadaleko i naširoko sa obnovljenom snagom. Iznova i iznova pokazivalo se da nas Sveto pismo osnažuje bez obzira na okolnosti. Snaga jedinstva otkrivala se od stvaranja sve do Hristove smrti na Golgoti zahvaljujući istrajnosti učenika u širenju evanđelja. U pouci za ovu sedmicu istraživaćemo kako crkva danas može da stoji kao vidljivi svedok Hristovog spasonosnog delovanja i Njegove sile. Razmišljajmo o tome kako da budemo složni i jednomisleni dok nastavljamo sa svojim proučavanjem.

Sruti Lam, San Dijego, Kalifornija

1 Seff, Phil and Nancy, *Petrified Lightning*.

BOŽJI POZIV NA JEDINSTVO

LOGOS (Luka 22,24; Jovan 17,20-23; Dela 2,46; Rimljanima 14,1-6; Filibljanima 2,1-3; Efescima 1,7-10; 2. Korinćanima 5,17-21)

Jedinstvo na osnovu Božjeg primera (Jovan 17,20-23)

Da li znate da se Isus molio za našu crkvu? Njegova najvatrenija molitva za nas ticala se našeg jedinstva: „Da budu jedno kao što smo mi jedno – ja u njima, a ti u meni – da budu savršeno ujedinjeni...” (Jovan 17,22-23, SSP).

Bog Otac, Bog Sin, Bog Sveti Duh – svi su u savršenom jedinstvu, premda su veoma različiti kad je reč o njihovim ulogama i ličnostima. Hrišćani su pozvani da odražavaju Božji karakter svetlu, a to znači da slede Njegov primer jedinstva. Mi smo, na neki način, ogledalo koje reflektuje Božju svetlost u ovaj mračni svet.

Baš kao što savršeno Trojno Božanstvo ima savršeno jedinstvo i poštovanje prema posebnosti svake Osobe, tako i mi moramo pronaći sklad i poštovanje među sobom.

Jedinstvo na osnovu Hristove žrtve (Dela 2,46; Efescima 1,7-10; 2. Korinćanima 5,17-21)

Razlog što je Isus morao da umre je taj da bi nas ponovo pomirio sa Bogom. Kao grešnici, bili smo odvojeni i odsečeni od savršenog zajedništva s našim Ocem. Isusova smrt trebalo je da nas vrati natrag u okviru Božje konačne spasilačke misije za ovaj svet.

Možda je znao da će to biti naš najveći izazov.

Kao što je Isus imao misiju da nas vrati natrag Bogu, i mi imamo istu misiju – da druge dovedemo u taj isti odnos. Novozavetna crkva u knjizi Dela apostola istrajala je zajedno i „jednodušno“ (Dela 2,46) u jednoj evanđeoskoj misiji. Isti poziv važi i za našu crkvu danas.

Konačno, Bog želi da „sve na nebesima i na zemlji sastavi pod jednom glavom – Hristom“ (Efescima 1,7-10). Kao što nas je Bog pomirio sa sobom, i kao što smo se mi pomirili s Bogom, potrebno je da se i uzajamno pomirimo u ljubavi.

Jedinstvo u raznolikosti (Rimljanima 14,1-6; Filibljanima 2,1-3)

Jedinstvo ne znači da moramo da se složimo u svemu. Naravno, očiglednim doktrinarnim zabudama moramo se pozabaviti s ljubavlju, ali ne bi trebalo da se raspravljamo oko trivijalnih pitanja. Drugim rečima, ne bi trebalo da pravimo od komarca magarca (planine od krtičnjaka). Biblija nam kaže: „Prihvatajte slaboga u veri, ali ne zato da biste se prepirali o mišljenjima“ (Rimljanima 14,1, SSP).

Pre nego što nekog ispravite, preispitajte svoje motive i odmerite težinu problema. Da li se upuštate u tu debatu da biste uzdigli sebe, ili da biste bili u pravu na štetu brata ili sestre? Da li će ta rasprava ojačati ili oslabiti vaš odnos sa Bogom?

Moramo preispitati svoje motive pre nego što se upustimo u neku raspravu, zato što uvek postoji cena. Ponekad se to isplati, kao onda kad braći ili sestrama koji se bore s grehom s ljubavlju pomognemo da se podignu. U drugim slučajevima, to ne donosi ništa osim prepirki bez ikakvog pozitivnog ishoda.

Pavle poručuje: „Upotpunite moju radost: budite složni, negujte istu ljubav, budite jednodušni, mislima usmereni na jedno. Ništa ne činite iz častoljublja ili sujete, nego u poniznosti jedan drugoga smatrajte većim od sebe“ (Filibljanima 2,1-3, SSP). To ne znači da razmišljamo na isti način, već da imamo istu ljubav i isti cilj – da uzdignemo Isusa i dovedemo druge u jedinstvo s Njim.

Jedinstvo je naše svedočanstvo (Jovan 17,20-23; Luka 22,24; Jovan 17,20-23)

Dok se molio za buduće vernike priželjkujući njihovo jedinstvo, Isus je imao na umu Veliki nalog. Ako pogledate po svetu danas, ne vidite ništa osim sukoba i narušenih odnosa. Sotona čini sve što je u njegovoj moći da bi uneo razdor. Stopa razvoda je visoka, a kad se porodica razori, dolazi do sukoba između roditelja i dece. U širim razmerama, ratova i glasova o ratovima ima mnogo, što doprinosi neprijateljevom cilju da izazove potpunu razjedinjenost.

Nažalost, to se uvlači i u crkvu, tako da se zajednice raspadaju zbog unutrašnjih borbi. To se dogodilo čak i među Isusovim učenicima kad su se svađali oko toga ko će biti najveći (Luka 22,24). Ako sotona uspe da nas navede da se borimo između sebe, izgubićemo iz vida Božju ljubav prema svetu. Na kraju krajeva, kako možemo dovesti nove vernike u crkvu dok ratujemo jedni protiv drugih?

Isus se molio: „Dao sam im slavu koju si ti dao meni, da budu jedno kao što smo mi jedno – ja u njima, a ti u meni – da budu savršeno ujedinjeni, da svet spozna da si me ti poslao i da si i njih voleo kao što si voleo mene“ (Jovan 17,22.23, SSP).

Šta mislite, zašto se Isus molio za jedinstvo? Možda je znao da će to biti naš najveći izazov. Jedino uz potpunu zavisnost od Isusa, uz razumevanje istinske poniznosti, i stavljanje Spasitelja na mesto našeg „ja“ možemo ostvariti to visoko zvanje. A kad to budemo postigli, svet će zapaziti naše svedočanstvo, i znaće da je Isus jedini put do Božje ljubavi.

Dragi vernici, ako hoćemo da dosegnemo sve evanđeljem o Isusu Hristu, moramo naučiti da volimo jedni druge u potpunom jedinstvu, sa jednim, istovetnim ciljem – da druge dovedemo u Božju porodicu.

ODGOVORITE:

1. Koji problemi danas izazivaju podele među vernicima? Koji sukobi se javljaju, i kako možemo sačuvati Hristov duh u svojim međusobnim odnosima?
2. Ako je Isus bio spreman da umre da bi doneo jedinstvo između Boga i čoveka, zar ne bi trebalo da to postavimo kao najviši prioritet u crkvi? Da li to radimo?
3. Kako možemo ostvariti veće jedinstvo među sobom da bismo izgubljeni svet dosegli Hristovim evanđeljem?

Kaže se da je lanac jak onoliko koliko je jaka njegova najslabija karika, a očigledno je da sotona to i te kako dobro zna. „Sotona radi na tome da poništi uticaj Hristove molitve. On ulaže stalan trud u to da izazove ogorčenost i neslogu, jer zna da tamo gde ima jedinstva ima i snage – a to jedinstvo ni sve snage pakla ne mogu da slome.“¹

„Gospod nas je pozvao na jedinstvo u svezi sa hrišćanskim zajedništvom i ljubavlju. ‘Novu vam zapovijest dajem’, kazao je Hristos, ‘da ljubite jedan drugoga, kao što ja vas ljubih, da se i vi ljubite među sobom. Po tom će svi poznati da ste moji učenici ako uzimate ljubav među sobom’ (Jovan 13,34). ‘Ako ostanete u meni i riječi moje u vama ostanu, šta god hoćete ištite, i biće vam. Tijem će se otac moj proslaviti, da rod mnogi rodite; i bićete moji učenici. Kao što otac ima ljubav k meni, i ja imam ljubav k vama; budite u ljubavi mojoj. Ako zapovijesti moje uzdržite, ostaćete u ljubavi mojoj, kao što ja održah zapovijesti oca svojega i ostajem u ljubavi njegovoj. Ovo vam kazah, da radost moja u vama ostane i radost vaša se ispuni. Ovo je zapovijest moja da imate ljubav među sobom, kao što ja imadoh ljubav k vama. Od ove ljubavi niko veće nema, da ko dušu svoju položi za prijatelje svoje’ (Jovan 15,7-13).“²

»Gospod želi da se radnici u Njegovom delu uzajamno savetuju, a ne da postupaju nezavisno.«

„Gospod želi da se radnici u Njegovom delu uzajamno savetuju, a ne da postupaju nezavisno. Oni koji su postavljeni za propovednike i vođe naroda treba mnogo da se mole na svojim sastancima. To će im pružiti veliku pomoć i hrabrost, povezati srce sa srcem i dušu s dušom, vodeći svakog čoveka u jedinstvo, mir i snagu u svim njegovim nastojanjima.“³

„Premda je istina da Gospod vodi pojedince, takođe je istina da On predvodi jedan narod, a ne nekolicinu izdvojenih pojedinaca tu i tamo, od kojih jedni veruju jedno, a drugi drugo.“⁴ Ujedinjeni stojimo, razjedinjeni padamo.

ODGOVORITE:

1. Koji su neki od problema oko kojih se crkva deli? Kako možemo stvoriti ili poboljšati osećaj jedinstva u crkvi?

2. U 1. Korinćanima 12 Hristovo telo se poredi s ljudskim telom. Na koji način ta ilustracija daje primer kako bi crkva trebalo da funkcioniše u jedinstvu?

Teri-En Grejem, Kvebek, Kanada

¹ *The Review and Herald*, April 27, 1897, par. 2.

² *Ibid*, par. 12.

³ *Testimonies to the Church Regarding Individual Responsibility and Christian Unity*, 15.1.

⁴ *Ibid*, 18.2.

PACOVI U PODRUMU

DOKAZ (Kološanima 3,1-17)

Ut

Crkva bi trebalo da bude ujedinjena u bogoslužjenju, u svojoj službi i svrsi, ali jedinstvo počinje od pojedinaca. Prvo moramo oživeti u Hristu (Kološanima 3,1-4). Umesto da se samo trudimo da živimo kao „dobri hrišćani“, potrebna nam je autentična promena srca. K. S. Luis daje sledeću ilustraciju: „Kad uveče kleknem na molitvu i pokušam da sumiram svoje grehe od tog dana, obično se ispostavi... da sam se durio, ili nekom nešto odbrusio, ili sam se podrugivao, ili nekog izgrdio, ili se na nekog žestoko obrusio. Opravdanje koje se tada momentalno javi u mom umu obično se odnosi na to da je provokacija bila tako iznenadna i neočekivana... (Ali) nesumnjivo je da upravo ono što čovek čini kad je zatečen predstavlja najbolji dokaz kakav je on u stvari. Ako ima pacova u podrumu, najverovatnije je da ćete ih videti ako iznenada banete unutra. Međutim, taj iznenadni ulazak ne stvara pacove, on ih samo sprečava da se sakriju... Već nakon prvih nekoliko koraka u hrišćanskom životu, uviđamo da sve bitno što treba da se uradi u našoj duši može da uradi jedino Bog.“¹ Svakodnevno predanje Hristu je preduslov za jedinstvo unutar zajednice koje, pak, predočava Božje spasenje svetu. Pacovi u podrumu naše duše moraju da odu.

»Sve bitno što treba da se uradi u našoj duši može da uradi jedino Bog.«

Spoljašnja promena prati unutrašnju promenu, pa nije čudo što je Pavle pisao: „Neka Hristov mir... vlada u vašim srcima“ (Kološanima 3,15). Jevrejsko shvatanje „srca“ bilo je slično našem današnjem shvatanju „uma“ – to se odnosi na deo našeg bića koji kontroliše volju i odluke. Kako Hristos menja naša srca, tako mi počinjemo sve više da se usaglašavamo s Božjim karakterom. Tada postajemo ona vrsta ljudi, pa samim tim i ona vrsta crkve kakvu je Pavle opisivao: nežna, ljubazna, strpljiva i spremna da oprost. Pavle piše: „Sve i u svima (je) Hristos“ (Kološanima 3,11.14, SSP). A onda, naš odgovor kao crkvenog tela je služba Bogu prožeta zahvalnošću. U 15. stihu, reči koje se često prevode „sa zahvalnošću“, ili „budite zahvalni“, potiču od grčkog izraza *en chariti* i „odražavaju jedini pravi odgovor zajednice na Božju blagodät (*charis*).“² Božja blagodät nas ujedinjuje. A onda, kao jedno, mi postajemo Hristov odraz i pokazujemo svetu Njegovu spasonosnu milost.

ODGOVORITE:

1. Na koji način konkretni gresi navedeni u Kološanima 3,5-9 odudaraju od principa hrišćanskih odnosa iznetih u Kološanima 3,12.13?
2. Da li je moguće imati složnu zajednicu bez individualne promene? Da li je dovoljno iskoreniti nehrisćanko ponašanje?
3. Kako saznanje da se „srce“ odnosi na volju pojedinca ili zajednice (a ne samo na osećanja), menja vaše razumevanje teksta Kološanima 3,15?

Amanda Ernst, Hikori, Severna Karolina, SAD

¹ C. S. Luis, *Mere Christianity*.

² „The Community’s Conversion to Virtue“, *Colossians 3 Commentary* – The Community’s Conversion to Virtue – BibleGateway.com, InterVarsity Press, www.biblegateway.com/resources/commentaries/IVP-NT/Col/Communitys-Conversion-Virtue.

Jevrejima poslanica uči nas šta znači živeti u autentičnoj evanđeoskoj zajednici i zašto je važno da se okružimo ljudima koji nas ohrabruju i uzdižu. Ideju o jedinstvu i odgovornosti nije lako shvatiti u našem individualistički orijentisanom društvu. Po pravilu, skloni smo da se usredsredimo više na sebe i svoju lič-

Bog je u zajednici unutar sebe samog.

nu priču, i zbog toga propuštamo da iskusimo bogatstvo duboko ukorenjenih odnosa. Međutim, hrišćanski život bi trebalo da bude aktivan a ne pasivan.

U tekstu Propovednik 4,10 stoji: „Teško jednomu! Ako padne, nema drugoga da ga podigne“. Isus je bio naša najbolja paradigma evanđeoskog zajedništva, a to vidimo na osnovu Njegovog odnosa sa apostolima. Ljudi koji su svakodnevno hodali sa Isusom, delili su obroke, molili se zajedno, slavili Boga zajedno i oslanjali se jedni na druge. Isus je pozivao svoju braću da žive u skladu s Božjom istinom.

Još jedna moćna ilustracija jedinstva je Trojstvo. Razmislite o tome – Otac, Sin i Sveti Duh su zasebne ličnosti, a ipak u potpunosti JEDNO. Bog je u zajednici unutar sebe samog. Nije li to čudesno?!

Vidimo da se kroz ceo Novi zavet provlači tema da treba da volimo jedni druge. To nas navodi na još jedan značajan zaključak, a to je da ne bi trebalo da pokušavamo sami da živimo hrišćanskim životom. Rečeno nam je da treba redovno da se okupljamo, da bismo se zajedno molili, ohrabivali jedni druge i zajedno živeli. Nedolaženje na sastake s drugima brzo postaje navika – i to loša navika – a navike se teško menjaju. Moramo izbegavati da se odvajamo misleći da nam nije potrebno da se sastajemo s drugim hrišćanima.

Potrebno nam je ohrabrenje od drugih vernika ako hoćemo da napredujemo i da ne skrenemo s prave staze. Uzajamno ohrabivanje je jedan od razloga iz kojih je važno živeti u zajednici s drugim vernicima. Ne možemo ohrabrivati jedni druge ako se ne sastajemo redovno. Kad se uzajamno ohrabrujemo i zauzimamo jedni za druge, mi takođe učimo da funkcionišemo kao Hristovo telo šta god da se dogodi – dok se približava „taj Dan“ – Hristov povratak.

Biti ranjiv i otvoren prema drugim vernicima može biti nezgodno i neprijatno, ali kakav je to dar imati nekog ko slavi onda kad i vi slavite, koji plače kad i vi plaćete. Zajedništvo je naš konopac za spasavanje, i mi ga jednostavno ne smemo ispustiti zbog straha i nelagodnosti. Ohrabrujmo jedni druge, upućujmo jedni druge na Hristovu ljubav.

ODGOVORITE:

1. Kako za nas, kao Isusove sledbenike, izgleda život u zajedništvu?
2. Koje korake možete preduzeti već danas da biste zaista počeli da živite u zajedništvu s ljudima koje je Bog doveo u vaš život?

Britani Vinkfild, Denver, Kolorado, SAD

S prizvukom očajanja u glasu, Uzoma je jadikovao: „O, moj stomak, umirem od gladi! Jedva čekam večeru za Dan zahvalnosti. Gospode, pomagaj! Takozvana 'Trka ćurećim kasom' ove godine bila je fantastična, ali hrana, porodica i prijatelji – to će biti još bolje.“ Uzoma je, kao i mnogi drugi mladi, aktivan student koji je pošao kući za raspust povodom Dana zahvalnosti kako bi proveo praznik s prijateljima i porodicom.

Iako se mnogi unapred raduju obilju ukusne hrane koju će moći da probaju, i već se spremaju za svoju ovogodišnju bitku protiv prazničnog prejedanja, ipak većina njih, kad ih pitaju, uglas kažu da je ono zbog čega najviše vole praznike upravo zajedništvo koje tom prilikom doživljavaju. Premda je mogao da se vidi sa svojom porodicom preko Fejsbuka ili Gugla, i da ostane na fakultetu da bi se pripremao za ispite, Uzoma je ipak odlučio da pođe kući radi druženja i zajedništva.

Biblija je prepuna pouka o zajedništvu i jedinstvu, ali to je ipak nešto što hrišćani sporo uče i brzo zaboravljaju. Lepota i snaga jedinstva su u tome što se ono postiže – u teološkom smislu, uz pomoć evanđelja, a u praktičnom – dopuštanjem evanđelju da nas upotrebi kako bismo iskoristili iz svoje zone udobnosti.

Dakle, kako da hrišćanin doživi zajedništvo i jedinstvo u ovom svetu koji je naizgled već povezan preko društvenih medija?

Zajedništvo se obično doživljava u crkvi, školi i, uopšte, prilikom događaja kojima prisustvujemo. Premda nam je potrebno da bismo postigli jedinstvo, zajedništvo ne dovodi uvek do jedinstva. Za hrišćane koji nastoje da budu deo Hristovog tela, i žude za jedinstvom kao Božja deca, evo par predloga:

Lagodno i nelagodno – Ako je evanđelje zaista namenjeno svima, Bog će vas upotrebiti da dovedete svet u crkvu. Ali, šta to zapravo znači? Iako nam je ponekad nelagodno zbog načina na koji svet živi, ipak postoji način da se osećamo lagodno u blizini svetovnih ljudi (videti 1. Jovanova 2,15-17).

Interakcija sa društvom – Kad ostvarite kontakt s ljudima koji ne izgledaju i ne govore kao vi, upoznajte ih sa svojim hrišćanskim prijateljima. Ključ hrišćanskog zajedništva koje vodi ka jedinstvu je sticanje poverenja time što ćemo biti odani prijatelji. A onda, treba produbiti to zajedništvo tako što ćemo nove poznanike predstaviti svojim hrišćanskim prijateljima koji imaju slična interesovanja. Uz ta dva jednostavna metoda, prerastanje zajedništva u hrišćansko jedinstvo postaće realnost.

ODGOVORITE:

1. Zašto je jedinstvo tako važno Bogu i neophodno za spasenje ljudskog roda?
2. Na koji način vas je Bog povezo s nekim potpuno različitim od vas, što je urodilo prisnim odnosom?

Kelečuku „KC“ Anjalebeči, Mauntin Vju, Kalifornija, SAD

ZAKLJUČAK:

Jedinstvo unutar hrišćanske crkve dokazuje Božju silu. Ljubav neguje i podupire rast hrišćanskog jedinstva. Isus je podsetio učenike da će ljudi znati da su Njegovi sledbenici ako budu voleli jedni druge (Jovan 13,35). Sveti Duh začine i održava ljubav koju hrišćani moraju imati da bi otkrili Hristov dar spasenja i nadu u večni život s Njim. Drugi će se pridruživati našem pokretu, ne zato što im se dopada naša doktrina, već zato što čeznu za slatkim mirom, živom nadom i, više od svega, Isusovom moćnom ljubavlju koja se ispoljava preko našeg jedinstva.

RAZMOTRITE:

- Napravite neki umetnički rad mešajući različite medije da biste ilustrovali pojam ljubavi i jedinstva, i način na koji oni deluju zajedno.
- Napravite predstavu ili skeč koji ilustruju važnost jedinstva u crkvi.
- Molite se ponizno za jedinstvo u svojoj crkvi i tražite od Boga da vam pomogne da vaši stavovi i doprinosi budu katalizator jedinstva, a ne kamen za spoticanje.
- Posmatrajte prirodna staništa da biste razumeli jedinstvo koje se može zapaziti među Božjim stvorenjima.
- Razgovarajte o preprekama za jedinstvo i o tome kako možete otkloniti svaku od njih.
- Planirajte aktivnosti za izgrađivanje jedinstva u vašoj crkvi – male kućne grupe za proučavanje Biblije, humanitarni i evanđeoski projekti, društvena okupljanja, proslave uz piće i igre, i grupne ekskurzije.

POVEŽITE:

1. Korinćanima 1,10; Efescima 4,11-13; Kološanima 3,13.14; Psalm 133,1.
 Ellen G. White, *Selected Messages Book 3*, pg. 15; *Evangelism*, pg. 99-102;
 Carl P. Cosaert, *Galatima: A Fiery Response to a Struggling Church*, ch.13;
 Ganoune Diop, *Adventist Review*, „What Does God Say About Unity“,
<http://www.adventistreview.org/church-news/story3332-what-does-god-say-about-unity>

Debi Batin Soser, Friendsvud, Teksas, SAD

Pouka 10

Od 1. do 7. decembra 2018.

Jedinstvo i narušeni odnosi

*»Jer, ako smo, dok smo bili Božiji neprijatelji, bili pomireni
s njim smrću njegovog Sina, utoliko pre ćemo se, pomireni,
spasti njegovim životom!«*

(Rimljanima 5,10, SSP)

Dok smo sedele oko malog stola, razgovarajući o Bibliji, razmenjujući zahteve za molitvu i pričajući o svom životu, sve o čemu sam mogla da razmišljam bilo je: „Ja se ovde ne uklapam.“ Sve druge žene u mojoj grupi za proučavanje bile su već dugo udate i većina ih je imala decu. Ja sam se tek nedavno bila udala za čoveka koji je imao sina iz prethodnog braka, i nisam imala sopstvene dece.

Sve ostale žene bile su u istom životnom poglavlju, dok sam ja bila u mlađoj, ranijoj fazi.

»Ja se ovde ne uklapam.«

Te noći, odlučila sam da se kukavički povučem. Stavila sam kratak imejl, objasnivši da osećam da se „ne uklapam“ sa ostalima i da ću se povući iz grupe za proučavanje. Nisam imala želju da ga pošaljem. Znala sam da bi trebalo da budem hrabra i razgovaram o svojim osećanjima sa čitavom grupom, pružajući priliku drugima da nešto promene, a sebi da nastavim da rastem zajedno s njima. Ipak, moj miš je kliknuo na dugme za slanje i imejl je otišao.

Sledećeg dana, primila sam pomalo odbrambeni poziv od jedne od žena iz grupe. Želela je da nađe rešenje da ostanem deo grupe, da smisli kako da se osetim uključenom. Želela je da se bori za naše prijateljstvo. Međutim, ja sam već bila donela odluku. Taj telefonski razgovor, zajedno s imejlom koji sam poslala, skoro je uništio moj odnos s tom grupom.

Volela bih da kažem da smo ubrzo nakon toga sve napravile neke izmene i da sam se radosno vratila u grupu, ali nije bilo tako.

Bilo je potrebno šest godina da bi se ti odnosi izgladili. Šest godina neprijatne atmosfere i nategnutih osmeha u crkvi. Šest godina prisilnog ćaskanja na društvenim okupljanjima. Šest godina napetosti i tuge koji bi mi obuzeli srce svaki put kad bih pomislila na tu grupu.

A onda, iznenada, bila sam pozvana da im se ponovo pridružim. Neke od ranijih članica su otišle, ali jezgro grupe je ostalo isto. S mnogo strepnje, pošla sam na prvi sastanak s njima. I bila sam primljena natrag raširenih ruku.

Tokom šest godina, gajila sam neprijatna osećanja prema tim ženama – koje zapravo nisu učinile ništa drugo osim što su bile drugačije od mene – zamišljajući da i one osećaju isto prema meni. Međutim, kad sam se vratila u grupu, shvatila sam da uopšte nije bilo tako. Način na koji su me ponovo prihvatile bio je zaista izraz Hristove ljubavi i iskupljenja.

Obnova nije važna samo u međuljudskim odnosima, već predstavlja ključ za očuvanje jedinstva u Hristu. Naša pouka za ovu sedmicu usredsrediće se na tu važnu temu.

Alison Sosedo, Dejton, Ohajo, SAD

Nije potrebna neka velika nauka da bi se shvatilo da je, kad su dvoje u svađi, potreban osećaj uzajamnog razumevanja i obostrana spremnost na promenu da bi pomirenje uopšte bilo moguće. U ljudskoj istoriji ima vrlo malo dokaza o bilo kakvom sukobu koji je u potpunosti bio krivica jedne strane, dok je druga bila sasvim nedužna. Uvek postoji ta poslovična „druga strana priče“, a da bi došlo do pomirenja, potrebno je ispitati obe strane. Oproštenje može biti nešto najteže što Bog stavlja pred nas, jer je protivno ljudskoj prirodi da ponudi milost umesto kazne kad joj se neosporno i svesno nanese zlo. Međutim, „pomirenje“ nije samo predlog – ono se pred Hristove sledbenike iznosi kao apsolutno rešenje.

Reč „pomiriti“ potiče od jedne grčke složenice koja znači „obostrano zadužiti“, što jasno ukazuje na ono što Bog očekuje kad je reč o našim ličnim sukobima. Pavle nam u ovim stihovima (uvodni tekst) kaže da su Isusovi sledbenici Njegovi izaslanici – ambasadori, kojima je poverena „služba“ i „reč“ (tj. poruka) pomirenja. Reč „služba“ na grčkom ukazuje na fizičke poslove sluge, dok „reč“ ili „poruka“ ukazuje na verbalnu komunikaciju. Dakle, dok služimo Isusu kao ambasadori Njegovog carstva, neophodno je da budemo spremni da na sukobe gledamo očima onih kojima služimo, i kad do njih dođe, da i dalje govorimo reči i činimo dela najuzvišenijeg Cara koga predstavljamo. Premda Božja reč nikad ne sme da se kompromituje, ima situacija u kojima je obostrana promena ne samo poželjna, već i neophodna da bi jedinstvo moglo da postoji.

Uzimajući u obzir takvo tumačenje reči „pomiriti“, kako objašnjavamo Pavlove reči da je Bog „u Hristu pomirio svet sa sobom“ (2. Korinćanima 5,19)? Jasno vidimo da čitavo čovečanstvo treba da se promeni da bi se ujedinilo sa Bogom, ali možemo li očekivati „uzajamnu promenu“ od Cara čitavog svemira koji odlučno kaže: „Ja Gospod ne mijenjam se“ (Malahija 3,6)? To nije „pomirenje“ jednakih, niti sukob između braće i sestara. Pomirenje o kojem se tu govori podrazumeva obnovu odnosa između Najmoćnijeg i najslabijeg. Može li Bog biti deo takve obostrane promene?

Odgovor postaje očigledan u daljem tekstu gde Pavle naglašava kakvu promenu je Bog odlučio da izvrši da bi omogućio to pomirenje: „Njega, koji nije učinio greh, Bog je radi nas učinio grehom, da u njemu budemo Božija pravednost“ (2. Korinćanima 5,21).

Isus se već podvrgao najvećoj od svih promena... i čeka da Mu čovek uzvra ti istom merom.

ODGOVORITE:

1. Koji problemi u vašem životu ili u vašoj crkvi zahtevaju „obostranu promenu“ da bi došlo do jedinstva?
2. Čemu nas Isusova promena uči kad je reč o pomirenju u našem životu?

POMIRENJE, OPROŠTENJE I JEDINSTVO

LOGOS (1. Mojsijeva 3; Matej 5,23.24; 18,15-17; 18,21-35; Dela 13,13; 15,36-39; Rimljanima 5,8-11; 1. Korinćanima 3,5-11; 12,1-11; 2. Korinćanima 5,18-20; 10,12-15; Efescima 4,11-16; Kološanima 4,10.11; 2. Timotiju 4,11; 2. Petrova 3,9)

Narušeno prijateljstvo (1. Mojsijeva 3)

Jedna od posledica greha Adama i Eve bili su narušeni odnosi i prebacivanje krivice na drugog. Eva je optužila zmiju zbog sopstvene neposlušnosti. Adam je optužio Evu, a u krajnjoj liniji i Boga, rekavši: „Žena koju si udružio sa mnom, ona mi dade s drveta, te jedoh“ (1. Mojsijeva 3,12). Bog je bio jedini koji nije bacao krivicu ni na koga – već je preuzeo krivicu u simbolu žrtve koja je bila senka konačnog žrtvovanja Njegovog sina, Isusa (1. Mojsijeva 3,21). Od tog trenutka, muškarci i žene traže nekog na koga će prebaciti krivicu zbog svojih nedostataka, a naši uzajamni odnosi zbog toga trpe.

Kako da preuzmemo odgovornost za sopstvene postupke, popravimo te narušene odnose i prihvatimo pravo jedinstvo s našom braćom i sestrama grešnicima? Razmotrite primenu sledećih principa:

Pomirenje sa Isusom vodi ka pomirenju s ljudima (2. Korinćanima 5,18-20)

Da bismo se pomirili s braćom i sestrama koji su nam skrivili – i kojima smo mi skrivili – prvo moramo doživeti svoje lično pomirenje sa Isusom. Budući da nam je kao pojedincima sebičnost urođena, mi po prirodi ne postupamo dobro s drugima. Ta usredsređenost na sebe navodi nas da sledimo sopstvene želje ne obazirući se na potrebe drugih. I prema Bogu se ophodimo na isti način. Želimo ono što mi želimo. Tek kad to priznamo kao greh pred Isusom, i dopustimo Mu da nas očisti od takve sebičnosti, možemo biti slobodni da prema drugima postupamo na način na koji Bog postupa prema nama. Tekst u 2. Korinćanima 5,18-20 kaže nam da nas je Bog, kroz Hrista, pomirio sa sobom – što nas osposobljava da tu službu pomirenja prenosimo na druge. Dva srca koja su ispunjena Hristovom ljubavlju ne mogu dopustiti da nesloga i ogorčenost prljaju njihov odnos. Mi možemo biti iznad toga, ne zato što smo sposobni za to, već zato što nas Isus za to osposobljava.

Oproštenje nije stvar izbora (Matej 5,23.24; 18,15-17. 21-35; Rimljanima 5,8-11)

Ključna komponenta pomirenja je oproštenje. Oprostiti je veoma teško. Ne govorim o tome kad treba da oprostite nekom zato što spušta ili ne spušta dasku na wc-šolji. Govorim o potrebi da oprostimo izdaju ili surovost – postupke koji su nam slomili srce i koji nam potresaju dušu. Isus opisuje oproštenje u tekstovima Matej 5,23.24 i Matej 18,15-17. Jedna od prvih ideja koje iz toga proizlaze jeste da vi lično imate odgovornost da otpočnete proces traženja oproštenja – bez obzira ko je kome zgrešio. Pavle nam otkriva da je to način na koji Bog postupa: „Ali, Bog svoju ljubav prema nama pokazuje ovako: dok

smo još bili grešnici, Hristos je umro za nas“ (Rimljanima 5,8, SSP). On je učinio prvi korak. Kad shvatimo kako je veliki dug koji nam je On oprostio, mi bivamo oslobođeni da bismo mogli da opraštamo jedni drugima. Isus otkriva da oprostjenje nije stvar izbora u paraboli o velikodušnom, milostivom caru i nemilostivom slugi – a takođe i u tekstu Matej 18.

Štako zasluđuje drugu šansu (Dela 13,13; 15,36-39; Kološanima 4,10.11; 2. Timotiju 4,11; 2. Petrova 3,9)

Gde bismo mi bili da Bog nije verovao u drugu šansu? Tekst 2. Petrova 3,9 otkriva da Bog „ne želi da iko propadne, nego da se svi pokaju“ (SSP). Zato On nama grešnim ljudima daje drugu šansu – ili treću šansu, ili četvrtu šansu. U knjizi Dela apostola čitamo da je Pavle odustao od mladog obeshrabrenog misionara Marka, koji je njega i Varnavu napustio na jednom od njihovih misionarskih putovanja. Pavlovo nepoverenje prema Marku navelo ga je da se u svojoj službi odvoji od Varnave kad je ovaj insistirao da Marko pođe s njima na sledeće putovanje. Međutim, u poslednjim danima svog života, kad se nalazio u zatvoru, Pavle je tražio Markovo društvo naloživši Timotiju: „Uzmi Marka i dovedi ga sa sobom, jer mi koristi u služanju“ (2. Timotiju 4,11, SSP). Marko je dobio drugu šansu. Dobili ste je i vi. A možda je nekom drugom u vašem životu potrebno da mu je baš vi pružite.

Šta pomirenje ne znači (1. Korinćanima 3,5-11; 12,1-11; 2. Korinćanima 10,12-15; Efescima 4,11-16)

Pomirenje ne znači da ćemo se uvek slagati jedni s drugima. To ne znači da ćemo uvek sve raditi na isti način. Mi smo jedno u Isusu, ali On nas je stvorio kao posebne ličnosti s različitim darovima. Pravo jedinstvo se postiže uprkos tim razlikama. Jedinstvo ne podrazumeva uniformnost. Pavle govori o različitim darovima koje je Bog poverio crkvi. On poredi crkvu sa telom. Postoje različiti organi, ali svi oni čine jedno telo. Baš kao i u crkvi – svi imamo različite darove, ali treba da ih upotrebimo tako da Hristovo telo postigne vrhunac svoje efikasnosti kako bi službu pomirenja donelo svetu. Ali kad neko počne da insistira da je njegov posao važniji, ili kad neko insistira da je njegov način razmišljanja jedini ispravan, tada je jedinstvo tela ugroženo. Evo jedne stare izreke koja nam može pomoći dok napredujemo od pomirenja ka jedinstvu: U onome što je bitno – jedinstvo; u onome što je manje bitno – sloboda; u svemu – ljubav.

ODGOVORITE:

1. Kako neko zna da li je zaista oprostio drugome?
2. Postoji li neko u vašem životu kome treba da pružite drugu šansu? Pomislite na neko ime.
3. Šta radimo kad se ne slažemo u vezi s nečim što predstavlja suštinske i ne tako suštinske elemente naše vere? (Savet: pogledati treći deo stare izreke.)

Frenki Dž. Colman, Smitsburg, Merilend, SAD

Važno je da budemo svesni da smo svi ljudska bića, da smo izgubili slavu Božju i da niko *nije* uspeo *niti će* sam uspeti da je vrati. Tekst Matej 18,15 pruža nam važan uvid u to kako da postupamo u onim situacijama kad vidimo da se neki naš prijatelj – hrišćanin ili neko drugi – ponaša na način koji nije u skladu sa onim što je ispravno i moralno. Mi, kao Hristovi sledbenici, ne bi trebalo da ogovaramo i prepričavamo njihove postupke. Umesto toga, treba da se uputimo direktno onome koga se to tiče i da ukažemo na problem. Na kraju krajeva, najbrži način da uništimo korov jeste da ga iščupamo iz korena.

Prema Elen Vajt, postupanje suprotno smernicama datim u tekstu Matej 18, može dovesti do toga da se „nanosi nepravda zbog nespremnosti nekih da slede uputstva koja nam je dao Gospod Isus“¹

»Hrišćansko jedinstvo je moćno sredstvo.«

Ona takođe kaže: „Onaj u čijem srcu stanuje Hristos, prepoznaje Hrista koji stanuje u srcu njegovog brata. Hristos nikada ne ratuje protiv Hrista. Hristos nikada ne širi uticaj protiv Hrista. Hrišćani treba da obavljaju svoj posao, bez obzira o kojem se poslu radi, u jedinstvu Duha, da bi se usavršilo celo telo.“² Kad ne sledimo Hristova uputstva pri rešavanju neke situacije koja je dovela do nesloge, mi u suštini proglašavamo rat protiv sebe samih. Međutim, kad s ljubavlju pristupimo onima koji su u sukobu, u stanju smo da zajedno radimo na pomirenju.

„Hrišćansko jedinstvo je moćno sredstvo. Ono nam snažno govori da su oni koji ga gaje Božja deca. Ono ima neodoljiv uticaj na svet, pokazujući da i čovek može da postane učesnik u božanskoj prirodi, bežeći od pokvarenosti koju su strasti donele na svet. Mi moramo da postanemo jedno sa svojim bližnjima i sa Hristom, a u Hristu jedno sa Bogom. Tada bi se i za nas mogle kazati sledeće reči: 'Vi ste savršeni i gotovi u Njemu!'“³

Mi smo samo oruđa koja Bog koristi da bi svetu pokazao svoju blagodat i praštanje. Moramo koristiti sve situacije (a naročito one izazovne!) da bismo svetu pokazali ko je On! Jer, na kraju krajeva, kako mi možemo biti ujedinjeni međusobno bez praštanja, i kako možemo biti jedno s Njim ako nismo ujedinjeni međusobno?

ODGOVORITE:

1. Da li vam se ikad desilo da neki vernik govori o nečemu što se vas tiče (možda prenosi neki trač) nekome drugom umesto vama? Da li ste vi ikad govorili o tuđim problemima s nekim drugim umesto sa osobom koje se to tiče?
2. U kom smislu bi još uvek trebalo da rastete, da biste mogli da se upravljate prema ideji o praštanju i jedinstvu, i na taj način budete svetlost svetu?

Nejtan Zolman, Čatanuga, Tenesi, SAD

¹ Elen G. Vajt, *Evandeoski radnici*, str. 365 orig.

² Elen G. Vajt, *Moj život danas*, str. 281 orig.

³ Isto.

Moje internet adrese imaju šifre, i ja ih ne zapisujem bilo gde. Ja zaključavam svoja vrata. Osiguran sam protiv krađe identiteta. Uveren sam da ako nešto zvuči suviše dobro da bi bilo istina, onda verovatno i nije. Mi trošimo vreme i novac da bismo se zaštitili od sumnjičavosti u vezi s namerama i motivima drugih. Pokušavamo da zaštitimo svoju imovinu, svoj ugled, svoje blagostanje i emocije jer smo se uverili da ima ljudi kojima se ne može verovati.

Međutim, da bi naš odnos rastao i napredovao, mora postojati poverenje. Poverenje je osnova bilo kog pozitivnog međuljudskog odnosa. Kad je reč o Hristovom telu, mi ćemo se približiti Bogu jedino ako Mu verujemo, a jedinstvo među vernicima izgrađićemo samo ako verujemo jedni drugima. „Bilo da definišete poverenje kao verovanje drugima, ili vernost, ili etičko ponašanje, bilo da se bavite njegovim plodovima, kao što su osnaživanje, timski rad i sinergija, poverenje je glavni koren i izvor našeg uticaja.“¹

**Poverenje je
osnova bilo
kog pozitivnog
međuljudskog
odnosa.**

Evo nekoliko koraka za razvijanje poverenja među Hristovim sledbenicima:

Budite osoba dostojna poverenja. Isus je išao unaokolo čineći dobro, i to iz čistih pobuda (Dela 10,38). Mi moramo biti ljudi od integriteta, moramo želeći ono što je u najboljem interesu ljudi oko nas, slediti zlatno pravilo (Matej 7,12), čak biti spremni da žrtvujemo ličnu korist radi opšteg dobra (1. Korinćanima 6,1-8).

Kad su odnosi zategnuti, nastojte da postignete pomirenje. Nesporazumi, nesuglasice i mnogo toga što otežava poverenje neizbežan su deo života. Međutim, način na koji mi reagujemo na te otežavajuće okolnosti pomaže nam da se krećemo ka jedinstvu. U tekstu Matej 18,15-17, Isus navodi korake koje treba da preduzmemo kad se suočimo s neizbežnim preprekama poverenju. U toku čitavog tog procesa, Isus stavlja naglasak na obnavljanje odnosa. Cilj je uvek pomirenje (2. Korinćanima 5,20.21).

Mudro poklanjajte poverenje. U grešnom svetu, neće sve biti idealno. Mi nismo pozvani na slepo poverenje, kao ni na nezdravu sumnjičavost. Bog nam je otkrio da će, nažalost, biti ljudi nedostojnih poverenja, čak i među onima koji se predstavljaju kao hrišćani. „Sve proveravajte, dobro zadržite“ (1. Solunjanima 5,21, SSP).

Verujte Bogu. Verujte da će Bog sve izvesti na dobro (Rimljanima 8,28). Kad verujemo da će Bog učiniti ono što je najbolje za nas (Danilo 3,16-18), i da nam je obećao večni život, prihvatanjem rizika da ukažemo poverenje, možemo malo da izgubimo, a mnogo da dobijemo.

ODGOVORITE:

1. Zašto ljudi čine ono za šta znaju da će izazvati nepoverenje?
2. Kako se mogu prevazići prepreke koje izazivaju nepoverenje u ljude i u Boga?

Danijel Roho, Silver Spring, Merilend, SAD

¹ Stephen M. R. Covey, with Rebecca R. Merrill, *The Speed of Trust*, (New York: Free Press, 2008), p. xxiv.

Kad pomislite na reč „neprijatelj“, šta vam prvo padne na pamet? Možda se setite nekog zlikovca iz vaše omiljene knjige, ili nekog filmskog negativca. Možda pomislite na svog omiljenog superheroja, koji se u svom superkostimu bori protiv zla i rešava najteže probleme. U svim tim primerima, uglavnom je lako razlikovati „dobre momke“ od „loših momaka“.

Međutim, evo jednog težeg pitanja: da li ste vi lično ikad imali neprijatelja? Možda je to bio neki mali nasilnik koji vam je krao novac za užinu, ili neki suparnik na poslu. Možda je to neko ko vam je nekad bio prijatelj, ali to više nije. U realnom životu, često nije tako jednostavno odvojiti dobro od lošeg. Ima mnogo više sivih zona u realnom svetu.

Da li ste vi lično ikad imali neprijatelja?

A sada, evo i najtežeg pitanja: da li ste ikad smatrali sebe nečijim neprijateljem? I što je još ozbiljnije, da li ste ikad smatrali sebe Božjim neprijateljem? Ako pročitate Rimljanima 5,8-11, videćete da je svako od nas, pre Isusove smrti, smatran Božjim neprijateljem. Međutim, zahvaljujući Isusovoj smrti na krstu, mi smo pomireni s Bogom. U tekstu 1. Jovanova 3,1, pisac ide još dalje. On kaže da smo, zahvaljujući Očevoj ljubavi, nazvani Njegovom decom.

Ne znam za vas, ali ja ne volim da mislim o sebi kao o Božjem neprijatelju. To me navodi da se osećam nelagodno i pomalo bespomoćno. Međutim, to me isto tako čini i beskrajno zahvalnim zbog dara spasenja i pomirenja koji mi je Isus darovao svojom smrću. Nisam učinio ništa da bih zaslužio taj dar, a On mi ga je ipak dao.

Na isti način, svako od nas, kao deo Božje porodice, dobio je isti dar pomirenja. Niko od nas nije bolji od nekog drugog, jer smo svi primili isti dar. Imajući to u vidu, mogli bismo se zapitati zašto se onda borimo između sebe, gajimo nezadovoljstvo i razbijamo jedinstvo koje Bog toliko želi u svojoj crkvi. Svi ti sukobi su tako nebitni kad pomislimo šta nas čeka na nebu!

Na koji način bi spoznaja da smo pomireni s Bogom trebalo da promeni naš život? Ja tvrdim da bi to trebalo da promeni sve u našem životu. Ako smo sada na Božjoj „strani“ – na strani najboljeg od svih „dobrih momaka“ – trebalo bi svima da javljamo dobru vest o tom daru. Više nismo osuđeni na status neprijatelja, već smo sada – svako od nas pojedinačno, ali i kao celina – deo Božje porodice.

ODGOVORITE:

1. Koga ja smatram neprijateljem? Zašto ga doživljam na takav način?
2. Da li neko mene vidi kao neprijatelja? Kako mogu da promenim svoj odnos sa tom osobom da bih bolje odražavao svoju pomirenost sa Ocem?
3. Na koji način bi trebalo da doteram svoj život da bih bolje odražavao svoju pripadnost Božjoj porodici?

Andres Sosedo, Dejton, Ohajo, SAD

ZAKLJUČAK

Ključna tema koja se provlači kroz našu pouku ove sedmice je pomirenje. Podsetili smo se koliko je važno da se pomirimo jedni s drugima, jer to utiče na naše jedinstvo u Hristu. Podsetili smo se i toga koje je naše mesto u Božjoj porodici zahvaljujući Njegovoj Ljubavi i saosećanju. Na kraju krajeva, On je dao najveći dar – svog Sina – za nas, da bismo se mogli pomiriti s Njim. Međutim, šta ako vam nedostaje odlučnost u nekoj oblasti vašeg života (ili čak i u više njih)? Nijedan trenutak nije bolji od sadašnjeg da bismo se pozabavili tim pitanjima i još više se približili jedinstvu u Hristu!

RAZMOTRITE:

- Napišite pismo ili imejl nekome s kim se ne slažete. Potrudite se da pošteno iznesete svoje viđenje stvari, a da ne pređete u „napad“. Potrudite se da zakažete vreme da biste se videli uživo i zajedno radili na pomirenju.
- Upotrebite boje da biste slikom dočarali osećaj razdvojenosti između vas i nekog drugog. Podelite to s vašim subotnoškolskim razredom ili grupom za proučavanje Biblije.
- Razmišljajte o svojim odnosima s nekim da biste razumeli neku situaciju s kojom se niste pomirili. Dajte najbolje od sebe da biste stvari sagledali ne samo iz svoje, već i iz perspektive druge strane.
- Saradujte na nekom projektu s nekim s kim se ne slažete. Rad sa zajedničkim ciljem može vam pomoći da popravite svoje odnose.
- Uporedite svoje gledište sa gledištem neke druge osobe. Zapišite u svom dnevniku ono što ste zapazili; obrazložite.
- Potražite neki biblijski stih koji bi mogao da vam pruži uputstva u vezi s nekom nerešenom situacijom. Zapišite taj stih na kartici dimenzija 3 x 5 santimetara i stavite je negde gde ćete je često vidati. Ako je moguće, naučite stih napamet.
- Ponudite sebe Gospodu kao oruđe koje će upotrebiti u nečijoj tuđoj nerešenoj situaciji. Možda će biti teško umešati se u tuđe probleme, i ne bi trebalo to raditi bez molitve, ali neki put je treća strana od velike pomoći u posredovanju i pronalaženju rešenja.

POVEŽITE:

1. Korinćanima 1,10-17; Efescima 4,11-16.

Bonita Joyner Shields, *Touch Points –Forgiveness Takes One; Reconciliation Takes Two*. Lourdes Morales-Gudmundsson, *I Forgive You, but...*

Aleks Sosedo, Dejton, Ohajo, SAD

Pouka 11

Od 8. do 14. decembra 2018.

Jedinstvo u službi Bogu

»Onda videh još jednog anđela kako leti posred neba. Nosio je večno evanđelje da ga objavi stanovnicima zemlje, svim narodima, plemenima, jezicima i narodnostima.. On snažnim glasom reče: 'Bojte se Boga i dajte mu slavu, jer je došao čas njegovog Suda! Slavite Onoga koji je načinio nebo, zemlju, more i izvore voda!«

(Otkrivenje 14,6.7, SSP)

Neko ko bi sa strane pogledao jednu od dugačkih prepiski i rasprava koje vodimo preko Fejsbuka, ne bi mogao a da ne pomisli, čak i da naglas ne kaže: „O, pa zar ne možemo jednostavno svi da se složimo?!“ Ali, hajde da budemo realni i krenemo od osnovnog pitanja na koje treba da se odgovori, kao što mi milenijalsi volimo da kažemo: „Kako se možemo ujediniti da bismo dovršili delo kad ima toliko toga što nas deli kad je reč o kulturi, načinu bogoslužjenja, omiljenim instrumentima i drugo? Ima li nade da ćemo se ujediniti kad dolazimo u sukobe?“

Direktan odgovor pronalazimo u prvoj anđeoskoj poruci, u vidu procesa od dva koraka. U toj početnoj poruci, vidimo da se večno evanđelje propoveda po čitavoj zemlji, prenoseći istu poruku: „Bojte se Boga i dajte mu slavu, jer je došao čas njegovog Suda! Slavite Onoga koji je načinio nebo, zemlju, more i izvore voda!“ (Otkrivenje 14,6.7, SSP). Vidimo da se večno evanđelje objavljuje jasno i glasno.

Prvo, da bismo se ujediniili, moramo imati poruku evanđelja i objavljivati je glasno. Ako ne posedujemo tu poruku i nastavimo da se nadvikujemo s različitim porukama, onda to neće doneti jedinstvo, već besmisao, neslogu i zbrku.

Drugo, moramo imati zajedničko bogoslužjenje da bi jedinstvo moglo da se uspostavi. Naše jedinstvo se ogleda u tome što zajedno slavimo svog Boga Stvoritelja. Dakle, kako i gde treba da Ga slavimo? Odgovor na pitanje „kako“ Isus je dao ženi kraj studenca, što je zapisano u tekstu Jovan 4,22-24: „Vi se klanjate onom što ne poznajete, a mi se klanjamo onom što poznajemo, jer spasenje dolazi od Judeja... Istinski klanjaoci (će se) klanjati Ocu u duhu i istini jer Otac baš takve klanjaoce želi“ (SSP). Potrebno je da Boga slavimo i da Mu se poklonimo u duhu i istini.

Odgovor na pitanje „gde“ nalazi se u tekstu Avakum 2,20: „Gospod je u sve-toj crkvi svojoj; muči pred njim sva zemljo!“ Treba da budemo u crkvi i zajedno slavimo Boga. U pouci za ovu sedmicu otkrićemo još neke principe i načine koji nam mogu pomoći da se ujediniimo kroz bogoslužjenje!

Leri Sendou, Tampin, Malezija

Ujedinjeni bogoslužjenjem (Dela 2,1-4. 40-42. 46.47)

Apostoli i rani hrišćanski vernici doživeli su jedinstvo kakvo se nije ponovilo sve do današnjeg dana. U Delima apostola nalazimo izveštaj da se posle Petrove propovedi na dan Pedesetnice 3000 duša pridružilo crkvi. Nakon toga čitamo da je tih 3000 ljudi takođe živelo u slozi. U čemu je bila tajna njihovog jedinstva? U tekstu Dela 2,42 čitamo: „Oni se posvetiše apostolskom učenju, zajedništvu, lomljenju hleba i molitvama“ (SSP). Dakle, šta je to što je ujedinilo ranu hrišćansku crkvu? Da kažemo to jezgrovito – bogoslužjenje. Vreme koje su provodili u proučavanju poruke apostola, međusobnom zajedništvu i molitvama omogućilo im je da postignu jedinstvo kakvo nije postojalo nikad posle toga.

Jedinstvo na temelju večnog evanđelja (Otkrivenje 14,1-14)

Dela apostolska nisu jedina knjiga koja opusuje Božji narod ujedinjen u slavljenju Boga. Otkrivenje 14 je jedno od najlepših poglavlja u Svetom pismu. Ono se može podeliti u tri glavna dela. Otkrivenje 14,1-5 opisuje Božji narod poslednjeg vremena kao one koji su ujedinjeni time što „idu za Jagnjetom kud god ono ide“ (Otkrivenje 14,4, SSP), iznosi detalje Božje poruke za poslednje vreme – poruke upozorenja i milosti koja objedinjuje Njegov narod dok je objavljuje svetu. Na kraju 14. poglavlja Otkrivenja govori se o tome šta će se dogoditi kad se Božji narod ujedini u Isusu i Njegovoj poruci – Isus se vraća da bi poveo svoj narod kući. Božji narod poslednjeg vremena, usredsređen na Njegovu poruku i misiju, moći će da se sjedini sa Hristom na oblacima slave i sa svima koji odluče da se pokore Božjoj blagodati.

Jedinstvo na osnovu poruke (1. Korinćanima 6,19.20; Otkrivenje 14,6.7; 4,8.11; 5,9-13)

Da bismo doživeli to jedinstvo kakvo ima Božji narod opisan u 14. poglavlju Otkrivenja, moramo razumeti poruke koje su za njih od tako presudnog značaja. Kako nas misao: „Bojte se Boga i dajte mu slavu“ vodi ka jedinstvu? Kad se bojimo Boga i dajemo Mu slavu, mi sledimo obrazac anđeoskih četa koje nemaju mira dan i noć, ne prestajući da slave Gospoda. Kad Ga slavimo svojim rečima i načinom svog života, naše bogoslužjenje se sjedinjuje s bogoslužjenjem na nebu. Kad slavimo Boga time što radosno sledimo Njegovu volju, mi pokazujemo da je Bog zaista jedini koji je dostojan naše odanosti. Mi Ga smatramo vrednim i dostojnim, zato Ga obožavamo. Akcenat prve anđeoske poruke je na jedinstvu zasnovanom na principima istinskog bogoslužjenja.

Obožavanje Stvoritelja (2. Mojsijeva 20,8-11; Jezekilj 20,12.20; Luka 4,16; Jevrejima 10,24.25)

Nalog: „Slavite Onoga koji je načinio nebo, zemlju, more i izvore voda“ (Otkrivenje 14,7, SSP) predstavlja direktan navod dela četvrte zapovesti (2. Mojsijeva 20,11). Tim pozivom na obožavanje Stvoritelja, Bog nas podseća na način

bogoslužnja i dan u koji je On od samog početka odredio da Ga slavimo – naime, Subotom. Subota je znak da nas Bog posvećuje i ujedinjuje naše srce sa sobom. Mi ne možemo biti ujedinjeni u pogledu bogoslužnja, ako nismo ujedinjeni s Njim. Subota je vreme zajedničkog slavljenja Boga, kad se okupljamo da hrabrimo jedni druge u veri. Ta zajednička služba Bogu od presudne je važnosti za duhovni rast i jedinstvo vernika.

Ujedinjeni istinom (Jovan 17,17-21)

Zašto su tri anđeoske vesti presudne za jedinstvo Božjeg naroda? U jednoj od Isusovih poslednjih zabeleženih molitava On je svoju pažnju usmerio ka potrebi vernika za jedinstvom. Trebalo je uskoro da bude razapet, a nedugo potom uzet na nebo, i On je razumeo da Njegov narod mora biti jedno u nameri. Jedinstvo može postojati jedino ako su oni posvećeni, odvojeni od sveta i ujedinjeni s Bogom. Isus moli svog Oca: „Posveti ih istinom“ (Jovan 17,17, SSP). On zna da se Njegovi sledbenici, ako ne budu posvećeni istinom iz Njegove Reči, nikad neće ujediniti. Kako danas možemo doživeti jedinstvo? To se može dogoditi samo ako smo složni u vezi s porukom koju nas Bog poziva da poznamo, razumemo i objavljujemo u ovo vreme. Porukom trojice anđela. Kako uopšte možemo biti ujedinjeni kao Božji narod, ako nismo jedinstveni u pogledu poruke koju nas On poziva da odnesemo svakom narodu i plemenu i kolenu i jeziku? Ako nismo ujedinjeni u pogledu velikih istina te vesti, svako jedinstvo na bogoslužnju jednostavno će biti plitko i izveštačeno.

U čemu je bila tajna njihovog jedinstva?

Dve grupe ujedinjenih vernika koji se klanjaju Bogu (Otkrivenje 13,1-4.8; 14,6.7.9-11)

Otkrivenje opisuje dve grupe koje su ujedinjene u bogoslužnju. Trinaesto poglavlje govori o jednoj grupi koja je ujedinjena u obožavanju zveri, njene ikone i aždaje. Četrnaesto poglavlje govori o onima koji su ujedinjeni time što slede Jagnje i objavljuju Njegovu poslednju poruku izgubljenom i umirućem svetu. Jedini cilj prve grupe je da prisili ljude da obožavaju ikonu zveri (Otkrivenje 13,15), dok je jedina misija druge grupe da uputi ljude na istinsku službu Bogu Stvoritelju. Prva anđeoska poruka je hitan poziv čitavom Božjem narodu da se ujedini s Njim u obožavanju Boga na način koji im je On pokazao, a ne da učestvuje u lažnom bogoslužnju posvećenom zveri. Zapovešću da se poklone Stvoritelju, Isus poziva svoje ovce koje još uvek nisu deo stada da se ujedine s Njegovim pravim sledbenicima pre nego što bude prekasno. Otkrivenje opisuje jednu grupu ostatka koja je potpuno ujedinjena u svom obožavanju Boga. To su pravi poklonici, koji Mu se klanjaju „u duhu i istini“.

ODGOVORITE:

1. Kako možemo znati s kojom smo grupom sjedinjeni?
2. Da li je jedinstvo važnije od istine?

Tejlor Hinkle, Sedar Lejk, Mičigen, SAD

„Poruka prvog anđela iz 14. poglavlja Otkrivenja, najavljujući čas Božjeg suda i pozivajući ljude da Ga se boje i da Mu služe, ima za cilj da one koji su se izjasnili kao pripadnici Božjeg naroda odvoji od pokvarenog uticaja sveta i da ih pokrene da uvide da se nalaze u stanju svetovnosti i otpadništva. Bog je

»Ne možete voleti Boga, a ne voleti svoju braću.«

u toj poruci uputio opomenu Crkvi, i ona bi, da je bila prihvaćena, uklonila zla koja su je odvajala od Njega. Da su vernici prihvatili poruku sa Neba, da su ponizili svoje srce pred Gospodom, da su iskreno poželjeli da se pripreme da opstanu u Njegovoj prisutnosti, Božji Duh i Božja sila pokazali bi se među njima. Crkva bi ponovo dostigla blagosloveno stanje jedinstva, vere i ljubavi kakvo je vladalo u apostolsko doba, kad su vernici bili „jednoga srca i jedne duše“, kada su „govorili Reč Božiju sa slobodom“, kada je Gospod „svakoga dana umnožavao društvo onih koji se spasavahu“ (Dela 4,32.31; 2,47).

Da su oni koji su se izjasnili kao pripadnici Božjeg naroda prihvatili svetlost koja ih je obasjala iz Njegove Reči, dostigli bi jedinstvo za koje se Hristos molio, jedinstvo koje je apostol opisao kao „jedinstvo Duha u svezi mira“ (Efescima 4,3). „Jedno telo, jedan duh, kao što ste i pozvani u jednom nadu zvanja svoje; jedan Gospod, jedna vera, jedno krštenje“, zaključio je on (Efescima 4,3-5).¹

„Šta je to što izaziva neslogu i razdor? To je posledica udaljavanja od Hrista. Kad smo daleko od Njega, naša ljubav prema Njemu blede, a naši odnosi s Njegovim sledbenicima zahladnjuju. Što zraci svetlosti padaju dalje od svog središta, to bivaju udaljeniji jedan od drugog. Svaki vernik je kao zrak svetlosti od Hrista, Sunca pravednosti. Što bliskije hodamo s Hristom, središtem sveukupne ljubavi i svetlosti, to veća biva naša naklonost prema nosiocima Njegove svetlosti. Kad su sveti privučeni bliže Hristu, oni se neizbežno približavaju i jedni drugima, jer posvećujuća blagodät Hristova povezuje njihova srca. Ne možete voleti Boga, a ne voleti svoju braću.“²

ODGOVORITE:

1. Uniformnost se obično pogrešno shvata kao jedinstvo. Kakav stav bi trebalo da negujete da biste bili ujedinjeni s Hristom, a da ipak cenite raznolikost unutar jednog tela?
2. Ako su pravilno razumevanje Pisma i bliskost sa Hristom neophodni za jedinstvo u službi Bogu, koje praktične korake bi trebalo da preduzmete?
3. Da li je jedinstvo crkve važno samo po sebi, ili ono predstavlja ključni preduslov za uspešnu misiju? Razgovarajte o tome.

S. Kiran Koja, Detroit, Mičigen. SAD

¹ Vajt, E. G. (1911), *Velika borba*, str. 379 orig.

² White, E. G. (1990), *Manuscript Releases*, vol. 15, p. 88.

Bogoslužjenje se sastoji od više različitih komponenti i može poprimiti različite oblike, ali često se svodi samo na pevanje. Međutim, bogoslužjenje znači prepoznati Božje osobine (Otkrivenje 4,8), priznati šta je On učinio za nas (Otkrivenje 5,9.10), odavati Mu slavu i čast (Otkrivenje 4,11; 5,13). U tom smislu, mi Bogu služimo tako što proučavamo Njegovu Reč da bismo Ga upoznali i bili u stanju da prepoznamo Njegovu osobine, tako što upućujemo molitve zahvalnosti, obznanjujemo kako On deluje u našem životu, pevamo o Njegovoj dobroti i uzdižemo Ga. Reč „bogoslužjenje“ koja se koristi u knjizi Otkrivenje je reč „proskuneo“, što znači „odati počast, pokazati duboko poštovanje, ili kleknuti pred nekim“. Premda pevanje sadrži elemente bogoslužjenja, i premda se obožavanje često izražava kroz pesmu, ipak bogoslužjenje mora obuhvatiti mnogo više od toga.

**»Možete da pevate
koliko god hoćete
i da opet sve
pogrešno shvatite.«**

U tekstu Dela 17, Luka nakratkto pominje Verijance, grupu koju često hvale po crkvama zbog njihovog marljivog proučavanja Biblije. Sve što znamo o njima svodi se na dva stiha, ali vidimo da su oni bili otvoreni i željni da prime Reč, a istovremeno marljivi u proučavanju Pisma kako bi se uverili da li je svako novo učenje u skladu sa onim što su već znali o Bogu. Luka kaže da su Jevreji iz Verije bili „plemenitiji od onih u Solunu“ (Dela 17,11, SSP). Pojam „plemeniti“ koji se ovde pominje potiče od grčke reči „eugenes“, što znači „plemenitog porekla ili rođeni u višim krugovima“. Međutim, ta reč je ovde upotrebljena da bi ukazala na veličinu njihovog srca i uma. Adam Klark piše: „Među Jevrejima je postojala maksima da ‘niko nije plemenitog duha ukoliko se ne bavi proučavanjem zakona’“. ¹ U tekstu Dela 17,11 stoji da „veoma spremno prihvatitše Reč. Svakodnevno su istraživali Pisma da vide da li je tako“ (SSP). Za razliku od nekih Jevreja iz Soluna, Verijanci su bili spremni i otvoreni za nova otkrivenja, ali nisu ih prihvatili naivno. Imali su naviku da sami za sebe proučavaju Pisma. Koliko često mi padamo u zamku da reči propovednika shvatimo površno, ne potrudivši se da odemo direktno u Božju Reč radi potvrde i novog osvedočenja da bismo lično razumeli ko je Bog. To lično razumevanje Boga predstavlja osnovu našeg bogoslužjenja. Ne možemo zaista obožavati Boga a da ne znamo kakav je On, da nemamo neutaživu želju da Ga tražimo i da, u tom smislu, ne provodimo redovno vreme s Njim u molitvi i proučavanju Njegove Reči. Kao što Ros King piše: „Možete da pevate koliko god hoćete i da opet sve pogrešno shvatite. Bogoslužjenje je više od pesme.“ ²

ODGOVORITE:

1. Na koji još način možemo obožavati Boga, osim kroz molitvu, proučavanje Biblije i pesmu?
2. Postoji li nešto što se smatra bogoslužjenjem, a što možda nije u skladu sa onim kako bi trebalo služiti Bogu? Zašto?
3. Kako glasi vaša lična „pesma“ hvale, ona koju niko drugi ne zna, čak ni anđeli na nebu – samo vi? Pesma koja govori o vašem svakodnevnom životu, svrsi vašeg postojanja i ličnim iskustvima?

Isai Almeida Mekgrat, Sedar Springs, Mičigen, SAD

¹ Clarke, A., & Earle, R. (1967), *Adam Clarke's commentary on the Bible*, Kansas City, MO: Beacon Hill Press of Kansas City.

² King, Ross, „Clear the Stage“: You can sing all you want and still get it wrong; worship is more than a song. And All the Decorations, Too. Ross King, 2002.

Pre svog vaznesenja, Isus se molio da Njegovi sledbenici budu jedinstveni (Jovan 17,11.21-23). Kao Hristovi učenici, mi možemo doći u iskušenje da se potrudimo da stvorimo privid jedinstva. Možemo čak doći u iskušenje da pomislimo da je jedinstvo, samo po sebi, dokaz da smo Hristovi učenici.

Štaviše, mi usko sagledavamo bogosluženje kao sat ili dva koje provodimo u crkvi jedanput sedmično. Ili što je još gore, kao pesme čiji je tekst povezan s duhovnim temama. Jedinstvo u bogoslužnju onda bi se moglo prevesti kao uniformnost u pogledu crkvene službe, ili u pogledu upotrebe pojedinih muzičkih instrumenata. Međutim, da li se jedinstvo zaista postiže kad mi svi, poput robota, postupamo na isti način?

Ujedinjeni u zabludi: Premda je jedinstvo divna osobina, priča o Vavilonskoj kuli ilustruje da je moguće biti ujedinjen zajedničkim ciljem koji je uperen protiv Boga (1. Mojsijeva 11,1-9). Samo postojanje jedinstva, dakle, nije ekvivalent svetosti. Mi možemo biti ujedinjeni i u nesvetom, lažnom bogoslužnju.

**Bogosluženje =
kome se klanjamo
+ na koji se način
klanjamo.**

Elementi bogoslužnja: Bogosluženje na koje smo pozvani u tekstu Otkrivenje 14,6-11 sastoji se iz dva elementa: 1) Kome se klanjamo (Otkrivenje 14,6.7) i 2) Na koji način se klanjamo (Otkrivenje 14,9-11). Kao jednačina, to bi izgledalo ovako: bogosluženje = kome se klanjamo + na koji se način klanjamo. Pozvani smo da se poklonimo Bogu Stvoritelju („koji je načinio nebo, zemlju, more i izvore voda“ – Otkrivenje 14,7), u duhu i istini (Jovan 4,24), mislima i delima (tj. „na svoje čelo ili ruku“ – Otkrivenje 14,11).

Samo jedno pravo bogosluženje: Jednačina bogoslužnja ima toliko pogrešnih permutacija koliko ima i varijanti promenljivih. Na primer, možete znati ko je pravi Bog, a ipak Ga ne slaviti na pravi način (videti Malahija 1,6-8). On nas je preko Pisma uputio kako da Ga slavimo. S druge strane, postoji mnoštvo lažnih bogova, a jedini način da upoznamo pravog Boga jeste preko Pisma.

Biblijsko jedinstvo u bogoslužnju: Dakle, jedinstvo u bogoslužnju, samo po sebi, ne može biti cilj. Mi treba da se ujedinito u slavljenju istinitog Boga na način na koji On to traži od nas, kao što je otkriveno u Njegovoj Reči. Grupa ljudi koji se okupljaju da bi proučavali Bibliju u duhu poniznosti, spremni da se odreknu svega što je u suprotnosti s Njegovom Rečju, sigurno će doživeti iskustvo jedinstva kao na dan Pedesetnice (videti Dela 2,1).

ODGOVORITE:

1. Možete li se ujediniti u bogoslužnju s nekim s kim se ne slažete u teološkom smislu?
2. Kako da znate da li ste prekoračili granicu između jedinstva i uniformnosti?

Arči Dako, Lorel, Merilend, SAD

RAZDVOJENI DA BI SE UJEDINILI

MIŠLJENJE (Otkrivenje 14,7)

Če

Oduvek se radilo samo o toj jednoj stvari. O bogoslužjenju. Od samog početka borbe između dobra i zla, Lucifer je priželjkivao obožavanje kojeg je samo Stvoritelj bio dostojan (Isaija 14,13-14). I u konačnom sukobu na zemlji, dogod će se isto. Pitanje koje će se nametati širom sveta glasi: „Da li ćete slaviti Stvoritelja na Njegov dan, ili ćete napraviti kompromis?“

Što se tiče međuljudskih odnosa, zdrav kompromis nije samo preporučljiv... on je neophodan! Razmislite o tome. Parovi koji nisu spremni da se odreknju nekih svojih prioriteta i mišljenja, verovatno se nikad neće složiti u vezi s bojom kuhinje, ili imenom svog sledećeg deteta. Ali, i pored toga što je kompromis u vezi s našim prioritetima ponekad suštinski važan, postoji jedna vrsta kompromisa koja za hrišćanina nikad nije preporučljiva – kompromis u pogledu principa. Čvrsto stajanje uz istine Božje reči trojicu jevrejskih mladića je doslovno odvelo u užarenu peć, Danila u lavovsku jamu, a milione hrišćana u vatru progonstva. Svi oni su smatrali da je cena takvog kompromisa zarad mira i jedinstva previsoka. U vezi s tim zadivljujućim i čvrstim stavovima, Martin Luter kratko i jasno zaključuje: „Mir ako je moguće, istina po svaku cenu.“ Luter je shvatio da istina ne samo da je vredna razdvajanja, već da, po samoj svojoj prirodi – istina razdvaja.

**Bog razdvaja...
ali s namerom
da ujedini.**

Sam Isus, sušto otelotvorenje istine, kazao je: „Nisam došao da donesem mir, nego mač“ (Matej 10,34, SSP). On je predvideo da će članovi porodice biti podeljeni u pogledu istine – sopstvenom odlukom da prihvate ili odbiju Njega i Njegova učenja. Premda je Bog – Bog jedinstva, On je isto tako i Bog razdvajanja. Prilikom stvaranja, tokom tri od šest dana, vidimo kako Bog razdvaja da bi uveo red i omogućio život (1. Mojsijeva 1,4.6.14). I kad nas iznova stvara prilikom obraćenja, Bog nas razdvaja od loših hobija ili prijatelja, da bismo mogli da rastemo u Njemu. Bog razdvaja... ali s namerom da ujedini.

Na kraju vremena, Bog još jedanput razdvaja da bi ujedinio. Svojom istinom On razdvaja svoju decu od ovog sveta – razdvaja nas od kompromisnog hrišćanstva – da bi nas ujedinio jedne s drugima i sa sobom. U međuvremenu, na osnovu jedinstva postignutog kompromisom, sotona će uspeti da izdejsstvuje bogoslužjenje za sebe – „...I ceo svet se zadivi i pođe za Zveri, klanajući se Azđaji...“ (Otkrivenje 13,3-4, SSP). Zato Stvoriteljeva poslednja poruka poziva i upozorenja odlazi u svaki ugao planete: „Bojte se Boga, i podajte mu slavu... i poklonite se...“ (Otkrivenje 14,7). „Ko se pokloni Zveri i njenom liku... taj će piti žestoko vino Božije...“ (Otkrivenje 14,9, SSP). Obe grupe će biti ujedinjene u bogoslužjenju – ali samo jedna će biti ujedinjena istinom. A oni koji budu ujedinjeni istinom doživeće dubinu jedinstva kakvu svet nikad ranije nije video!

ODGOVORITE:

1. U vezi s kojim vrednostima u svom životu niste spremni da pravite kompromise zarad mira i jedinstva?
2. Na koji način vam Bog pruža prilike da se zauzmete za princip u vašim svakodnevnim interakcijama s ljudima?

Džastin Torosian, Egzeter, Kalifornija, SAD

ZAKLJUČAK

Ovde vidimo kako se učenici okupljaju da bi se usrdno molili. Ta molitva je rezultovala uslišenjem i silaskom Svetog Duha! U tom uzajamnom delovanju vidimo jedinstvo, ali vidimo i nešto dublje. Mi ne treba da se ujedinjujemo radi samog jedinstva i druženja, već zato što je to od životnog značaja za delo koje nastojimo da obavimo kao hrišćani. Da bismo objavili dobru vest o Hristu, o Njegovoj ljubavi i Njegovom skorom povratku, moramo se moliti i raditi zajedno kao nikad pre. Takođe je važno da Hristos ostane središte našeg jedinstva i zajedništva. Kroz molitvu i proučavanje Pisma možemo sticati svakodnevna iskustva sa Hristom, pojedinačno i kao crkva, na silan način koji će promeniti društvenu sredinu u kojoj se nalazimo u ovom svetu. Kad budemo doživeli jedinstvo i zajedništvo sa Hristom, moći ćemo da doživimo jedinstvo i zajedništvo i u crkvi.

RAZMOTRITE:

- Isplanirajte večeru i proučavanje Biblije na koje ćete pozvati članove svoje omladinske grupe ili crkvene zajednice i potrudite se da molitva zauzme središnje mesto na tom okupljanju.
- Napravite neko umetničko delo na temu snage zajedništva i molitve i pokažite ga nekom prijatelju ili članu porodice. Budite kreativni i osećajte se slobodnim da upotrebite bilo koji medijum koji vam se dopada.
- Smišljajte načine na koje biste vi lično mogli da doprinesete većem zajedništvu i pobožnom jedinstvu u vašoj crkvi. Zapišite te ideje, a zatim potražite način i da ih primenite.
- Vratite se na početak pouke za ovu sedmicu i pročitajte biblijske stihove i priče predviđene za proučavanje. Dok to budete činili, analizirajte i zapišite elemente potrebne za jedinstvo prilikom bogoslužjenja, i za zajedništvo.
- S grupom prijatelja, osmislite skeč koji ćete izvesti u vašoj crkvi ili na omladinskom sastanku.
- Komponujte neku poemu, u bilo kojoj formi koja vam se dopada, koja će govoriti o važnosti zajedništva i o tome kako ono jača jedinstvo unutar crkve.
- Okupite grupu ljudi iz vaše crkve i organizujte se kao partneri za molitvu. Redovno se molite zajedno, družite se i povremeno podelite ručak sa svojim partnerom za molitvu.

POVEŽITE:

Dela 1,14; 2,42; 12,12; Filibljanima 2,2; 1. Petrova 2,5.

Christian Experience and Teachings of Ellen White, „Unity in Faith and Doctrine“;

Apostolska crkva – Hristovim tragom, 2. poglavlje.

Kiana Aleksander, Grand Blank, Mičigen, SAD

Pouka 12

Od 15. do 21. decembra 2018.

Crkvena organizacija i jedinstvo

»Ali neka među vama ne bude tako. Nego, ko hoće da bude velik među vama, neka vam bude služitelj, i ko hoće da bude prvi među vama, neka vam bude sluga.«

(Matej 20,26.27, SSP)

Dok neke učenike potpuno preplavi tuga i očaj kad te dve reči siđu s nastavnikovih usana, ostali mogu biti obuzeti čistom euforijom. Dakle, koje su to dve reči? Grupni projekat. Tipično, oni koji su oduševljeni tom vrstom projekata upravo su oni koji prepuštaju drugima iz grupe da urade sav posao. Bez obzira da li je to izabrani vođa, svaka grupa uglavnom ima takvu jednu osobu koja, nažalost, na kraju sama obavi sav posao.

Iako je to uobičajeni scenario, uopšte ne mora da bude tako. Svaka grupa poseduje potencijal da radi kao dobro podmazana mašina. Kako grupa može da radi na taj način? Možda ćete pomisliti: „Jednostavno. Ako svako uradi svoj deo, posao će cvetati!“ Iako je to uglavnom tačno, ja smatram da je za uzor-grupu potrebno više od toga. U tekstu Matej 28,18-20, upućen nam je poziv: „Sve narode učinite mojim učenicima“ (SSP). Da bismo izvršili tako važan zadatak, mi, vođe, moramo uložiti poseban napor da se povežemo sa onima koje vodimo i da ih hrabrimo. Vođe moraju biti u stanju da doprinesu ujedinjenju grupe. Ako nema jedinstva, oni koji posmatraju verovatno neće hteti da se pridruže grupi (ili u ovom slučaju – učeništvu), a ni sadašnji članovi možda neće osetiti potrebu da u njoj ostanu.

Nijedan zadatak nije suviše mali.

Uporedo s podsticanjem na jedinstvo, moramo biti spremni i da služimo svojoj braći i sestrama. Za pravog vođu trebalo bi da bude sasvim u redu i da vodi i da služi, i svakoj od tih dužnosti trebalo bi da pridaje podjednaku važnost. Isus je rekao: „Ko hoće da bude velik među vama, neka vam bude služitelj, i ko hoće da bude prvi među vama, neka vam bude sluga“ (Matej 20,26.27, SSP). Nijedan zadatak nije suviše mali. Očuvati takav stav od ključne je važnosti za grupu, kao i potruditi se da svako bude svestan da ima naročit i važan zadatak za koji treba da se pobrine.

Neorganizovana i podeljena grupa štrči i upada u oči. Razmišljanje o tome kako uspešno uraditi grupni projekat podseća me na organizaciju crkve. Kao hrišćani, mi radimo na vrhunskom grupnom projektu za najvećeg Učitelja. Pružena nam je najčudesnija prilika da radimo u skladu s našim Stvoriteljem. S obzirom da je to nešto tako veliko, potreba da ostanemo organizovani i negujemo jedinstvo trebalo bi da bude na vrhu naše liste prioriteta. Moramo vrednovati svaku poziciju u crkvi, od redara do pastora. Ponovo kažem, nijedan zadatak nije suviše mali.

Mišel D. Amos, Koledždej, Tenesi, SAD

Ponekad mi, hrišćani, zaboravimo šta znači biti pravi vođa. Mnogi od nas koji zauzimaju vodeće položaje u crkvi, na poslu, u školi, kod kuće, pitamo se zašto ljudi ne slede naša uputstva. Međutim, vođstvo nema toliko veze s davanjem dobrih uputstava i ideja, koliko s tim da se bude vođa-sluga. Isus nam daje sjajan primer šta znači biti vođa-sluga u tekstu Matej 20,1-20.

U tim stihovima vidimo kako je Isus, koji nije bio samo vođa svojih učenika već i Bog u ljudskom obličju, lično oprao noge svakom svom učeniku. U to vreme, većina stanovništva je imala samo jednu vrstu obuće – sandale, ako su uopšte imali obuću. Sandale nisu pokrivale čitavo stopalo, već samo njegov donji deo. A putevi nisu bili popločani u to vreme i stopala putnika bila su pokrivena skorelom prašinom. Zato je bilo uobičajeno, kad ljudi dođu u nečiju kuću, da domaćin zaduži svog slugu da gostima opere noge. Upravo je tu ulogu Isus prihvatio u odnosu na svoje učenike, što Ga je učinilo vrhunskim Vođom-slugom.

»Zašto nisi mogao to da kažeš mom sinu pre dve sedmice?«

Ima jedna stara priča o ženi čiji je sin bio zavisn od šećera. Pošto je shvatila koliko je njegovo stanje ozbiljno, majka je pvela dečaka na jedno poduže putovanje ne bi li našla pomoć. Odvela je sina kod čoveka po imenu Mahatma Gandhi koga je zamolila da njenom sinu kaže da prestane da jede šećer. Međutim, Gandhi je odgovorio: „Ne mogu to da mu kažem. Dovedi ga ponovo za dve sedmice i onda ću mu reći.“ Uznemirena i zbunjena, majka se vratila sa sinom kući. Dve sedmice kasnije, ponovo je odvela svog sina kod Gandija i uputila mu istu molbu. Ovog puta, Gandhi je rekao: „Dečko, trebalo bi da prestaneš da jedeš šećer. To nije dobro za tvoje zdravlje“. Dečak se složio i obećao da će prestati. Zbunjena, majka je pitala Gandija: „Zašto nisi mogao to da kažeš mom sinu pre dve sedmice?“ Gandhi je jednostavno odgovorio: „Gospođo, do pre dve sedmice i ja sam jeo previše šećera“.

Ta priča pokazuje da postoji suštinska povezanost između mogućnosti da se bude vođa-sluga i vođstva putem ličnog primera. Isus je mogao da bude uspešan vođa-sluga zato što je predvodio druge ličnim primerom. U tekstu za pamćenje predviđenom za ovu sedmicu (Matej 20,26,27), Isus govori konkretno o onome što je odmah potom i učinio – u istom poglavlju. Kad drugima govorimo šta bi trebalo da rade i kako da to rade, mi im samo dajemo uputstva. Međutim, kad im lično pokažemo šta da rade i kako da to rade, mi ih nadahnjujemo i pružamo primer šta oni koji nas posmatraju moraju da rade.

ODGOVORITE:

1. Šta možete preduzeti da biste bili bolji vođa-sluga?
2. Kako možete promeniti način na koji vas ljudi doživljavaju kao vođu?

Majkl Ovusu, Hantsvil, Alabama, SAD

Kao adventisti sedmog dana, mi smo hrišćani koji veruju da je Hristos došao da položi svoj život u zamenu za naše spasenje. Bog nas toliko voli da je poslao svog Sina da umre za nas, da bismo svi mogli da Mu se pridružimo na nebu kad drugi put dođe po nas. Glavna misija crkve i Hristovog tela je da proširi evanđelje po čitavom svetu, poučavanjem i krštavanjem, pripajanjem ljudi Hristovom telu. Ako nismo ujedinjeni kao jedno telo u Hristu, sa istom misijom i perspektivom, onda je tačno da su odvajanje i nejedinstvo neizbežni. Možemo biti apsolutno sigurni da postoji Jedan (Isus) koji je za sve... a da li smo mi svi za jednog?

Hristos, glava crkve (Efescima 5,23-27)

Prvo i najvažnije, ako Hristos nije glava svake misije i crkvenog tela, onda se posao obavlja pogrešno. Ako se ulažu naponi u Njegovo ime, ali se sprovode na osnovu nećijih ličnih planova, upravo tu počinje nejedinstvo. U Efescima 5,23-27, čitamo o ulozi Hrista i Njegove crkve koji se porede s mužem i ženom. Biblija kaže, baš kao što se crkva pokorava Gospodu budući da je On glava, i žene se moraju potčinjavati svojim muževima kao glavi. U realnosti, ipak, mnogi ne vole da slušaju o tome, jer se u modernom svetu potčinjavanje te vrste ne uklapa u preovlađujuću ideologiju. Međutim, umesto da se tumači kao gubitak, namera ovog teksta bila je da se potčinjavanje shvati kao dobitak. Smatralo se da to donosi mir i poverenje, s obzirom da je onaj koji se potčinjava u tom slučaju zbrinut. Hristovo telo može da počiva s poverenjem, znajući da ga Hristos voli i stara se o njemu, kao što muž voli svoju ženu i stara se o njoj. Da budemo realni, ako se nismo potčinili Hristu kao glavi u svom ličnom životu, kako možemo očekivati da ćemo se potčinjavati kao što je potrebno u vršenju Njegovog dela?

Organizovanje za misiju (Matej 28,18-20)

Opis misije Hristovog tela može se naći u tekstu Matej 28,18-20. Isus zadužuje svoje učenike da idu i uče druge onome čemu je On učio njih. A pošto budu naučeni, ljude treba krstiti u ime Oca, Sina i Svetog Duha. Zajednička misija tog tela trebalo bi uvek da bude poučavanje onome čemu nas je On naučio. Kao Hristovi sledbenici, trebalo bi uvek da želimo da Njegovo telo raste. Možemo imati mnogo različitih pristupa i metoda službe, ali ako rast crkvenog tela nije pokretačka snaga iza svega toga, onda Hristos nije na čelu.

Crkvena disciplina (Matej 7,1-5; Galatima 6,1.2)

Da bismo uspešno sprovodili misiju crkve zajedno s braćom i sestrama, vrlo je važno da budemo svesni da smo mi u stvari nesavršeni ljudi koji služe savršenom Bogu. Lako je setiti se te ljudske nesavršenosti kad sami napravimo neku grešku, ali, na primer, kad naša braća i sestre u Hristu isto tako pogreše, onda nam je uglavnom teže da to imamo na umu. Međutim, tekst Matej 7,1-5 podseća nas da ne sudimo drugima kao što ne bismo voleli ni da nama sude.

Uistinu, mi delimo mnoge od karakternih mana zbog kojih upiremo prstom u druge ljude. Niko nije savršen. Imajući to na umu, u Galatima 6,1.2 saznajemo da bi trebalo da pomažemo jedni drugima umesto da se uzajamno povređujemo i govorimo loše jedni o drugima. Noseći terete jedni drugih, mi ispunjavamo Hristov zakon. I nama su potrebni ista ona ljubav, blagodat i milost od Boga koje smo možda uskratili nekom drugom.

Očuvati jedinstvo crkve (Titu 1,8.9)

Ako zanemarimo svoj ponos i ego, bićemo u stanju da se prema drugima ophodimo onako kako bismo želeli da se oni ophode prema nama. To ujedinjuje Hristovo telo, jer uviđamo da smo svi u istom položaju i da nijedan čovek nije iznad drugog, premda, baš kao i u telu, svako od nas ima drugačiju ulogu. Tekst Titu 1,8.9 objašnjava kakvo treba da bude telo, a naročito rukopoložene vođe tela, kad je reč o karakteru i odanosti istini. Svakog od svojih saradnika treba da podržavamo u onoj meri da misija ostane u središtu pažnje. Budući da svet sve nas posmatra kao jedno, mi smo odgovorni jedni za druge. Niko nije „predobar“ za bilo koji zadatak u okviru službe.

Ko smo mi da se smatramo zaslužnim da nam drugi služe?

Rukovođenje putem služenja (Jovan 13,1-17)

U tekstu Jovan 13,1-17, Isus daje prvoklasan primer za rukovođenje putem služenja. On se saginje i pere noge svojim učenicima. Budući da Petar pruža otpor, Isus objašnjava da nema jedinstva ukoliko i vođa nije spreman da služi. Pošto im je oprao noge, Isus ih je zadužio da to isto čine drugima. Isus je završio to delo rekavši: „Sluga nije veći od svoga gospodara, ni poslanik od onoga koji ga je poslao. Pošto to znate, blago vama ako tako budete i činili“ (Jovan 13,16.17, SSP). Divno je kad shvatite činjenicu da je Car nad carevima i Gospodar nad gospodarima došao da bude ljudsko biće, ali takođe i da služi! Pranje nogu bilo je sigurno ponižavajuće iskustvo, jer su te noge bile vrlo prljave od hodanja po prašini ceo dan, i to u sandalama! I danas se to može primeniti, jer pravi vođa mora biti spreman da obavi sve - od najskromnijeg do najuzvišenijeg posla. Tekst Matej 20,28 glasi: „Sin čovečiji nije došao da mu služe, nego da služi i da svoj život da kao otkupninu za mnoge“ (SSP). Ako je Car nad carevima došao da služi i pere noge, ko smo mi da se smatramo zaslužnim da nam drugi služe?

ODGOVORITE:

1. Da li je Hristos glava u mom životu? Štaviše, da li je Hristos zaista glava u mojim naporima da širim evanđelje?
2. Da li imam na umu da niko nije savršen i da smo svi izgubili slavu Božju? Da li nosim terete svoje braće? Da li pokazujem istu ljubav, blagodat i milost prema drugima kakve Bog pokazuje prema meni?
3. Da li treba da budem ponizniji u službi? Ima li nekih delova vinograda za koje smatram da sam „suviše dobar“ da bih tu radio?

Ilajdža Volters, Hempsted, Njujork, SAD

Sve hrišćanske denominacije teže da ostvare jedno isto kad je reč o crkvi, a to je da služe svojim bližnjima i da se ujedine s njima. Neki koji zauzimaju visoke pozicije, kao što su starešine, đakoni, đakonice i pastori smatraju da su „glavni“ zbog svojih funkcija u crkvi. Oni ponekad postavljaju sebe na pijedestal, visoko iznad svih drugih, i na taj način se otuđuju od ljudi koje bi trebalo da vode i kojima bi trebalo da služe. To bi mogao da bude jedan od vodećih uzroka disfunkcionalnosti crkve. Da bismo sačuvali jedinstvo unutar crkve, moramo u svom umu i srcu negovati sledeće dve misli – sećati se Velikog naloga i obratiti pažnju na Isusov primer velikog vođe.

Posmatranje Hrista kao vođe takođe je veoma važno za očuvanje jedinstva u crkvi.

Veliki nalog je moćna zapovest koju nam je Hristos dao pre nego što je otišao na nebo. „Data mi je svaka vlast na nebu i na zemlji. Zato idite i sve narode učinite mojim učenicima,

krsteći ih u ime Oca i Sina i Svetoga Duha, učeći ih da se drže svega što sam vam zapovedio. I evo, ja sam s vama svakog dana, sve do kraja sveta“ (Matej 28,18-20, SSP). Sve što Isus traži od nas je da širimo evanđelje po čitavoj planeti da bi ljudi mogli da čuju dobru vest o Njemu. Ako tu misiju budemo imali na umu, nećemo misliti toliko na sebe koliko na druge, kojima treba da objavimo evanđelje da bi znali da i oni mogu da naslede večni život kao i mi. Međutim, uloge koje imamo u crkvi i društvu ponekad toliko zaokupljaju našu pažnju da zaboravljamo da treba da vodimo računa o drugima, a ne da stavljamo svoje potrebe iznad potreba drugih.

Posmatranje Hrista kao vođe takođe je veoma važno za očuvanje jedinstva u crkvi. On nije sišao na zemlju da bi Mu ljudi služili, već da bi On služio ljudima. Tekst Jovan 13,14.15 prenosi Njegove reči: „Ako sam ja, Gospod i Učitelj, oprao noge vama, onda treba i vi da perete noge jedan drugom. Dao sam vam primer, da i vi činite onako kako sam ja učinio vama“ (SSP). „Samoga (je) sebe učinio ništavnim uzevši obličje slugе, postavši sličan ljudima. I kad je po spoljašnjosti postao sličan čoveku, ponizio je samoga sebe postavši poslušan do smrti, i to smrti na krstu“ (Filibljanima 2,7.8, SSP). Isus želi da mi uvidimo koliko je važno da budemo slugе da bismo mogli da ujediniamo druge i nadahnemo ih da čine isto, bez obzira iz kog društvenog sloja potičemo ili koliko se nelagodno osećamo. Trebalo bi da nas je strah da postupamo drugačije od onoga kako je On postupao kad je oprao noge svojim učenicima i umro za nas.

ODGOVORITE:

1. Kako možete služiti Bogu do krajnjih granica?
2. Šta čini jednog slugu tako moćnim i nadahnjujućim?

Kent Earl Taylor III, Koral Springs, Florida, SAD

Ako je neko ko ovo čita ikad bio u izviđačima, onda zna da smo mi, od najranijeg uzrasta, učeni da budemo „Božje slugе i prijatelji ljudi“. Bog nas poziva ne samo da služimo Njemu već i drugima. Svako želi da postane jedan od Božjih radnika, da ide i vrši Njegovu volju i odaziva se kad ga On pozove. Kad se osvrnem na svoje srednjoškolske dane, setim se nečег što mi je rekla učiteljica veronauke: „Bog ne poziva kvalifikovane, već kvalifikuje pozvane.“ To me je navelo na razmišljanje. Kako nas to Bog kvalifikuje da budemo Njegove slugе i da radimo za Njega?

Kako nas to Bog kvalifikuje da budemo Njegove slugе i da radimo za Njega?

Siguran sam da se mnogi pitaju kako mogu da postanu Isusove slugе i saradnici. Ima mnogo toga bitnog što nas osposobljava da radimo za Hrista, ali zbog ograničenog prostora, istaći ćemo samo nešto od toga.

Nemojte se stideti da služite drugima. Nikad ne bi trebalo da se stidimo da služimo drugima zato što nas je strah šta bi neko mogao da misli o nama. U tekstu Matej 25,40 stoji: „Kad god ste učinili nešto za jednog od ove moje najmanje braće, za mene ste učinili“ (SSP). Šta god da učinite za nekoga, uključujući i one koji su u nemaštini, u stvari činite za Isusa Hrista. U tekstu 2. Timotiju 2,15 takođe se kaže da ne treba da se stidimo, kao i da pravo upravljamo rečju istine.

Ohrabrujte druge. Bog nas je pozvao da Mu služimo i da svedočimo drugima, ali On želi i da ohrabrujemo druge, ne samo verne, već i one koji su novi u veri. Tekst Titu 1,6.9 glasi: „Starešina treba da bude... prionuo uz verodostojnu Reč, koja je u skladu sa učenjem, da može ispravnim učenjem da bodri druge i uverava protivnike“ (SSP). Prema tome, ohrabrujte one koji se bore u svom hodanju sa Hristom i suprotstavljajte se onima koji pokušavaju da omalovaže Božju Reč.

Budite ponizni. Poniznost je najviša kvalifikacija u radu za Boga. U tekstu Jovan 13,1-20 opisan je gest krajnje poniznosti, kad je Isus prao noge svojim učenicima. Druga reč za poniznost je smernost. Isus je ponizio sebe i služio svojim učenicima opravši im noge, premda njima nije bilo jasno zašto je učinio tako nešto. Kad je završio, Isus je rekao: „Dao sam vam primer, da i vi činite onako kako sam ja učinio vama. Istinu vam kažem: sluga nije veći od svoga gospodara, ni poslanik od onoga koji ga je poslao“ (Jovan 13,15.16, SSP). Isus je postavio taj primer i rekao učenicima da i oni isto čine.

ODGOVORITE:

1. Zašto je poniznost tako važna u služenju i radu za Boga?
2. Šta možete učiniti da biste ohrabрили one koji su novi u veri, a i one koji su deo crkve ali prave kompromise u svojim verovanjima?

Koja je svrha vašeg života? Za šta ste stvoreni? Mi često zaboravljamo pravu svrhu svog življenja na zemlji. Ponekad nas zaokupi ovozemaljski uspeh, kao kad smo najbolji u završnom razredu srednje škole, kad pođemo na fakultet, kad dobijemo najbolje plaćen posao, ili postanemo slavni. A da li je to ono radi

Mi često zaboravljamo pravu svrhu svog življenja na zemlji.

čega nas je Bog postavio ovde na zemlji? U tekstu Matej 28,18-20, kaže se da mi, Njegovi učenici, treba da idemo da ljude krštavamo i poučavamo o Njemu kao našem Gospodu i Spasitelju. Prema tome, naša svrha ovde na zemlji jeste da poučavamo svoje vršnjake, nastavnike, pa čak i roditelje o Bogu i Njegovom drugom dolasku.

Kad gledamo vesti ili pretražujemo internet, primećujemo da je ono što nam danas nedostaje – upravo jedinstvo. Kao vođe i članovi crkve, mi se moramo staviti na raspolaganje svojim susedima, saradnicima i onima koji žive u teškim prilikama. Moramo okupiti što je moguće više njih da žive s nama u ljubavi i slozi. Tekst Psalmi 133,1 glasi: „Kako je lijepo i krasno kad sva braća žive zajedno!“ Mi predstavljamo taj mir koji je ovom svetu tako očajnički potreban! Mi smo mirotvorci! Ali, da bismo ostvarili taj cilj, moramo svojim karakterom odražavati duhovnu povezanost sa Bogom.

Da li se stidite, plašite, ili vam je neprijatno da govorite o nebeskom Bogu? Da li ste osoba koja izbegava sukobe? Ne bojte se! Vi imate otkrivenje iz prve ruke i sve moguće informacije o nečemu mnogo većem i boljem od bilo čega što ovaj svet može da ponudi – o životu sa Isusom. Sklopite oči i maštajte. Zamislite život bez bola, život u kom možete da se igrate s lavovima, tigrovima i medvedima, život u kom se nikad ne umarate. Meni to zvuči sjajno! Međutim, naša odgovornost je da svoju braću i sestre u Hristu učinimo svesnim te velike prilike pre nego što bude kasno. Nikad ne smemo pomisliti da imamo na raspolaganju sve vreme ovog sveta. Dani se brzo pretvaraju u mesece, a meseci u godine. Ako niste zapazili, Gospod je rekao da će skratiti vreme, i ja primećujem da vreme zaista leti. Moguće je da ljudi koje Bog voli umiru a da nikad nisu čuli za Njega, zato što se mi plašimo da govorimo ili smo jednostavno obuzeti svojim ovozemaljskim uspehom. Ako se uljuljkate u ovozemaljske uspehe, može se desiti da izgubite one nebeske. Stoga, učinimo ovu godinu godinom otkrića, ispunjenja, radosti, mira i svrhe!

ODGOVORITE:

1. Da li sam izgubio/izgubila iz vida svrhu svog života?
2. Kako da je ponovo postanem svestan/svesna?
3. Šta mogu preduzeti što će uspešno stvarati jedinstvo i spasavati Božji narod?

Alejsia Bukal, Dania Bič, Florida, SAD

ZAKLJUČAK

Kad pomisle na reč „crkva“, mnogi zamišljaju neku zgradu u koju ljudi odlaze određenog dana. Neki možda pomisle i na vođe, prikupljanje novca, ili različite crkvene programe. Da, sve je to veliki deo onoga što crkva predstavlja, ali suviše često zaboravljamo zašto je Bog uopšte ustanovio crkvu. Ono zbog čega treba da se okupljamo u tim posebnim zgradama jeste da bi nas Bog osposobio da se pokrenemo i služimo. Pojedinci koji se sastaju u jedinstvu treba da preplave evanđeljem društvo u kojem žive. Ova pouka poziva vernike da gledaju dalje od zidova, da kroz Hrista postanu jedno s drugim članovima crkve, a zatim da izađu i slede Njegov primer službe.

RAZMOTRITE:

- Tražite od Boga da vam pokaže kako možete doprineti Hristovom telu i napredovanju Njegovog carstva.
- Molite se za vođe crkve.
- Pridružite se crkvenom timu za rad u društvenoj zajednici.
- Zapisujte blagoslove koje ste doživeli zato što ste deo Božje crkve.
- Provedite nekoliko časova subotom posle crkve tako što ćete prošetati ulicama i svedočiti kao što je Isus činio.
- Pitajte one oko vas kako su oni došli u crkvu.
- Pozovite Svetog Duha da vas svakodnevno upotrebi u službi, kao pojedince i kao deo crkve.

Sonora Barous, Hantsvil, Alabama, SAD

Pouka 13

Od 22. do 28. decembra 2018.

Konačno obnavljanje jedinstva

*»A mi na osnovu njegovog obećanja iščekujemo nova nebesa
i novu zemlju, na kojima prebiva pravednost.«*

(2. Petrova 3,13, SSP)

„Da svi budu jedno kao što si ti, Oče, u meni“ (Jovan 17,21a, SSP). U literaturi se javljaju tri vrste sukoba koji pokreću zaplet priče: čovek protiv prirode, čovek protiv čoveka i čovek protiv samog sebe. Upravo ovo poslednje – čovek protiv samog sebe, značajno je za jedinstvo crkve.

„Ali, ako hodamo u svetlosti, kao što je on u svetlosti, imamo zajednicu jedan s drugim i krv Isusa, njegovog Sina, čisti nas od svakog greha. Ako tvrdimo da nemamo greha, sami sebe zavaravamo i u nama nema istine“ (1. Jovanova 1,7-8, SSP). Sveto pismo nam pokazuje da postoji jedan unutrašnji sukob u našoj duši, velika bitka između svetlosti i tame, sukob koji se očituje u našem umu, srcu i ponašanju na svakodnevnoj osnovi. Dakle, kako mi, tako podeljeni unutar sebe, možemo očekivati da postanemo ujedinjena crkva? Šta znači biti ujedinjen sa samim sobom?

Ono što znači biti ujedinjen sa sobom nije savršenstvo. Savršenstvo nije ono što Otac traži. Ne, On želi nešto mnogo dublje. On želi srce orijentisano ka tome da potvrdno odgovori na Njegovu zapovest. On čezne da mi prebivamo u Njemu, u ljubavi koju nam pokazuje kroz svoje zapovesti.

„A po ovome znamo da smo ga upoznali: ako se držimo njegovih zapovesti“ (1. Jovanova 2,3, SSP). Jovan nam kaže da ćemo pobediti. I pruža nam rešenje. „Ako neko i zgreši, imamo Zastupnika kod Oca – Isusa Hrista, pravednika. On je žrtva pomirenja za naše grehe, i ne samo za naše nego i za grehe celog sveta“ (1. Jovanova 2,2, SSP).

Dakle, hodanje u svetlosti je svakodnevna orijentacija srca. To je odluka da se poslušna najveća zapovest – da volimo. To je, istovremeno, ponizna odluka da se stalno vraćamo krstu sa svom ružnoćom našeg tela. To je način da postanemo povezana celina. To je put svetlosti.

Henri Nouen u knjizi *The Wounded Healer (Ranjeni iscelitelj)* tvrdi da je jedini način na koji se zaista možemo povezati s drugim pojedincem taj da dođemo do onog što on naziva „biti kod kuće u sebi“.¹ Nouen prepoznaje potrebu za unutrašnjom celovitošću radi spoljašnje zajednice. A isto tako i ljubljani učenic. Kad prebivamo u svetlosti o kojoj nam Jovan govori, imaćemo zajedništvo jedni s drugima. Nećemo više očekivati od drugih da nas upotpune, jer smo već pronašli svoj dom zahvaljujući tome što Hristos prebiva u nama. Slobodni smo. Slobodni da u potpunosti uživamo jedni u drugima. Slobodni da radosno služimo jedni drugima. Slobodni da priznamo tuđu nadarenost bez zavisti. Ali ta sloboda počinje u našem srcu.

**Pronašli smo
svoj dom u
tome što Hristos
prebiva u nama.**

Luk Hart, Los Anđeles, Kalifornija, SAD

¹ Nouwen, Henri, *The Wounded Healer*, 1994.

Ne

JEDINSTVO I RAZNOLIKOST – KAKO NAM ISUS OMOGUĆAVA ONO ČEMU SMO ODUVEK TEŽILI

LOGOS (Isaija 11,1-10; 65,21-25; Jovan 14,1-3; 2. Korinćanima 4,16-18; Otkrivenje 21,22-27)

Ohrabrenje od Isusa (Jovan 14,1-3)

U tim stihovima zabeleženo je Isusovo obraćanje učenicima nakon poslednje večere. S obzirom na njihovu zabrinutost, Isus ih upućuje da ponovo potvrde svoje poverenje u Boga i Njega. A onda izgovara čuvene reči: „U kući moga Oca ima mnogo stanova. Da nije tako, zar bih vam rekao: 'Idem da vam pripremim mesto?'“ (Jovan 14,2, SSP). Premda ovaj tekst ostavlja nešto prostora za različita tumačenja kad je reč o „kući moga Oca“, i onoga što se misli pod „mnogi stanovi“, šira slika je jasna. Isus odlazi, ali ohrabruje svoje učenike podsećajući ih da On ide da bi mogao da im pripremi mesto. Vredno je zapaziti da Isus opisuje životne uslove koji se odlikuju bliskošću. Svi iskupljeni žive zajedno pod istim krovom. Ta izjava naglašava važnost jedinstva u obnovljenom svetu. Nije dovoljno da naučimo da živimo s Bogom – moramo naučiti da živimo i jedni s drugima.

Vizija mira (Isaija 11,1-10)

Stihovi koje pronalazimo u 11. poglavlju Knjige proroka Isaije, naročito oni od 6-10, dočaravaju sliku koju većina nas teško može da zamisli – prirodni neprijatelji, jaki i slabi žive u nenarušenoj slozi. Savršeno jedinstvo u raznolikosti. Svaka životinja je različita, što je u prošlosti dovodilo do zloupotreba u nečiju korist, a obično na štetu drugoga. Ali sada, sve životinje žive jedne s drugima u miru. Niko „neće uditi ni potirati“ u toj realnosti. Premda neki na taj mirni suživot gledaju kao na rezultat činjenice da će Bog u potpunosti zadovoljiti njihove potrebe, detaljnije čitanje teksta ukazuje da će sama priroda tih životinja biti promenjena. Mesojedi više neće jesti meso, tako da će medved i lav pasti travu zajedno s kravom i bikom. Neće ih Bog hraniti mesom i na taj način ukloniti njihovu potrebu da love, čime bi uspostavio mir između lovca i lovine. Ne – Bog će zapravo promeniti njihovu prirodu, tako da će jesti travu

Nije dovoljno da naučimo da živimo s Bogom – moramo naučiti da živimo i jedni s drugima.

umesto mesa. A možda se taj tekst i ne odnosi samo na životinje. Možda je to obećanje o obnovljenju koje ćemo i sami u potpunosti iskusiti prilikom Hristovog povratka. Možda ćemo sopstvenim preobražajem biti isto tako iznenađeni kao što bi bio neko ko posmatra tigra kako pase travu.

Božja sveta zajednica (Otkrivenje 21,22-27)

Jovanova vizija opisana u 21. poglavlju Otkrivenja dobro je poznata većini adventista. Od značaja za ovo proučavanje su uslovi prikazani u toj veličanstvenoj sceni koja se odvijala pred ljubljenim učenikom. Nema hrama, zato što je Božja prisutnost dovoljna. Nema sunca zato što je Božja prisutnost dovoljna. Narodi hodaju u svetlosti grada zato što je Božja prisutnost dovoljna. Iako deluje kao nešto očigledno, vredno je imati na umu da se Bog nalazi u središtu jedinstvene strukture i funkcije grada spasenih. Novi Jerusalim nije samo skup Božjeg naroda – to je zajednica čije je postojanje omogućeno Božjom prisut-

nošću koja je sasvim dovoljna. Jovan navodi reč „narodi“, naglašavajući raznolikost koja postoji unutar Božje zajednice spasenih. Uprkos toj raznolikosti, u gradu vlada jedinstvo. Kako je to moguće? Upravo na osnovu spasenja koje nalazimo u Isusu, što naše jedinstvo čini mogućim. Premda je svaka osoba jedinstvena, sve ih je spasio isti Bog. Ovaj tekst nas podseća da se naše jedinstvo nalazi u našoj posvećenosti Isusu. To je ono što raj čini mogućim.

Rad, na nebu? (Isaija 65,21-25)

Mnogi povezuju nebo sa odmaranjem. Oni zamišljaju da večnost podrazumeva uživanje na peščanim plažama, mirnim livadama, ili velelepni planinama. Premda je sve to možda istina, postoji još jedna dimenzija življenja na nebu koju mnogi previđaju, a to je rad. Iako mnogi baš ne zamišljaju raj kao mesto na kom će nastaviti da rade, Isaija dočarava drugačiju priču. Aktivnosti koje on pominje obuhvataju zidanje kuća i življenje u njima, sadnju vinograda i jedenje njihovog roda. Međutim, najznačajniji deo ovog odlomka Pisma nalazi se u narednim stihovima, koji sadrže obećanje u vezi sa zajednicom u okviru koje će se odvijati to zidanje, življenje, sađenje i jedenje. Nema više povreda kojima smo bili svedoci ranije. Nema taštine i beskrajne žudnje koja prožima svaki ljudski posao. Umesto toga, tu su blagoslovi, pažnja i mir – a sve potiče od Boga. To je život kakav je osmišljen od početka. Možda mi mislimo da nebo isključuje rad, ali Isus je čak i rad iskupio.

Poslednja opomena (2. Korinćanima 4,16-18)

Često je teško verovati u ono što se ne vidi. Mnogi se bore da razumeju zašto Bog i Njegova volja često izgledaju skriveni od nas, uprkos iskrenim naporima da Ga pronađemo i razumemo Njegovom volju. I dok se bavimo takvim mislima, bilo bi mudro saslušati Pavlov savet. Iako se njegova spoljašnja priroda „raspadala“, on je ostao optimističan. Uspeo je u tome zato što je preusmerio pažnju na svoju unutrašnju prirodu, posmatrajući kako Bog radi na njegovom srcu. Pavle podseća svoje čitaoce da se veliki deo duhovnog života odnosi na ono što se ne vidi. Ali, jednog dana u budućnosti, biće nam dato da sve jasno sagledamo, i videćemo Boga kao nikad ranije. U istom smislu, naša nada u savršenu raznolikost i savršeno jedinstvo u Hristu mora takođe da se osloni na dolazak nečeg što još uvek ne možemo da spoznamo. Ima mnogo razloga da budemo radosni u vezi sa Isusovim drugim dolaskom – obnova zemlje, potpuno preobraženje ljudske prirode, nestanak greha i smrti. Ali jedan od razloga za radost koji se često previđa, nalazi se u jedinstvu koje će nastati u zajednici ljudi pojedinačno posvećenih Hristu i Njegovom carstvu. To je dugo priželjkivano stanje mira, koje će se potpuno ostvariti obnovljenjem svega stvorenog.

ODGOVORITE:

1. Zašto Isus mora biti u središtu crkvenog jedinstva? Do kakvih posledica dolazi kad telo vernika, kao merilo jedinstva, postavi druge ideale na Hristovo mesto?
2. Na koji način posvećenost Isusu ujedinjuje ljude, dok im istovremeno omogućava da zadrže svoju raznolikost?
3. Premda će se savršeno jedinstvo uspostaviti tek u vreme Hristovog povratka, šta već sada možemo učiniti da bismo se kretali ka savršenom jedinstvu i savršenoj raznolikosti u Isusu? Kako taj proces danas izgleda u Crkvi adventista sedmog dana?

Dejvid Dimer, Loma Linda, Kalifornija

„U jedinstvu je snaga, u nejedinstvu slabost. Božji izabrani treba da pokažu pred svetom svoje uzajamno jedinstvo. Nemoguće je da nekolicina njih sami hodaju ka nebu zato što nisu u stanju da se slože ni s kim drugim. Božji narod mora da bude jedno. Ako neki zastupaju zamisli koje su toliko neobične da ih drugi ne mogu prihvatiti, treba da uporede svoja zapažanja u poučljivom duhu, i svi bi trebalo da budu voljni da uče. Trebalo bi da ulože najodlučnije napore da budu jedno, da očuvaju jedinstvo vere u svezi mira.“¹

**»Mi smo upisani
pod imenom
hrišćani.«**

„Mi smo upisani pod imenom hrišćani. Mi pristupamo Gospodnjoj trpezi, tvrdimo da smo sinovi i kćeri Božje, članovi Gospodnje porodice, deca nebeskog Cara. Međutim, oni koji tvrde da vole Isusa, suviše često Ga se odriču svojim nedostatkom uzajamnog poverenja. Suviše često se traži zlo, postupci se sagledavaju u najnepovoljnijem svetlu, reči se izvrću i pogrešno tumače. Mnogi strogo govore o manama drugih, ali ih sopstvene mane skoro uopšte ne zabrinjavaju. Kad bi svoj glas posvetili ispovedanju sopstvenih greha, bilo bi mnogo bolje. Bog poznaje puteve svoje dece. Svaka reč, svaka misao, svaka pobuda otvorene su pred očima Onoga koji sve vidi. Pokažimo onda da volimo Isusa tako što ćemo Ga postaviti na presto svog srca, tako što ćemo se odreći sebe u korist drugih. Radimo zajedno u slozi, kao odani članovi jedne porodice.“²

„Božja reč jasno ukazuje na našu dužnost. Mi treba da negujemo ljubav, strpljenje i ljubav.“³

ODGOVORITE:

1. Mogu li jedinstvo i raznolikost ići ruku podruku, ili su to realnosti tipa „ili-ili“? Da li je jedinstvo moguće čak i kad se članovi crkve uzajamno ne slažu?
2. Razmišljajte o temi oko koje se vaša crkva podelila u prošlosti. Kako je postignuto jedinstvo? Razmišljajte o nekoj temi oko koje se u ovom trenutku naša crkva deli. Šta vi možete da učinite da biste doprineli stvaranju jedinstva?
3. Da li se jedinstvo odnosi samo na Crkvu adventista sedmog dana, ili postoji način da se i hrišćani iz drugih denominacija ujedine? Kako biste vi mogli biti deo tog jedinstva?

Sara Ventura, Vinona, Minesota, SAD

¹ *The Review and Herald*, April 27, 1897, p. 4.

² *The Review and Herald*, April 27, 1897, p. 5.

³ *The Review and Herald*, April 27, 1897, p. 8.

„Pazimo na to da jedan drugoga podstičemo na ljubav i dobra dela. Ne propuštajmo svoje sastanke, kao što neki imaju običaj, nego bodrimo jedan drugoga – utoliko više ukoliko vidite da se približava Dan“ (Jevrejima 10,24.25, SSP). Prema ovom tekstu, Pavle razume naše uzajamno povezivanje kao neophodan preduslov da bismo mogli biti „zajedno... poneti na oblacima da se sretnemo s Gospodom u vazduhu“ (1. Solunjanima 4,17, SSP). Taj imperativ da se ljudi uzajamno povezuju pronalazimo u čitavoj Bibliji, kao lek za ljudsku grešnu prirodu, koja je dovela do našeg odvajanja od Boga i udaljavanja jednih od drugih.

Nada je najmoćnije pojedinačno oružje protiv straha!

Budući da su stvoreni po obličju Boga, Trojice koji su jedan, nije prirodno za ljude da žive razdvojeni. U osnovi te podela nalazi se razoran uticaj straha. Proučavajući život Adama i Eve, vidimo da su oni, pošto su se prepustili neposlušnosti, bežali od Božjeg glasa, a nažalost i jedno od drugog. Umesto da preuzmu odgovornost za sopstvene postupke, nastojali su da prebace krivicu na nekog drugog, napuštajući osnovu svog odnosa, odvajajući se da bi postali jedno. Međutim, njihovi strahovi su ublaženi obećanjem o porazu zmije, samog uzročnika njihovog odvajanja.

Budući da On predstavlja ispunjenje tog obećanja, da će stati na glavu zmiji, Isus teši svoje sledbenike: „Neka se vaše srce ne uznemirava... Doći ću opet i uzeti vas k sebi da i vi budete onde gde sam ja“ (Jovan 14,1-3, SSP). To je začetak *nade* u srcu onih koji Ga slede, što otvara vrata za uspostavljanje odgovarajuće uzajamne povezanosti.

Nada je najmoćnije pojedinačno oružje protiv straha!

Zajedništvo je ključno za uspostavljanje odgovarajućih uzajamnih odnosa. U tekstu Dela 2,1, vidimo da su Hristovi učenici bili zajedno na jednom mestu, jednodušni, spremni da prime silu koja će ih osposobiti da propovedaju evanđelje svetu. Oni su razumeli da je njihova povezanost sa Bogom i jednih s drugima ključ za ispunjenje zapovesti koju im je Isus dao, zapisane u tekstu Marko 16,15: „Idite po celom svetu“ (SSP).

Da se vratimo na Jevrejima 10,24.25. Tu Pavle opominje Božji narod da ne propušta svoje sastanke, a naročito kad vidi da se određeni dan približava. Koji dan? Hristov drugi dolazak! Blažena nada je da ćemo jednog dana vi i ja zajedno moći da uživamo u Gospodnjem prisustvu za čitavu večnost. Ali dok taj dan ne dođe, mi moramo uživati u slatkom zajedništvu do kog dolazi kad se povežemo jedni s drugima. Dok budemo rasli u mudrosti i stasu, nemojmo nikad zaboraviti da rastemo i u naklonosti prema Bogu, ali i onima s kojima dolazimo u dodir svakog pojedinog dana!

Rejšon Vilijams, Berien Springs, Mičigen, SAD

Možete li to da zamislite? (1. Solunjanima 4,13-18) Zvuci trube vas zaglušuju. Svetlost jača od hiljadu sunaca probada vam oči nagoneći vas da žmirkate. Neka blaga sila podiže vas polako ka epicentru te grupe letećih glasnika koja podseća na oblak. Idete kući, Isus je došao! Ali dok se uspinjete, osvrćete se oko sebe...

Neki prijatelji i članovi vaše porodice moraju da čekaju. Neki drugi čekaju još duže. Njih okružuje manji broj anđela, i jedva uspevaju da čuju zvuk trube. Kad vam se oči priviknu na zaslepljujuću svetlost, primećujete da se Isus nekim približava više nego drugima... Izgleda kao da On nije baš oduševljen što će spasiti neku od te svoje dece.

Da li u svom umu delite ljude na pripadnike „A klase“ i „B klase“?

Da li tako zamišljate Drugi dolazak? Ili ste oduvek pretpostavljali da Isus sve podjednako voli, i da je podjednako oduševljen što ćemo svi mi biti s Njim na nebu? Ako tako zamišljate Isusa, da li ste i vi takvi? Ili u svom umu delite ljude na pripadnike „A klase“ i „B klase“?

Kao hrišćani, „mi na osnovu njegovog obećanja iščekujemo nova nebesa i novu zemlju, na kojima prebiva pravednost“ (2. Petrova 3,13, SSP). Na Božjem novom nebu i novoj zemlji svi narušeni odnosi biće obnovljeni (Isaija 11,1-10). Ali Bog želi da nebo počne u nama već danas (Matej 6,10b).

Međutim, kad to nebesko življenje pokušamo da primenimo u realnom životu, tu nastaju problemi. Zato, evo nekoliko ideja koje nam mogu pomoći da nadvladamo svoju sklonost da ljude svrstavamo u A i B klasu.

1. *Upoznajte Božju ljubav:* Vrlo je jednostavno – ne možete dati nešto što nemate. Ako niste sigurni u Božju ljubav prema vama, bićete nespretni u pokušaju da je podelite s drugima (Luka 6,45; 1. Jovanova 4,19).

2. *Preispitajte svoju perspektivu:* Kad god osetite potrebu da dignete nos zbog nekoga (što znači da je taj neko verovatno dosadan, čudan, ili slično), poslušajte šta vam Božji Duh govori o tome šta On misli o toj osobi. Može li Bog da vam pomogne da gledate kao što On gleda? (1. Samuilova 16,7; Jovan 9,5-7)

3. *Budite inicijator:* Često očekujemo da se prvo druga osoba izvini, ili pokaje, ili promeni ponašanje. Ali ako obe strane zauzmu takav stav, onda do promene nikad neće doći, i šteta će se nastaviti. Umesto toga, savladajte osećaj neprijatnosti i probijte led – isplati se (Matej 5,23.24).

ODGOVORITE:

1. Možete li se setiti nekog s kim biste voleli da budete u boljim odnosima, ili da neki teret bude oprostjen? Da li ste učinili sve što je u vašoj moći da bi došlo do promene?
2. Na koga gledate drugačije nego Hristos? Kako bi vaša perspektiva mogla da se promeni?
3. Na koji način bi vaša crkva ili grupa za proučavanje Biblije mogla da vam pomogne da ostvarite ono o čemu se govori u pitanjima 1 i 2?

Džoša Hester, Kaunsil Blafs, Ajova, SAD

JEDINSTVO U HRISTOVOM TELU

MIŠLJENJE (Rimljanima 12,9-21; 1. Korinćanima 12,12.13; Filibljanima 2,1-4; Efescima 4,1-6)

Če

Još od prvog veka, crkva se bori za jedinstvo uprkos neslaganjima koja se javljaju u vezi s raznim temama. S obzirom na sva ta različita učenja, verovanja i poglede na život koji danas postoje, kako se uopšte možemo nadati da ćemo biti ujedinjeni kao crkva? Može li dom koji se razdeli da opstane?

Bog nam je dao jedan dar da bismo mogli biti ujedinjeni i imati ljubavi u sebi i među sobom. Taj dar je Sveti Duh lično! Bog nam je dao pomoćnika i utešitelja. On više ne boravi u svetilištu koje je čovek načinio, već u svetilištu našeg srca koje je načinio Bog. On nas želi. Mi treba da budemo jednog duha – u skladu sa Svetim Duhom. Ako Sveti Duh ne prebiva u Božjem narodu, oni nemaju udela s Bogom niti On ima udela s njima. Sveti Duh je jedini koji objedinjuje Božje carstvo u jedno telo sa jednom svrhom.

Sveti Duh je jedini koji objedinjuje Božje carstvo u jedno telo sa jednom svrhom.

Mi moramo biti ujedinjeni unutar ljubavlju ispunjene hristolike zajednice i izvršavati Božju volju i nameru za Njegovu crkvu kao ambasadori službe pomirenja. Treba da budemo ujedinjeni ljubavlju prema svom Stvoritelju i spremni da vršimo Njegovu volju. Predugo su mnogi od nas zanemarivali pozive Duha da volimo svoju braću i sestre u crkvi – koristeći našu grešnost kao izgovor. Moramo se potčiniti Duhu da bi On mogao u nama da ispuni Zakon i usadi Božji karakter. Dobar plod pravednosti treba da nikne u nama.

Bog nas poziva da se zauzimamo za Njegovu istinu koja je evanđelje ljubavi. Ne samo intelektualno, već i u reči i na delu. Moramo da posegnemo s ljubavlju prema usamljenima, povređenima, siromašnima i zlostavljanima koji su deo Božje porodice, kao i da pozivamo one koji još uvek nisu prihvatili taj čudesan dar. Da li se dovoljno usrdno molimo da nas Sveti Duh ispuni, upotrebi i preobrazi? Da li smo svoj ponos ostavili dovoljno po strani da bismo napravili mesta da Božja ljubav raste na tlu našeg srca?

ODGOVORITE:

1. Šta možete učiniti ove sedmice da biste potražili duhovno jedinstvo sa svojom duhovnom porodicom?
2. Za koga vam u vašem životu Bog napominje da treba da upoznate Njegovu ljubav? Kako biste vi mogli da budete opipljivi izraz Božje ljubavi tim osobama ove sedmice?

Dejvid Klark, Berien Springs, Mičigen, SAD

ZAKLJUČAK

Život je prepun običaja koji podrazumevaju okupljanje grupe ljudi sa zajedničkim ciljem. Praznici. Venčanja. Volonterski rad. Posao. A i mi u toku svog proučavanja ove sedmice, sjedinjujemo se u Hristovoj ljubavi, sa zajedničkim ciljem, kao Njegovo telo na zemlji koje živi i diše. A tamo gde se ljudi ujedinjuju, uspeh je zagarantovan. Nije uvek jasno kojim putem treba ići da bi se napredovalo. Napredovanje, s druge strane, može biti zastrašujuće kad je reč o promeni. Međutim, lepota je u tome što ne moramo sami da se suočavamo s budućnošću, niti da se plašimo. Mi imamo jedni druge. A uz Božju ljubav i Njegovo vođstvo – možemo imati mir znajući da smo na pravom putu.

RAZMOTRITE:

- Razmišljajte o izazovima s kojima se suočavaju članovi vaše crkve i okupite molitveni tim da biste se molili za njih. Ukoliko je moguće, pružite im ličnu podršku.
- Iznenadite svog pastora ili starešinu (i članove njihovih porodica ako je izvodljivo) nekim domaćim kuvanim jelom. Pastori su često suviše zauzeti dok obavljaju ogroman posao da bi ujedinili svoju zajednicu. Pokažite im da su njihovi napori primećeni. Dodatni korak bi mogao biti da okupite grupu koja bi napravila više od jednog obroka. To je još jedna prilika da se ujedinite radi zajedničkog cilja.
- Napišite pismo osobi s kojom ste imali poteškoća da se složite u prošlosti – da biste izgradili pozitivan odnos ili popravili onaj koji je narušen. Molite se za nadahnuće. Koraci ka isceljenju narušenih odnosa iz naše prošlosti mogu zbližiti ljude na moćan način, što dovodi do jedinstva.
- Organizujte putovanje za grupu prijatelja iz škole ili crkve da biste otišli na kampovanje. Oni koji se igraju zajedno, ostaju zajedno. Stvarajući drage uspomene, gradićete temelj za zdrave odnose. Dodajte i neke tim-building vežbe kao dodatnu prednost.
- Pođite na neku garažnu rasprodaju i nasumično izaberite nekoliko predmeta. Sastavite skulpturu koja će predstavljati jedinstvo u Hristu. Budite kreativni! A sliku te skulpture postavite na Fejsbuku i napišite ukratko šta ona za vas predstavlja.

POVEŽITE:

Rimljanima 6,1-10; 12,3-8; Galatima 3,26-28; Efescima 1,3-14; 4,11-16;

Filibljanima 2,1-11;

Ellen White, *The Review and Herald*, Christian Unity (April 27,1897).

Kejsi Ficpatrik, Solt Lejk Siti, Juta, SAD

OKTOBAR

BOŽJI HEROJI

Gospod je moj Pomoćnik

1. P Psalam 40, 17. Upućeno lično meni
2. U Osija 10, 12. Rad na plodnom zemljištu srca
3. S Jakov 1, 12. Duhovni mišići i snaga
4. Č 2. Korinćanima 12, 9. »Dosta ti je moja blagodat...«
5. P Jevrejima 13, 5. 6. Gospod je moj Pomoćnik
6. S Psalam 145, 18. 19. Osećanja nisu dokaz odbacivanja

Sreća u poslušnosti

7. N Luka 22, 32. »Ja se molih za tebe...«
8. P Jevrejima 2, 10. Cena savršenstva
9. U Matej 11, 27. Živeti prema Božjem zakonu
10. S Matej 5, 17. 18. Božji zakon je nepromenljiv i večan
11. Č Priče 16, 3. Proveravanje naših dela
12. P Kološanima 1, 12. 13. Sreća u poslušnosti
13. S Jovan 15, 10. Sila za poslušnost

Božji zakon u srcu

14. N Jovan 14, 15. Dokaz naše vernosti
15. P Psalam 19, 7. Čudesna jednostavnost zakona
16. U Jakov 1, 25. Božja moralna lupa
17. S Jovan 15, 14. Povlastice poslušnih
18. Č 1. Jovanova 5, 3. Motivacija za poslušnost
19. P Rimljanima 13, 10. Temelj Božje vladavine
20. S Jevrejima 8, 10. Božji zakon u srcu

Ispravna mera karaktera

21. N Isaija 8, 20. Ispravna mera karaktera
22. P 1. Korinćanima 16,13. Igra života
23. U Efescima 3, 19. Ispunjeni Njegovom puninom
24. S Matej 7, 13. 14. Različiti i odvojeni putevi
25. Č Luka 13, 24. Izazov poteškoća
26. P Jovan 17, 15. Vidljiva razlika
27. S Jovan 17, 16. 17. Hristovi predstavnici u svetu

Čiji smo prijatelji

28. N Kološanima 3, 1. 2. Gde postavljate svoj šator?
29. P Jakov 4, 4. Čiji smo prijatelji?
30. U Matej 6, 24. Bog ili mamon?
31. S 2. Korinćanima 6, 17. 18. Uslov posinjenja

NOVEMBAR

VERA I BOŽJA OBEĆANJA

Svakodnevno samoodricanje

1. Č 1. Jovanova 2, 15. Odbacujte zadovoljstva ovog sveta
2. P 1. Petrova 3, 3. 4. Ukrašavanje koje ne bleđi
3. S Rimljanima 12, 1. Svakodnevno samoodricanje

Radosno hodanje sa Isusom

4. N Priče 20, 1. Borba protiv neumerenosti
5. P 1. Korinćanima 9, 24. 25. Hrišćanska trka
6. U Titu 2. 11. 12. Primer vernika
7. S Titu 2, 14. Božji poseban narod
8. Č Filibljanima 2, 15. Pokušaj da postaneš drugačiji!
9. P Psalam 1, 1. Prednosti bez granica
10. S 1. Mojsijeva 5, 24. Radosno hodanje sa Isusom

Izbacite sve idole

11. N Marko 8, 35-37. Izračunajte gubitke
12. P Matej 4, 10. Izbacite sve idole
13. U Marko 13, 34. Niti u mreži čovečanstva
14. S Matej 25, 15. Trgovanje Božjim darovima
15. Č Matej 25, 23. Religija koja se sastoji od malih stvari
16. P Matej 25, 29. Dan obračuna
17. S 1. Korinćanima 7, 7. Iskoristi darove za rad

Služite Gospodu celim srcem

18. N Rimljanima 6, 13. Oružje pravde
19. P 2. Timotiju 2, 20. 21. U Gospodarevu korist
20. U Matej 20, 4. 5. Radite tamo gde se nalazite
21. S Luka 16, 10. »Koji je veran u malome...«
22. Č Sudije 5, 23. Nema mesta za kolebljive
23. P Kološanima 3, 23. 24. Služite Gospodu celim srcem
24. S Jakov 2, 15. 16. »Nosite bremena jedan drugoga...«

Punina Božanstva

25. N Matej 25, 40. Divna muzika na Nebu
26. P Dela apostolska 4, 13. Putevi svetlosti i blagoslova
27. U Otkrivenje 22, 17. Hristov poziv koji se ponavlja
28. S Kološanima 2, 2. 3. Neiscrpno skladište
29. Č 1. Korinćanima 2, 2. Hristos je naša poruka!
30. P Otkrivenje 5, 13. Punina Božanstva

DECEMBAR

VERA I BOŽJA OBEĆANJA

Uzdignimo Čoveka sa Golgote

1. **S** Jovan 3, 14. 15. Uzdignimo Čoveka sa Golgote

On ponovo dolazi!

2. **N** Isaija 60, 1. Sada je vreme da svetlimo
3. **P** Isaija 60, 2. 3. Svetlost za svet koji je u tami
4. **U** Dela apostolska 1, 8. Zavet božanske sile
5. **S** Psalam 68, 35. Hristos pomaže u krizi
6. **Č** Efescima 6, 10. Utvrđivanje duše
7. **P** Priče 4, 18. Sve sjajnije i sjajnije
8. **S** Otkrivenje 22, 12. On ponovo dolazi!

Kvalifikacije za nebesko članstvo

9. **N** 2. Petrova 3, 8. 9. Zašto Gospod kasni
10. **P** Matej 25, 10. Otkrivanje karaktera
11. **U** Marko 13, 35-37. Stražite! Stražite! Stražite!
12. **S** 1. Petrova 4, 7. Čvrsto stajati u danima nevolje
13. **Č** Otkrivenje 22, 14. Kvalifikacije za nebesko članstvo
14. **P** Jeremija 30, 7. Najveća kriza svih vekova
15. **S** Otkrivenje 3, 10. Sigurno mesto za skrivanje

Ne boj se, dete Božje

16. **N** Isaija 26, 20. Neće proći još mnogo
17. **P** Titu 2, 13. Najbolji pokret koji možemo da nađemo
18. **U** Matej 24, 44. Stalno spremni
19. **S** Otkrivenje 20, 12. Dan konačnog poravnjanja računa
20. **Č** Otkrivenje 1, 17. 18. Ne boj se, dete Božje
21. **P** 1. Jovanova 2, 28. Ogrnuti Njegovim savršenstvom
22. **S** 1. Korinćanima 15, 54. Prag večnosti

Pobeda Božje ljubavi

23. **N** Jovan 14, 1-3. Vaše mesto za život
24. **P** Otkrivenje 22, 4. Mi ćemo videti Njegovo lice
25. **U** Efescima 3, 9. Tajne koje tek treba otkriti
26. **S** Psalam 97, 1. 2. Pobeda Božje ljubavi
27. **Č** Efescima 3, 10. 11. Ispunjenje Božje namere
28. **P** Jevrejima 12, 2. Radost određena Njemu
29. **S** Isaija 53, 11. Rezultat Hristovog stradanja

Najzad u kući!

30. **N** Psalam 84, 7. Večnost je pred nama
31. **P** Jovan 17, 24. Najzad u kući!

ČITANJE BIBLIJE REDOM

Oktobar		Novembar		Decembar	
1. Amos	1-3	1. Luka	7-8	1. 1. Korinćanima	10-12
2. "	4-6	2. "	9-11	2. "	13-16
3. "	7-9	3. "	12-14	3. 2. Korinćanima	1-5
4. Avdija i Jona	1-4	4. "	15-17	4. "	6-9
5. Mihej	1-4	5. "	18-20	5. "	10-13
6. "	5-7	6. "	21-22	6. Galatima	1-3
7. Naum	1-3	7. "	23-24	7. "	4-6
8. Avakum	1-3	8. Jovan	1-3	8. Efescima	1-6
9. Sofonija	1-3	9. "	4-6	9. Filibljanima	1-4
10. Agej	1-2	10. "	7-9	10. Kološanima	1-4
11. Zaharija	1-3	11. "	10-12	11. 1. Solunjanima	1-5
12. "	4-6	12. "	13-15	12. 2. Solunjanima	1-3
13. "	7-10	13. "	16-18	13. 1. Timotiju	1-6
14. "	11-14	14. "	19-21	14. 2. Timotiju	1-4
15. Malahija	1-4	15. Dela	1-3	15. Titu i Filimonu	1-3
16. Matej	1-5	16. "	4-6	16. Jevrejima	1-5
17. "	6-8	17. "	7-9	17. "	6-9
18. "	9-11	18. "	10-12	18. "	10-13
19. "	12-13	19. "	13-15	19. Jakov	1-5
20. "	14-15	20. "	16-18	20. 1. Petrova	1-5
21. "	16-17	21. "	19-23	21. 2. Petrova	1-3
22. "	18-20	22. "	24-26	22. 1. Jovanova	1-3
23. "	21-25	23. "	27-28	23. "	4-5
24. "	26-28	24. Rimljanima	1-3	24. 2. i 3. Jovanova	
25. Marko	1-3	25. "	4-6	25. Judina poslanica	
26. "	4-6	26. "	7-9	26. Otkrivenje	1-4
27. "	7-9	27. "	10-12	27. "	5-9
28. "	10-13	28. "	13-16	28. "	10-13
29. "	14-16	29. 1. Korinćanima	1-5	29. "	14-16
30. Luka	1-3	30. "	6-9	30. "	17-19
31. "	4-6			31. "	20-22

VEČERNJE BOGOSLUŽENJE U PORODICI

Oktobar

1. Psalam 79.
2. Psalam 80.
3. Psalam 81.
4. Psalam 82.
5. Psalam 83.
- 6.** Psalam 84.
7. Psalam 85.
8. Psalam 86.
9. Psalam 87.
10. Psalam 88
11. Psalam 89,1-13.
12. Psalam 89,14-26.
- 13.** Psalam 89,27-39.
14. Psalam 89,40-52.
15. Psalam 90.
16. Psalam 91.
17. Psalam 92.
18. Psalam 93.
19. Psalam 94.
- 20.** Psalam 95.
21. Psalam 96.
22. Psalam 97.
23. Psalam 98.
24. Psalam 99.
25. Psalam 100.
26. Psalam 101.
- 27.** Psalam 102,1-14.
28. Psalam 102,15-28.
29. Psalam 103.
30. Psalam 104,1-18.
31. Psalam 104,19-35.

Novembar

1. Psalam 105,1-15.
2. Psalam 105,16-31.
- 3.** Psalam 105,32-45.
4. Psalam 106,1-16.
5. Psalam 106,17-32.
6. Psalam 106,33-48.
7. Psalam 107,1-21.
8. Psalam 107,22-43.
9. Psalam 108.
- 10.** Psalam 109,1-16.
11. Psalam 109,17-31.
12. Psalam 110.
13. Psalam 111.
14. Psalam 112.
15. Psalam 113.
16. Psalam 114.
- 17.** Psalam 115.
18. Psalam 116.
19. Psalam 117.
20. Psalam 118,1-14.
21. Psalam 118,15-29.
22. Psalam 119,1-14.
23. Psalam 119,15-29.
- 24.** Psalam 119,30-43.
25. Psalam 119,44-56.
26. Psalam 119,57-90.
27. Psalam 119,91-117.
28. Psalam 119,118-143.
29. Psalam 119,144-176.
30. Psalam 120.

Decembar

- 1.** Psalam 121.
2. Psalam 122.
3. Psalam 123.
4. Psalam 124.
5. Psalam 125.
6. Psalam 126.
7. Psalam 127.
- 8.** Psalam 128.
9. Psalam 129.
10. Psalam 130.
11. Psalam 131.
12. Psalam 132.
13. Psalam 133.
14. Psalam 134.
- 15.** Psalam 135.
16. Psalam 136,1-14.
17. Psalam 136,15-26.
18. Psalam 137.
19. Psalam 138.
20. Psalam 139.
21. Psalam 140.
- 22.** Psalam 141.
23. Psalam 142.
24. Psalam 143.
25. Psalam 144.
26. Psalam 145.
27. Psalam 146.
28. Psalam 147.
- 29.** Psalam 148.
30. Psalam 149.
31. Psalam 150.

Predlažemo vernicima da ove tekstove čitaju u toku večernjeg bogoslužjenja u svojoj porodici.

POČETAK SUBOTE U OKTOBRU 2018. GODINE

MESTO	DATUM			
	5.	12.	19.	26.
Kladovo, Negotin	18,02	17,50	17,38	17,27
Bor, Zaječar, Pirot, Strumica	18,04	17,52	17,40	17,29
Vršac , Paraćin, Niš , Leskovac, Vranje, Radoviš, Kavadarci, Đevđelija , Jagodina	18,06	17,54	17,42	17,31
Kikinda , Srpska Crnja, Alibunar, Kovin, Smederevo , Požarevac, Smederevska Palanka, Kruševac , Kumanovo , Veles	18,08	17,56	17,44	17,33
Senta, Bečej, Zrenjanin , Pančevo, Beograd , Aranđelovac, Kragujevac , Kraljevo, Kosovska Mitrovica, Priština , Tetovo, Skoplje , Prilep, Bitolj	18,10	17,58	17,46	17,35
Subotica , Bačka Topola, Kula, Vrbas, Novi Sad , Ruma, Valjevo, Čačak, Novi Pazar, Đakovica, Prizren, Ohrid	18,12	17,00	17,48	17,37
Sombor , Bačka Palanka, Šid, Srem. Mitrovica, Bogatić, Šabac , Užice, Berane, Peć , Debar	18,14	18,02	17,50	17,39
Beli Manastir, Osijek , Dalj, Vukovar, Vinkovci, Bijeljina , Loznica, Pljevlja, Kolašin	18,16	18,04	17,52	17,31
Tuzla, Foča, Podgorica , Ulcinj	18,18	18,06	17,54	17,43
Podravska Slatina, Slavonska Požega, Slavonski Brod, Derвента, Doboj, Sarajevo , Bileća, Zelenika	18,20	18,08	17,56	17,45
Koprivnica, Bjelovar, Virovitica , Daruvar, Bosanska Gradiška , Nova Gradiška, Zenica, Mostar , Trebinje, Dubrovnik	18,22	18,10	17,58	17,47
Murska Sobota, Ormož , Čakovec, Varaždin , Prijedor, Banja Luka , Jajce, Metković, Pelješac, Mljet	18,24	18,12	17,00	17,49
Maribor , Livno, Hvar, Korčula, Ptuj , Krapina, Zagreb , Sisak, Drvar	18,26	18,14	18,02	17,51
Dravograd, Slovenj Gradec, Rogaška Slatina, Celje , Zidani Most, Karlovac, Slunj, Bihać, Knin, Split , Brač	18,28	18,16	18,04	17,53
Mežica, Gospić , Šibenik, Vis	18,30	18,18	18,06	17,55
Jesenice, Kranj, Ljubljana , Crikvenica, Krk, Rab, Pag, Zadar, Dugi Otok, Biograd na moru	18,32	18,20	18,08	17,57
Kranjska Gora, Postojna, Rijeka , Cres, Lošinj	18,34	18,22	18,10	17,59
Gorica, Koper, Rovinj, Pula	18,36	18,24	18,12	18,01

Podaci iz ove tabele izvedeni su po letnjem računanju vremena.

POČETAK SUBOTE U NOVEMBRU 2018. GODINE

MESTO	DATUM				
	2.	9.	16.	23.	30.
Kladovo, Negotin	16,17	16,08	16,02	15,56	15,52
Vršac , Bor, Zaječar, Knjaževac, Pirot	16,19	16,10	16,04	15,58	15,54
Kikinda , Srpska Crnja, Alibunar, Požarevac, Niš	16,21	16,12	16,06	15,00	15,56
Subotica, Senta, Bečej, Zrenjanin , Pančevo, Kovin, Smederevo , Sm. Palanka, Jagodina, Paraćin, Kruševac , Leskovac, Vranje, Radoviš, Strumica	16,23	16,14	16,08	16,02	15,58
Bačka Topola, Kula, Vrbas, Novi Sad , Ruma, Beograd , Arandelovac, Kragujevac, Kumanovo, Kavadarci, Đevdelija	16,25	16,16	16,10	16,04	16,00
Sombor , Bačka Palanka, Srem. Mitrovica, Bogatić, Šabac , Valjevo, Čačak, Kraljevo, Kosovska Mitrovica, Priština , Skoplje , Veles	16,27	16,18	16,12	16,06	16,02
Beli Manastir, Osijek , Vinkovci, Bijeljina , Loznica, Užice, Novi Pazar, Prizren, Tetovo, Prilep	16,29	16,20	16,14	16,08	16,04
Tuzla, Berane, Peć, Đakovica, Bitolj	16,31	16,22	16,16	16,10	16,06
Virovitica, Podr. Slatina, Slav. Požega, Sl. Brod, Derventa , Doboaj, Pljevlja, Kolašin	16,33	16,24	16,18	16,12	16,08
Murska Sobotica, Čakovec, Varaždin, Koprivnica, Bjelovar, Daruvar, Bos. Gradiška, Nova Gradiška, Zenica, Sarajevo , Foča, Podgorica	16,35	16,26	16,20	16,14	16,10
Maribor , Ormož, Ptuj , Banja Luka , Bileća, Bar, Ulcinj	16,37	16,28	16,22	16,16	16,12
Slovenj Gradec, Celje , Krapina, Zagreb , Sisak, Prijedor, Jajce, Mostar , Trebinje, Dubrovnik, Zelenika	16,39	16,30	16,24	16,18	16,14
Dravograd, Mežica, Rogaška Slatina, Zidani Most, Karlovac, Drvar, Livno, Metković, Pelješac, Mljet	16,41	16,32	16,26	16,20	16,16
Kranj, Ljubljana , Slunj, Bihać, Knin, Split , Brač, Hvar, Korčula	16,43	16,34	16,28	16,22	16,18
Kranjska Gora, Jesenice, Postojna, Crikvenica, Gospić , Šibenik, Biograd na moru	16,45	16,36	16,30	16,24	16,20
Gorica, Rijeka , Krk, Cres, Rab, Zadar, Pag, Dugi Otok, Vis	16,47	16,38	16,32	16,26	16,22
Koper, Lošinj	16,49	16,40	16,34	16,28	16,24
Rovinj, Pula	16,51	16,42	16,36	16,30	16,26

Podaci iz ove tabele izvedeni su po zimskom računanju vremena.

POČETAK SUBOTE U DECEMBRU 2018. GODINE

MESTO	DATUM			
	7.	14.	21.	28.
Kladovo, Negotin	15,50	15,51	15,53	15,58
Srpska Crnja, Vršac, Bor, Zaječar	15,52	15,53	15,55	16,00
Senta, Kikinda, Zrenjanin , Alibunar, Kovin, Požarevac, Knjaževac, Pirot	15,54	15,55	15,57	16,02
Subotica , Bačka Topola, Bečej, Pančevo, Beograd, Smederevo , Smederevska Palanka, Jagodina, Paraćin, Niš , Leskovac	15,56	15,57	15,59	16,04
Sombor , Kula, Vrbas, Novi Sad , Ruma, Arandelovac, Kragujevac , Kruševac, Vranje, Radoviš, Strumica	15,58	15,59	16,01	16,06
Dalj, Vukovar, Šid, Sremska Mitrovica, Bogatić, Šabac , Valjevo, Čačak, Kraljevo , Kumanovo, Kavadarci, Đevđelija	16,00	16,01	16,03	16,08
Beli Manastir, Osijek , Vinkovci, Bijeljina , Loznica, Užice, Novi Pazar, Kosovska Mitrovica, Priština, Skoplje , Veles	16,02	16,03	16,05	16,10
Podravska Slatina, Tuzla, Peć , Đakovica, Prizren, Tetovo, Prilep	16,04	16,05	16,07	16,12
Murska Sobota, Čakovec, Koprivnica, Bjelovar, Virovitica , Daruvar, Slav. Požega, Slav. Brod, Derventa , Doboј, Pljevlja, Berane, Bitolj	16,06	16,07	16,09	16,14
Ptuj , Ormož, Varaždin , Bosanska Gradiška, Nova Gradiška, Zenica, Sarajevo , Foča, Kolašin , Debar, Ohrid	16,08	16,09	16,11	16,16
Maribor , Celje, Krapina, Zagreb , Sisak, Prijedor, Banja Luka, Podgorica	16,10	16,11	16,13	16,18
Dravograd, Mežica, Rogaška Slatina, Zidani Most, Jajce, Mostar , Bileća, Trebinje, Zelenika , Bar, Ulcinj	16,12	16,13	16,15	16,20
Slovenj Gradec, Karlovac, Slunj, Bihać, Drvar, Livno, Metković, Dubrovnik	16,14	16,15	16,17	16,22
Jesenice, Kranj, Ljubljana , Knin, Pelješac, Mljet	16,16	16,17	16,19	16,24
Kranjska Gora, Postojna, Rijeka , Crikvenica, Krk, Gospić, Šibenik, Split , Brač, Hvar, Korčula	16,18	16,19	16,21	16,26
Gorica, Koper, Cres, Rab, Pag, Zadar, Biograd na moru, Vis	16,20	16,21	16,23	16,28
Rovinj, Pula , Lošinj, Dugi Otok	16,22	16,23	16,25	16,30

Podaci iz ove tabele izvedeni su po zimskom računanju vremena.